DASHIELL HAMMETT

cheia de sticlă

enigma

DASHIELL HAMMETT

cheia de sticlă

Coperta de Mihai Mănescu

DASHIELL HAMMETT

The Glass Key

New York: Alfred. A. Knopf
1965

DASHIELL HAMMETT

cheia de sticlă

În românește de Elena Stamatescu Greavu

București — 1969
● EDITURA PENTRU LITERATURĂ UNIVERSALĂ

CAPITOLUL I

Cadavrul din strada China

1

Zarurile verzi se rostogoliră pe masa verde, lovindu-se de margine, și unul se opri brusc, cu cele șase punete albe în sus. Celălalt se rostogoli, spre mijlocul mesei, unde rămase locului arătînd un singur punct.

— Hm, mormăi Ned Beaumont, în timp ce cîștigătorii luară toți banii de pe masă.

Harry Sloss adună zarurile și le zornăi în mîna sa mare, palidă și păroasă.

— Două marcate.

Aruncă pe masă o hîrtie de douăzeci de dolari și una de cinci.

— Pe el, fraților, eu mă duc să-mi umplu buzunarele, spuse Ned Beaumont retrăgîndu-se.

Traversînd sala de biliard, se îndreptă spre ușă unde îl întîlni pe Walter Ivans, care tocmai intra.

— Te salut, Walt, îi spuse, și plecă mai departe, dar acesta îl apucă de braț și se întoarse spre el.

— Ai vo...vor...bit cu P...p...Paul? întrebă Ivans ușor bîlbîit.

— Acum mă duc la el.

Ochii albaștri ai lui Ivans sclipiră de bucurie pe fața lui rotundă și albă, dar numai o clipă, căci Ned Beaumont adăugă mijind din ochi:

— Nu spera prea mult. Dacă ai mai putea aștepta puțin...

Lui Ivans îi tremura bărbia.

— D...d...dar o să aibă un copil luna viitoare.

Ochii negri ai lui Ned Beaumont clipiră. Își retrase mîna dintr-a lui Walt și se dădu înapoi. Gura încadrată de mustața neagră tremură ușor.

— E greu, Walt, și o să fii mai puțin dezamăgit dacă nu vei spera pînă în noiembrie.

Miji din nou ochii.

— Dar...dar dacă-i spui tu...

— O să-i spun cît se poate de răspicat și să știi că o să facă tot ce poate dar acum e într-o situație grea.

Dădu din umeri, se întunecă la față, dar ochii atenți își păstrară strălucirea.

Ivans își umezi buzele și clipi des. Respiră adînc și-l bătu pe piept pe Ned Beaumont, cu amîndouă mîinile.

— D...d...du-te, acum, spuse el stăruitor. Te aștept aici.

2

Aprinzîndu-și o țigară subțire, verzuie, Ned Beaumont urcă la etajul doi, unde atîrna pe perete portretul guvernatorului. O luă

drept înainte, ciocăni la ușa mare de stejar de la capătul coridorului, așteptă răspunsul și intră.

Paul Madvig era singur în cameră, stătea în picioare lîngă fereastră, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, cu spatele la ușă, privind printre jaluzele întunericul de pe strada China. Se întoarse spre el încet și exclamă:

— A, ai venit.

Era un bărbat de patruzeci și cinci de ani, de înălțimea lui Ned Beaumont, dar cu vreo optsprezece-douăzeci de kilograme mai greu, fără să piardă din agilitate. Părul blond, lins pieptănat cu cărare la mijloc, încadra o față frumoasă, cu trăsături viguroase. Dacă hainele n-ar fi fost de calitate și nu le-ar fi purtat frumos, ar fi părut strident îmbrăcat.

Ned Beaumont închise ușa și-i spuse:

— Împrumută-mi niște bani.

Madvig scoase un portofel mare, maro, din buzunarul hainei.

— Cît vrei?

— Două sutare.

Madvig, îi dădu o hîrtie de o sută de dolari și cinci hîrtii de douăzeci, și apoi îl întrebă:

— Zaruri?

— Da. Mulțumesc. Ned băgă banii în buzunar.

— E mult de cînd n-ai mai cîștigat, nu-i așa? îl întrebă Madvig vîrîndu-și din nou mîinile în buzunar.

— Nu chiar atît de mult, o lună sau șase săptămîni.

— Cînd pierzi, e mult, spuse Madvig zîmbind.

—Pentru mine nu, răspunse Ned Beaumont, ușor iritat.

Madvig zornăi monezile în buzunar.

— Se joacă tare astă-seară?

Ședea pe un colț de masă, privindu-și pantofii maro lustruiți.

Ned Beaumont îl privi curios pe bărbatul blond, apoi dădu din cap.

— Apă de ploaie.

Se duse spre fereastră. Deasupra clădirilor de peste drum, cerul era acoperit de nori. Se duse la telefon prin spatele lui Madvig și formă un număr.

— Alo, Bernie? Aici e Ned. Cît e miza pe Peggy O'Toole...? Numai atît...? Bine, dă-mi cinci sute din fiecare. Sigur. Pariez că o să plouă, și dacă va fi așa, o să-l bată pe Incinerator... Bine, dă-mi mai mult atunci. De acord.

Puse receptorul în furcă și se întoarse în fața lui Madvig, care-l întrebă:

— De ce nu încerci să faci o pauză cînd nu ești în formă?

— Nu rezolvi nimic, se încruntă Ned Beaumont, dimpotrivă. Mai bine zvîrleam pe fereastră cei o mie cinci sute de dolari decît să-i arunc pe masă. Puteai să mă pedepsești, treceam eu și peste asta.

— Dacă reziști, chicoti Madvig ridicînd capul.

Ned Beaumont își mușca mustața.

— Rezist la orice, trebuie să rezist, răspunse el și se îndreptă spre ușă. Cînd puse mîna pe clanță, Madvig i se adresă cu toată seriozitatea:

— Nici nu-mi închipui că nu poți, Ned.

Ned Beaumont se întoarse spre el furios.

— Ce să pot?

Madvig se uita acum pe fereastră.

— Să reziști la orice.

Ned Beaumont îl studia pe bărbatul blond care făcu o mișcare stîngace, zornăind din nou monedele în buzunar. Prefăcîndu-se că nu înțelege, îl întrebă foarte mirat:

— Cine?

Madvig se înroși, se ridică de la masă și făcu un pas spre Ned Beaumont.

— Du-te dracului!

Nead Beaumont rîse.

Madvig zîmbi rușinat și-și șterse fața cu o batistă tivită cu verde.

— De ce n-ai mai venit pe la noi? Mama spunea aseară că nu te-a văzut de o lună.

— Poate o să trec săptămîna asta într-o seară.

— Ar fi bine. Știi cît ține ea la tine. Vino la cină.

Madvig puse batista la o parte.

Ned Beaumont se îndreptă din nou spre ușă, urmărindu-l pe Madvig cu coada ochiului. Cînd puse mîna pe clanță îl întrebă:

— Pentru asta ai vrut să mă vezi?

Madvig se încruntă.

— Da, adică... Tuși. De fapt mai e ceva.

Timiditatea îl părăsise dintr-o dată. În aparență era liniștit și stăpîn pe el.

— Tu te pricepi mai bine ca mine la asta. Joi e ziua de naștere a domnișoarei Henry. Ce-ar trebui să-i dăruiesc?

Ned Beaumont ridică mîna de pe clanță. Înfruntîndu-l din nou cu privirea pe Madvig, ochii lui își pierduiă expresia. Pufăi din țigară.

— Va fi o petrecere de onomastică?

— Da.

— Ești invitat?

Madvig dădu din cap.

— Nu. Dar sînt invitat mîine seară la masă.

Ned Beaumont privi în jos, apoi în sus spre chipul lui Madvig.

— Ai de gînd să-l susţii pe senator, Paul?

— Cred că da.

Zîmbetul şi glasul lui Ned Beaumont rămaseră la fel de blînde şi atunci cînd îl întrebă:

— De ce?

— Pentru că avîndu-ne pe noi în spate, o să-l doboare pe Roan, şi astfel ne vom putea impune întreaga listă de candidaţi, ca şi cum n-am avea nici un adversar, răspunse Madvig zîmbind.

Ned Beaumont, cu ţigara în gură, îl întrebă la fel de blînd:

— Dacă tu, spuse accentuînd pronumele, nu l-ai duce în spate, senatorul nu va putea de data asta obţine victoria.

— Da de unde, nici vorbă, răspunse Madvig calm dar categoric.

După o mică pauză, Ned Beaumont întrebă iar:

— El ştie asta?

— Ar trebui să ştie mai bine ca oricine. Şi dacă n-ar şti, ce te priveşte pe tine?

Ned Beaumont nu rîse, ci rînji.

— Dacă n-ar şti, sugeră el, te-ai mai duce mîine seară la masă...

Madvig îl întrebă din nou încruntîndu-se:

— Ce dracu te-a apucat?

Ned Beaumont scoase ţigara din gură. Muşcase capătul cu dinţii, rupînd-o apoi în bucăţele.

— N-am nimic. Deveni gînditor. Nu crezi că ceilalţi candidaţi au nevoie de sprijinul lui?

— Sprijinul folosește oricui, răspunse Madvig nepăsător, dar și fără ajutorul lui ne-am putea atinge scopul.

— I-ai și promis ceva ?

Madvig își țuguie buzele.

— E aproape stabilit.

Ned Beaumont își aplecă capul, uitîndu-se pe sub sprîncene la bărbatul blond. Se făcuse palid.

— Dă cu el de pămînt, Paul, spuse cu glas răgușit. Înfundă-l !

Madvig își puse mîinile în șold și spuse încet și neîncrezător :

— Să fiu al naibii...

Ned Beaumont se apropie de Madvig, și cu degetele-i subțiri, nesigure, strivi capătul aprins al țigării în scrumiera de aramă de pe masă.

Madvig privi cu insistență spatele tînărului, pînă cînd acesta se întoarse. Atunci îi zîmbi cu afecțiune și exasperare.

— Ce te-a apucat, Ned ? se plînse el. De atîta vreme te porți frumos și, deodată, fără nici un motiv, trîntești una. Să mă ia dracu dacă înțeleg ceva !

Ned Beaumont se strîmbă dezgustat.

— Bine, consideră că n-ai auzit ce-am spus. Dar reluă imediat atacul cu o întrebare sceptică : Crezi că o să mai colaboreze cu tine după ce va fi reales ?

Madvig nu era deloc îngrijorat.

— Știu eu cum să-l manevrez.

— Poate, dar nu uita că n-a fost înfrînt de nimeni, niciodată.

Madvig încuviință.

— Sigur, și tocmai ăsta e un motiv foarte bun, cred eu, pentru a mă alia cu el.

— Nu, nu este, Paul, spuse Ned Beaumont serios. E poate cel mai rău. Mai gîndește-te, chiar dacă te doare. Cît de tare te-a subjugat zăpăcita aia blondă de fiică-sa?

— Am de gînd să mă căsătoresc cu domnișoara Henry, spuse Madvig.

Ned Beaumont schiță un gest de parcă ar fi vrut să fluiere. Făcu ochii mici și întrebă:

— Asta face parte din tocmeală?

Madvig zîmbi copilăros.

— Nimeni nu știe în afară de tine.

Pe obrajii slabi ai lui Ned Beaumont apărură cîteva pete de roșeață. Zîmbi frumos și spuse:

— Poți să ai încredere, că n-o să trăncănesc. Îți dau și un sfat. Dacă vrei să te căsătorești, obligă-i să dea în scris, să jure în fața unui notar, sau să dea o garanție în bani, ori, și mai bine, insistă să se oficieze cununia înainte de alegeri. Atunci cel puțin o să fii sigur că te alegi și tu cu ceva.

Madvig se muta de pe un picior pe altul, evitînd privirea lui Ned Beaumont.

— Nu știu de ce vorbești despre senator de parcă ar fi un pungaș. Este un gentleman și...

— Desigur. Am citit despre el în „Post", unde scria că este unul dintre puținii aristocrați care au mai rămas în politica americană. Și fata lui e o aristocrată. Din cauza asta te sfătuiesc să-ți coși cămașa pe tine cînd te duci pe acolo, altfel riști să rămîi fără ea. Pentru ei nu ești decît un specimen inferior al regnului animal, și deci nu vor ține cont de nici un fel de legi.

Madvig oftă și începu să spună:

— Ah, Ned, nu fi atît de...

Dar Ned Beaumont își amintise ceva. Ochii îi străluciră plin de maliţiozitate.

— Și apoi nu trebuie să uităm că și tînărul Taylor este un aristocrat. Probabil din cauza asta ai oprit-o pe Opal să se mai întîlnească cu el. Cum va fi cînd o să te însori cu sora lui, și el o să fie unchiul fetei tale? Asta o să-i dea dreptul să-i facă iar curte?

Madvig căscă.

— Nu m-ai înţeles bine, Ned. Nu ţi-am cerut toate astea. Te-am întrebat doar ce fel de dar ar trebui să-i dau domnișoarei Henry.

Chipul lui Ned Beaumont își pierdu vioiciunea, devenind o adevărată mască, ușor posomorîtă.

— În ce relaţii ești cu ea? întrebă el cu un glas ce nu exprima nimic din ceea ce gîndea. Pînă unde ai ajuns?

— Nicăieri. Am fost pe acolo de vreo cinci-șase ori, să vorbesc cu senatorul. Uneori o văd, alteori nu. Dar nu ne spunem decît atît: „Ce mai faceţi? Bună ziua", sau ceva în genul ăsta, cînd sînt alţii de faţă. N-am avut încă prilejul să-i spun altceva.

Pentru o clipă, o undă de voioșie trecu prin ochii lui Ned Beaumont. Apoi dispăru. Aranjîndu-și mustaţa, îl întrebă:

— Mîine e prima oară că iei masa acolo?

— Da, și sper să nu fie ultima.

— La petrecere n-ai fost invitat?

— Nu. Madvig șovăi. Nu încă.

— Atunci răspunsul n-o să-ţi convină.

— Adică? întrebă Madvig impasibil.

— Nu-i dărui nimic.

— Ei, Ned, ce dracu!

Ned Beaumont dădu din umeri.

— Fă ce vrei. Tu m-ai întrebat.

— Dar de ce?

— Nu faci daruri oamenilor, dacă nu ești sigur că le face plăcere să le primească.

— Dar tuturor le place să...

— Poate, dar mai e ceva. Cînd dai cuiva un dar, spui în gura mare că știi că-i face plăcere să primească ceva de la tine.

— Am înțeles, spuse Madvig. Își frecă bărbia cu mîna stîngă. Cred că ai dreptate, zise, luminîndu-se la față. Să mă ia dracu, dacă voi lăsa să-mi scape prilejul.

Ned Beaumont adăugă repede:

— Bine, atunci ai putea să-i duci niște flori sau ceva în genul ăsta.

— Flori? Doamne! Eu voiam...

— Sigur, voiai să-i dai o mașină, sau cîteva șiraguri de perle. O să vină și rîndul lor, dar mai tîrziu. Ia-o încetișor.

Madvig se strîmbă.

— Cred că ai dreptate, Ned. Te pricepi mai bine ca mine la astfel de lucruri. Deci, o să iau flori.

— Și nu prea multe... Walt Ivans spune lumii că ar trebui să-i dai drumul fratelui său.

— Lumea poate să-i spună că Tim o să stea închis pînă după alegeri, răspunse Madvig trăgîndu-și vesta.

— Ai de gînd să-l lași să fie judecat?

— Da. Ce dracu, Ned, știi doar că n-am ce face, adăugă Madvig și mai aprins. Cînd toată lumea e în fierbere înainte de alegeri, și cluburile feminine sînt pe picior de război, ar însemna să-ți frîngi gîtul, dacă ai vrea să rezolvi cazul lui Tim.

Zîmbind dezagreabil, Ned Beaumont spuse cu glas tărăgănat:

— Pînă acum, fiindcă nu făceam parte din aristocrație, nu trebuia să ne facem griji prea mari în privința cluburilor feminine.

— Dar acum trebuie. Madvig avea o privire ștearsă.

— Nevasta lui Tim o să aibă un copil luna viitoare, spuse Ned Beaumont.

Madvig pufni mînios.

— Asta mai lipsea acum! De ce nu se gîndesc la lucrurile astea înainte de a da de necaz? N-au pic de minte oamenii ăștia, zău așa!

— Dar au voturile.

— Asta-i buba, mîrîi Madvig încruntîndu-se o clipă, cu privirea în podea, apoi continuă cu capul sus. O să avem grijă de el imediat după ce se numără voturile, dar înainte nu.

— Cu asta nu-i cîștigi pe băieți, spuse Ned Beaumont, uitîndu-se pieziș la el. Chiar dacă au sau nu minte, sînt totuși obișnuiți să li se poarte de grijă.

Madvig își ridică bărbia. Își ațintì ochii albaștri, lipsiți de expresie asupra lui Ned Beaumont și-l întrebă cu glas stins.

— Ei?

Ned Beaumont zîmbi și-și păstră tonul obișnuit.

— Știi doar... nu le trebuie prea mult ca să spună că înainte de a te asocia cu senatorul situația era alta.

— Da?

Ned Beaumont se menținu pe poziție, fără să-și schimbe glasul sau zîmbetul.

— Știi ce puțin le trebuie ca să spună că Shad O'Rory mai are încă grijă de băieții lui.

Madvig, care ascultase foarte atent, spuse cu un glas voit calm.

— Ned, știu că tu n-o să-i provoci să spună asemenea lucruri, și știu că pot conta pe tine. O să faci tot ce-ți va sta în putință să împiedici vorbe de genul acesta.

O clipă după aceea, tăcură uitîndu-se unul în ochii celuilalt, cu aceeași expresie. Ned Beaumont întrerupse tăcerea.

— Poate nu ne-ar prinde rău dacă am avea grijă de nevasta lui Tim și de copil.

— Așa-i, e o idee bună. Ochii lui Madvig deveniră expresivi. Ai tu grijă de asta, vrei? Dă-le de toate.

3

La capătul scărilor, Walter Ivans, cu ochii strălucitori, plini de speranță, îl aștepta pe Ned Beaumont.

— Ce... ce, ce-a spus?

— Ce ți-am spus și eu : nimic. După alegeri, Tim o să aibă tot ce-i trebuie ca să scape, dar pînă atunci, nici o mișcare.

Walter Ivans lăsă capul în jos și scoase un sunet răgușit.

Ned Beaumont îi puse o mînă pe umăr.

— Crezi? E o situație tare încurcată și nimeni nu știe asta mai bine decît Paul, dar n-are ce să facă. Te roagă să-i spui fetei să nu achite nici o notă. Să-i trimită lui toate chitanțele de plată: chirie, băcan, doctor, spital.

Walter Ivans sări în sus și-l prinse pe Ned Beaumont de mînă.

— Asta-i frumos din partea lui, zău așa! Ochii lui albaștri erau umezi. D...d...dar aș vrea să-l scoată și pe Tim.

— Oricînd se poate ivi o șansă ca să scape. Ne mai vedem noi, spuse Ned Beaumont și trecu prin fața lui Ivans îndreptîndu-se spre sala goală de biliard.

Își luă pălăria și pardesiul și se duse spre ieșire. Afară, pe strada China, ploua. Ned zîmbi stropilor de ploaie ce cădeau pieziș.

— Cădeți, picăturilor, cădeți, dragele mele, voi îmi aduceți trei mii două sute cincizeci de dolari.

Se întoarse și chemă un taxi.

4

Ned Beaumont își luă mîinile de pe mort și se ridică. Capul mortului se răsuci spre stînga, astfel încît lumina becului din colțul străzii îi lumina fața tînără, a cărei expresie mînioasă era accentuată de dunga întunecată ce-i străbătea fruntea de la rădăcina părului blond ondulat pînă la sprînceană.

Ned Beaumont privi de-a lungul străzii China. Cît vedea cu ochii nu se zărea nimeni. La al doilea colț, în fața clubului „Log Cabin" doi oameni cobo-

rau dintr-un automobil. Lăsară automobilul în fața clubului, peste drum de locul unde se afla Ned Beaumont, și intrară în club.

După ce se uită cîteva clipe la automobil, Ned Beaumont își răsuci brusc capul și privi din nou strada. Cu o singură mișcare rapidă sări pe trotuar în umbra celui mai apropiat pom. Respira greu pe gură. Deși pe mîini îi luceau picături mici de sudoare, începu să tremure și-și ridică gulerul pardesiului.

Rămase în umbră, cu mîna pe pom, poate o jumătate de minut. Apoi se redresă brusc și porni spre clubul „Log Cabin". Mergea cu pași din ce în ce mai repezi, aplecat înainte și aproape alergînd. Deodată zări un om venind din celălalt capăt al străzii. Își încetini imediat pasul și-și îndreptă ținuta. Înainte de a ajunge în fața lui Ned omul intră într-o casă.

Cînd ajunse la club, Ned nu mai răsufla atît de greu. Avea buzele cam palide. Se uită la automobilul gol, fără să se oprească, urcă scările clubului și intră.

Harry Sloss împreună cu un bărbat traversau holul, venind de la garderobă. Se opriră amîndoi.

— Salut, Ned. Am auzit că a ieșit Peggy O'Toole și ai cîștigat, spuse Sloss.

— Da.

— Mult?

— Trei mii două sute.

— Grozav, spuse Sloss lingîndu-se pe buze. Atunci ești bun de joc astă-seară.

— Mai tîrziu, poate. Paul e aici?

— Nu știu. Abia am sosit. Să nu vii prea tîrziu. I-am promis fetei că mă duc devreme.

— Bine, încuviință Ned Beaumont și se duse spre garderobă.

— Paul e aici? îl întrebă pe garderobier.

— Da, de zece minute.

Ned Beaumont se uită la ceas. Era zece și jumătate. Urcă la etajul doi și intră în camera din față. Madvig, în haine de seară, stătea la masă cu mîna întinsă spre telefon, dar cînd îl văzu și-o retrase.

— Ce mai faci, Ned? Fața lui mare, frumoasă era congestionată, dar calmă.

— Nu mai rău ca altădată, spuse Ned închizînd ușa. Se așeză pe un scaun, nu departe de Madvig.

— Cum a fost dineul la Henry?

Lui Madvig i se încrețipielea de la colțurile ochilor.

— Am fost la altele și mai rele.

Ned Beaumont retează vîrful unei țigări de foi de culoare deschisă. Mîinile îi tremurau, dar întrebă cu glas sigur.

— A fost și Taylor? Se uită în sus, la Madvig, fără să-și ridice capul.

— La masă nu. De ce?

Ned își întinse picioarele încrucișate și se tolăni în scaun.

Mîna în care avea țigara descrise calm în aer un cerc.

— Zace mort pe stradă, la marginea trotuarului!

— Zău? întrebă Madvig netulburat.

Ned se aplecă înainte. Pe fața lui slabă mușchii se încordară. Cartonul țigării i se sfărîmă între degete cu un zgomot sec. Întrebă iritat:

— Ai înțeles ce-am spus?

Madvig încuviință încet.

— Ei și?

— Cum ei și? A fost ucis.

— Foarte bine. Și ce, vrei să mă apuce istericalele din pricina asta?

Ned se așează mai bine pe scaun și întrebă:

— Să chem poliția?

Madvig înălță puțin din sprîncene.

— Nu știe încă?

Privindu-l atent, Ned răspunse:

— Nu era nimeni în jur cînd l-am văzut. Am vrut să te văd pe tine înainte de-a face ceva. Să spun că l-am găsit?

Madvig lăsă pleoapele în jos.

— De ce nu? întrebă el indiferent.

Ned se ridică, făcu doi pași spre telefon și se opri în fața lui Madvig. Vorbi rar și apăsat:

— Pălăria lui nu era acolo.

— Acum n-o să mai aibă nevoie de ea, spuse Madvig și pe urmă se încruntă. Ești un prost, Ned, du-te dracului.

— Unul din noi doi este într-adevăr prost, spuse Ned îndreptîndu-se spre telefon.

5

Taylor Henry a fost ucis. Cadavrul fiului senatorului a fost găsit în strada China.

„Taylor Henry, douăzeci și șase de ani, fiul senatorului Ralph Bancroft Henry, a fost găsit mort în strada China, aproape de colțul cu Pamela Avenue, aseară, la puțin timp după ora zece. Se bănuiește că ar fi fost victima unui furt.

Procurorul William J. Hoops a declarat că moartea tînărului Henry s-a datorat unei fracturi craniene și unei comoții cerebrale cauzate de faptul că s-a izbit cu capul de marginea trotuarului după ce a fost puternic lovit în frunte cu un ciomag sau cu alt instrument contondent.

Se crede că trupul a fost descoperit mai întîi de Ned Beaumont, din Randall Avenue, 114, care s-a dus la clubul « Log Cabine » situat la două străzi mai departe, să telefoneze poliției, dar înainte de a vorbi cu poliția la telefon, corpul fusese găsit și cazul raportat de polițistul Michael Smith.

Frederick M. Rainey, șeful poliției, a ordonat imediat arestarea tuturor indivizilor suspecți din oraș și a dat o declarație că nici un colțișor nu va rămîne necercetat, în eforturile lui de a prinde imediat ucigașul sau ucigașii.

Membrii familiei au declarat că Tylor Henry plecase de acasă, din strada Charles, pe la nouă și jumătate ca să...“

Ned Beaumont puse ziarul la o parte, bău cafeaua rămasă în ceașcă, puse ceașca și farfurioara pe măsuța de lîngă pat și se rezemă de perne. Avea fața obosită, pămîntie. Își trase pledul pînă sus, își încrucișă mîinile sub cap și se uită cu o expresie de nemulțumire, la gravura care atîrna între geamurile dormitorului.

Stătu așa o jumătate de oră, mișcîndu-și numai pleoapele. Luă apoi ziarul și citi din nou povestea. În timp ce citea, nemulțumirea din ochi i se răspîndi pe toată fața. Puse din nou ziarul la o parte, se dădu jos din pat încet, obosit, îmbrăcă peste

pijamaua albă un kimono cu desene negre și maro, își vîrî picioarele în papucii maro, și tușind ușor trecu în *living-room*.

Era o încăpere spațioasă, de modă veche, cu tavan înalt și ferestre mari, cu o oglindă imensă deasupra căminului, și mobila îmbrăcată în pluș roșu. Luă o țigară de foi dintr-o cutie de pe masă și se așeză pe un scaun mare, roșu, cu picioarele întinse spre soarele de dimineață. Fumul de țigară prinse deodată formă în lumina soarelui. Acum se încrunta, și cînd n-avea țigara în gură își rodea unghiile.

Se auzi o bătaie în ușă. Se ridică în picioare, atent și ager.

Intră cineva. Era un chelner în haină albă.

— A, da, e-n regulă, zise Ned Beaumont pe un ton indiferent, lăfăindu-se din nou pe scaunul îmbrăcat în pluș roșu.

Chelnerul intră în dormitor de unde apăru cu o tavă cu farfurii apoi ieși. Ned aruncă țigara în cămin și intră în baie. Bărbierit, spălat și îmbrăcat, arăta altfel. Nu mai avea fața pămîntie și nu mai trăda atîta oboseală.

6

Era aproape de amiază cînd Ned plecă de acasă. Străbătu opt străzi, pînă ajunse la o clădire cenușie de pe strada Link. În hol apăsă

pe un buton, se auzi un clinchet și urcă într-un mic ascensor automat pînă la etajul șase.

Sună la ușa 611. Îi deschise imediat o fată micuță, care nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Era mînioasă și avea ochii întunecați de furie.

— A, bună, îl întîmpină ea cu un zîmbet și un gest vag. Avea un glas subțire, metalic. Purta o haină de blană maro, fără pălărie. Părul, aproape negru și tuns scurt, era lins și strălucea pe capul ei rotund. Purta cercei lungi cu pietre de cornalină montate în aur. Se dădu înapoi, deschizînd larg ușa.

Ned intră întrebînd:

— Bernie n-a apărut încă?

Fata izbucni din nou cu glas strident:

— O lichea împuțită!

Fără să se întoarcă, Ned închise ușa.

Fata se apropie de el, și apucîndu-l de braț începu să-l zgîlțîie.

— Știi ce-am făcut pentru vagabondul ăsta? întrebă ea. Am părăsit cel mai bun cămin pe care l-a avut vreodată cineva, o mamă și un tată care se uitau la mine ca la Dumnezeu. Mi-au spus că nu-i bărbat pentru mine. Toată lumea mi-a spus lucrul ăsta, și toți au avut dreptate, dar eram prea proastă ca să-mi dau seama. Ei, acum pot să-ți spun că-mi dau seama... A urmat apoi un șir de obscenități violente.

Ned Beaumont ascultă grav, nemișcat, cu o expresie oarecum răutăcioasă în ochi. Cînd fata se opri o clipă ca să-și tragă sufletul el întrebă:

— Ce-a făcut?

— Ce să facă? Și-a luat tălpășița... Și urmă iar un șir de obscenități. Ned tresări. Schiță un zîmbet strîmb și o întrebă:

— Mi-a lăsat ceva?

Fata scrîșni din dinți și se apropie și mai mult. Făcuse ochii mari.

— Îți datorează ceva?

— Am cîștigat. Tuși. Se zice că aș fi cîștigat trei mii două sute cincizeci de dolari la curse.

Ea își luă mîna dintr-a lui și rîse disprețuitor.

— Încearcă și ia-i. Uite. Întinse mîinile. Pe degetul cel mic de la mîna stîngă avea un inel de cornalină. Își duse mîinile la cercei. Asta-i tot ce mi-a lăsat din bijuterii, și nici pe astea nu le-ar fi lăsat, dacă nu le-aș fi avut cu mine.

Ned întrebă cu un glas ciudat, indiferent:

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Noaptea trecută, eu însă am aflat abia azidimineață. Dar fii sigur că am să-l fac pe lepădătura asta de bărbat să dorească să nu mă fi întîlnit niciodată.

Băgă mîna la piept și o scoase strîngînd ceva în pumn. Se apropie de Ned și deschise pumnul: ținea în mînă trei bucăți mototolite de hîrtie. El vru să le apuce, dar ea strînse degetele, trăgîndu-și mîna înapoi.

Își mușcă nerăbdător buzele, lăsînd mîna în jos.

Ea spuse agitată:

— Ai văzut ziarul de dimineață despre Taylor Henry?

Răspunsul afirmativ al lui Ned fu destul de calm, dar inima îi bătu repede.

— Știi ce sînt astea? Deschise din nou palma cu cele trei hîrtii mototolite.

Ned dădu din cap. Ochii lui mici sclipeau.

— Sînt polițele lui Taylor Henry, în valoare de o mie două sute de dolari, spuse ea triumfătoare.

Ned începu să spună ceva, se opri, și cînd vorbi din nou, n-avea pic de viață în glas.

— Acum, după ce a murit, nu mai valorează nici un ban. Ea le vîrî la loc și se apropie de Ned.

— Niciodată n-au valorat mai mult, de asta a și murit.

— E o bănuială?

— Ia-o cum vrei. Dar lasă-mă să-ți spun ceva. Vinerea trecută Bernie l-a chemat pe Taylor să-i spună că-i dă numai trei zile ca să-i achite banii.

Ned își mîngîie mustața.

— Sper că nu ești nebună, nu-i așa? întrebă el prudent.

Ea se înfurie.

— Sigur că sînt nebună. Sînt destul de nebună ca să le duc la poliție, și asta am să și fac. Dar dacă crezi că nu e adevărat, ești un mare prost.

El nu părea convins.

— De unde le ai?

— Din seif, și făcu un semn cu capul ei rotund și strălucitor spre interiorul apartamentului.

— La ce oră a întins-o aseară?

— Nu știu. Am ajuns acasă la nouă și jumătate și am stat trează aproape toată noaptea, așteptîndu-l. Abia spre dimineață am început să bănuiesc ceva, m-am uitat prin casă și am văzut că luase tot, pînă la ultimul ban... și toate bijuteriile, afară de cele pe care le aveam la mine.

Ned își mîngîia mustața.

— Unde crezi că s-a dus?

Ea se mișcă agitată, amenințînd cu pumnii și reîncepu să-l blesteme pe Bernie cu un glas înfuriat și strident.

— Încetează, îi spuse Ned. O apucă de încheietura mîinii și o ținu strîns. Dacă n-ai de gînd să faci altceva decît să răcnești, dă-mi mie hîrtiile alea și o să fac eu ceva.

Se smulse din mîinile lui, strigînd :

— Nu-ți dau nimic. Nu le dau decît poliției.

— Bine, atunci, dă-le. Spune-mi, Lee, unde crezi că s-a dus?

Lee răspunse acru că nu știa unde s-a dus, dar știa unde ar fi vrut ea să-l trimită.

Ned spuse plictisit :

— Palavre. Cu vorbe nu facem nimic. Crezi că s-a dus la New York?

— De unde să știu? Devenise prudentă.

Ned se înroși de furie.

— Ce te-a apucat, ce-ți trece prin minte? întrebă el bănuitor.

— Nimic. Ce vrei să spui? zise ea cu o expresie inocentă.

Se aplecă spre ea, vorbindu-i foarte serios și dînd din cap la fiecare cuvînt.

— Nu cumva să nu te duci cu ele la poliție. Neapărat să te duci.

— Sigur că o să mă duc.

7

Ned Beaumont intră în farmacia de la parterul blocului căutînd un telefon. Chemă poliția, ceru pe locotenentul Doolan și spuse :

— Alo, locotenentul Doolan? Vorbesc din partea domnișoarei Lee Wilshire. Se află în apartamentul lui Bernie Despain pe strada Link, 1666. Se pare că el a dispărut pe neașteptate azi-noapte lăsînd cîteva polițe aparținînd lui Taylor Henry. Și ea spune că l-a auzit amenințîndu-l acum cîteva zile. Da, și dorește să te vadă cît mai curînd posibil. Nu, mai bine ai veni dumneata, sau ai trimite pe cineva cît mai repede. Da. Asta n-are nici o importanță. Nu mă cunoști. Vorbesc în numele ei, fiindcă n-a vrut să telefoneze de la el din apartament.

Ascultă o clipă, apoi fără să mai spună ceva, puse receptorul în furcă și ieși din farmacie.

8

Ned Beaumont ajunse la o casă simplă din cărămidă roșie, ce făcea parte dintr-un șir de case simple din cărămidă roșie de pe strada Tamisa. Sună. Apăru o negresă tînără, a cărei față maronie se lumină cînd îl văzu:

— Bună ziua, domnule Beaumont, îi zîmbi ea și deschise larg ușa, poftindu-l să intre.

— Bună, June, spuse Ned. E cineva acasă?

— Da, domnule, sînt încă la masă.

Intră în sufrageria unde Paul Madvig și mama sa stăteau față în față la o masă acoperită cu roșu și

alb. La masă mai era un scaun gol, iar farfuria și tacîmul din fața lui erau neatinse.

Mama lui Paul Madvig era o femeie înaltă, slabă, destul de blondă încă la cei șaptezeci și ceva de ani ai săi. Avea ochii tot atît de albaștri, de luminoși și de tineri ca ai fiului ei, chiar mai tineri în clipa cînd îl privi pe Ned Beaumont intrînd în cameră. Cu toate acestea, vorbindu-i, cutele de pe frunte i se adînciră.

— În sfîrșit ai venit. Ești un băiat rău dacă poți neglija o femeie bătrînă.

Ned zîmbi cu nerușinare.

— Acum sînt băiat mare și am și eu treburile mele.

Făcu un semn cu mîna spre Madvig.

— Bună, Paul.

— Stai jos, spuse Madvig. June o să-ți aducă ceva de mîncare.

Ned se aplecă să sărute mîna slabă și osoasă a doamnei Madvig, dar ea și-o trase dojenindu-l.

— De unde înveți șmecheriile astea?

— Ți-am spus că m-am făcut băiat mare.

Apoi se adresă lui Madvig uitîndu-se la scaunul gol.

Unde este Opal?

— Stă culcată, nu se simte bine, răspunse doamna Madvig.

Ned dădu din cap, așteptă o clipă, pe urmă întrebă politicos:

— Ceva grav? Se uită la Madvig.

— O doare capul, sau așa ceva. Cred că dansează prea mult.

— Ce fel de tată ești, dacă nu știi de ce o doare pe fiica ta capul? interveni doamna Madvig.

Lui Madvig i se încreți pielea în jurul ochilor.

— Puţină decenţă, mamă, spuse el şi se întoarse spre Ned Beaumont. Ce veşti ai?

Ned se îndreptă, ocolind o pe doamna Madvig, spre scaunul gol, se aşeză şi spuse:

— Bernie Despain a fugit azi-noapte din oraş cu banii pe care i-am cîştigat la curse.

Madvig făcu ochii mari. Ned continuă.

— Au rămas la el cîteva poliţe aparţinînd lui Taylor Henry în valoare de o mie două sute de dolari.

Celălalt clipi din ochi.

Ned continuă:

— Lee spune că Bernie l-a chemat pe Taylor şi i-a dat un termen de trei zile, ca să-şi achite datoria.

Madvig îşi mîngîie bărbia cu palma.

— Cine-i Lee?

— Prietena lui Bernie.

— Aha! Apoi îl întrebă pe Ned: Ce-a spus că face dacă Taylor nu plăteşte?

— Nu ştiu.

Ned Beaumont se rezemă într-un cot, aplecîndu-se spre Madvig.

— Fă-mă locţiitor de şerif sau ceva asemănător, Paul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Madvig clipind. La ce-ţi foloseşte asta?

— O să-mi fie mai uşor. Plec să-l caut pe individul ăsta, şi o insignă poate să mă ferească de vreo încurcătură.

Madvig îl privi îngrijorat.

— De ce te-ai înfierbîntat aşa? întrebă el încet.

— Pentru cei trei mii două sute de dolari.

— Bine, spuse Madvig, vorbind la fel de tare, dar și așeară te rodea ceva, înainte de a ști că ai fost tras pe sfoară.

Ned Beaumont făcu un gest de neîrăbdare.

— Vrei să calc peste cadavre fără să clipesc? Dar să lăsăm asta. Nu mai contează acum. Trebuie să-l prind pe tipul ăsta neapărat. Asta contează.

Avea fața palidă, încordată, și glasul grav și desperat.

— Ascultă, Paul, nu e vorba numai de bani, deși trei mii două sute de dolari e mult pentru mine. Ar fi același lucru, dacă n-ar fi decît cinci dolari. Sînt două luni de cînd n-am cîștigat nici un pariu, și asta mă doboară. La ce mai sînt bun, dacă nu mai am noroc? Dacă cîștig, sau cel puțin am impresia că cîștig, totul e în regulă. Mă simt din nou cineva, nu un om oarecare, aruncat de colo pînă colo. Banii sînt destul de importanți, dar nu totul. Ceea ce contează este starea pe care mi-o provoacă aceste pierderi, înțelegi? Asta mă distruge. Și pe urmă, cînd să cred că am trecut de perioada proastă, individul ăsta mă trage pe sfoară. Nu pot să rabd. Dacă rabd sînt dezarmat. N-o să rabd. O să plec după el. Plec oricum, dar tu mă poți ajuta, făcîndu-mi acest serviciu.

Madvig îl bătu pe umăr cu mîna lui mare.

— Ce dracu, Ned, sigur că o să te ajut. Numai că nu-mi place să te știu amestecat în astfel de treburi. Dar, la naiba, dacă-i așa, cred că cea mai bună lovitură ar fi să te fac anchetator special pe lîngă biroul procurorului districtual. Astfel, o să fii sub ordinele lui Farr, și el n-o să-și vîre nasul în afacerea asta.

Doamna Madvig se ridică de la masă cu cîte o farfurie în fiecare mînă.

— Dacă nu m-aș fi hotărît să nu mă amestec niciodată în treburile bărbaților, spuse ea sever, cu siguranță că v-aș spune ceva la amîndoi, că prea vă agitați pentru Dumnezeu știe ce prostii, care mai mult ca sigur o să vă bage în cine știe ce încurcături.

Ned Beaumont zîmbi pînă cînd ieși ca din cameră, apoi spuse :

— Vrei să aranjezi ca totul să fie gata în după-amiaza asta ?

— Desigur, răspunse Madvig, ridicîndu-se. O să-i telefonez lui Farr. Și dacă te mai pot ajuta cu ceva, sînt gata.

— Bine, spuse Ned. Madvig ieși.

June intră și începu să strîngă masa.

— Nu știi, domnișoara Opal doarme ? o întrebă Ned.

— Nu, domnule, tocmai i-am dus niște ceai cu pîine prăjită.

— Fugi pînă sus și întreab-o dacă pot s-o văd puțin.

— Da, domnule, mă duc.

După ce negresa ieși, Ned se ridică de la masă și începu să se plimbe prin cameră. Pete de roșcată îi ardeau pe obrajii supți. Cînd Madvig intră, se opri din mers.

— E-n regulă, spuse Madvig. Dacă nu-i Farr acolo, du-te la Barbero, că aranjează el, nu trebuie să-i spui nimic.

— Mulțumesc, răspunse Ned uitîndu-se la negresa din pragul ușii care-i spuse :

— Poftiți imediat.

Opal Madvig avea camera în tonuri albastre. Cînd intră Ned, fata stătea sprijinită pe perne, într-un capot bleu-argintiu. Avea aceiași ochi albaștri ca ai tatii și ai bunicii, acum înroșiți de plîns; aceleași oase lungi și trăsături puternice, aceeași piele alb-trandafirie ca de copil.

Puse bucățica de pîine pe tava din poală, întinse mîna spre Ned, dezvelindu-și într-un zîmbet larg dinții albi și puternici.

— Hello, Ned.

Glasul îi era nesigur. El nu-i luă mîna, dar o mîngîie încetișor.

— Bună, fetițo, spuse așezîndu-se pe marginea patului. Își încrucișă picioarele lungi și scoase o țigară din buzunar.

— Te deranjează fumul?

— Nu.

Băgă totuși țigara în buzunar, renunță la atitudinea nepăsătoare și se răsuci pe pat ca s-o vadă mai bine. Ochii trădau simpatie, glasul era răgușit.

— Știu, puiule, e greu.

Ea îl privea cu ochi de copil.

— Nu, durerea de cap aproape mi-a trecut, și nici n-a fost chiar atît de îngrozitoare.

Nesiguranța din glas îi dispăruse.

El îi zîmbi cu buzele strînse.

— Așa, va să zică acum sînt un străin.

Ea încruntă puțin din sprîncene.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Ned.

— Mă refer la Taylor, răspunse el cu ochi severi, cu gura strînsă.

Deși tava i se mișcă puțin pe genunchi, pe fața ei nu se văzu nici o schimbare.

— Da, dar știi, nu l-am văzut de luni de zile, de cînd tata a...

Ned Beaumont se ridică brusc și se îndreptă spre ușă spunîndu-i peste umăr :

— Bine.

Fata tăcu. Ned ieși din cameră și cobori scările. Jos, în hol, Paul Madvig își punea haina.

— Trebuie să mă duc la birou, să văd ce-i cu contractele acelea cu canalizarea. Te las la Farr, la birou, dacă vrei.

— Perfect, spuse Ned, cînd se auzi de sus glasul lui Opal :

— Ned, ei, Ned !

— Îndată, răspunse el, și pe urmă îi spuse lui Madvig. Nu mă aștepta, dacă te grăbești.

— Trebuie să mă grăbesc. Te văd deseară la club ?

— Da, răspunse Ned, și urcă din nou.

Opal împinsese tava la picioarele patului.

— Închide ușa, îi spuse.

După ce Ned închise ușa, Opal se dădu la o parte, făcîndu-i loc să stea lîngă ea, pe pat.

— De ce procedezi așa ?

— Pe mine nu trebuie să mă minți, spuse el grav, așezîndu-se.

— Dar, Ned ! Ochii ei albaștri încercau să sondeze ochii lui căprui.

— De cînd nu l-ai mai văzut pe Taylor ? întrebă el.

— Vrei să spui de cînd n-am mai vorbit ?

Faţa şi glasul ei erau pline de candoare.

— De săptămîni... şi...

El se ridică brusc şi se duse spre uşă, spunînd peste umăr :

— Bine.

Ea îl lăsă să ajungă lîngă uşă şi pe urmă îl chemă :

— Ned, nu mă chinui atîta...

El se întoarse încet, cu o faţă impasibilă.

— Nu sîntem prieteni ? îl întrebă ea.

— Ba da, răspunse el fără entuziasm, dar e greu să-ţi dai seama cînd ne mințim unul pe altul.

Ea se întoarse într-o parte, îşi lăsă obrazul pe pernă şi începu să plîngă înfundat. Lacrimile îi curgeau udînd perna. El se întoarse spre pat, se aşeză lîngă ea, îi luă capul în mîini şi i-l puse pe umărul lui. Ea continuă să plîngă cîteva minute în tăcere, apoi cu gura lipită de haina lui, începu să vorbească încet :

— Ştiai că mă întîlneam cu el ?

— Da.

— Ştia şi tata ? întrebă ridicîndu-se alarmată.

— Nu cred, nu ştiu.

Ea îşi aplecă capul pe umărul lui şi vorbi din nou înfundat.

— Vai, Ned ! Ieri după-amiază am stat tot timpul cu el.

El o strînse mai tare, dar nu spuse nimic. După altă pauză, ea întrebă :

— Cine, cine crezi că a putut să-i facă asta ?

El tresări. Ea ridică deodată capul şi sigură pe ea îl întrebă :

— Ştii, Ned ?

El șovăi, își umezi buzele și bolborosi :

— Cred că știu.

— Cine? întrebă ea cu furie.

El șovăi din nou, ferindu-și privirile, apoi o întrebă încetișor :

— Promiți să păstrezi secretul pînă la timpul potrivit?

— Da, răspunse ea repede, dar cînd el începu să vorbească, îl opri apucîndu-l de umeri cu amîndouă mîinile.

— Stai, nu promit decît dacă-mi promiți că n-o să scape, că va fi prins și pedepsit.

— Nu pot să promit. Nimeni nu poate.

Ea se uită la el, mușcîndu-și buzele.

— Bine, atunci promit oricum. Cine?

— Ți-a spus vreodată că datora unui jucător, pe nume Bernie Despain, mai mulți bani decît putea să plătească?

— Acest Despain a...

— Așa cred, dar ți-a spus el vreodată ceva despre o datorie?

— Știam că avea încurcături. Mi-a spus... dar nu și despre ce-i vorba... mi-a spus numai că se certase cu tatăl lui pentru niște bani, și că era desperat, da, exact așa mi-a spus.

— N-a pomenit de Despain?

— Nu, dar ce-i cu asta? De ce crezi că a făcut-o Despain?

— S-au găsit la el niște polițe în valoare de mai bine de o mie de dolari pe care Taylor nu le onorase. Azi-noapte Bernie a părăsit orașul în grabă. Acum îl caută poliția.

Coborî puțin glasul, uitîndu-se la ea pieziș.

— Ai face ceva ca să ajuți să fie prins și condamnat?

— Da, ce anume?

— Mă gîndesc la ceva puțin cam demodat. Va fi greu să fie condamnat, dar dacă e vinovat, ai face ceva ca să fie prins, chiar dacă ți s-ar părea puțin învechit ca metodă?

— Orice, răspunse ea.

El oftă mușcîndu-și buzele.

— Ce vrei să fac? întrebă ea plină de elan.

— Vreau să-mi aduci o pălărie de-a lui Taylor.

— Ce?

— Vreau o pălărie de-a lui Taylor, spuse Ned Beaumont. Se înroșise la față. Poți să-mi aduci una?

— Pentru ce, Ned? întrebă ea uluită.

— Ca să fim siguri că-l prindem pe Despain. Asta-i tot ce pot să-ți spun acum. Poți să mi-o aduci, sau nu?

— Da, cred că da, dar aș vrea să...

— Cînd?

— Azi după-amiază, dar aș vrea să...

El o întrerupse din nou.

— N-ai nevoie să știi nimic. Cu cît știi mai puțin cu atît e mai bine. Și asta-i valabil și pentru povestea cu pălăria. O cuprinse cu brațul, trăgînd-o spre el. L-ai iubit într-adevăr, fetițo? Sau numai pentru că tatăl tău...

— L-am iubit cu adevărat, suspină ea. Sînt foarte sigură. Sînt sigură că l-am iubit.

CAPITOLUL II

Trucul cu pălăria

1

Purtînd o pălărie ce nu prea i se potrivea, Ned Beaumont umbla în urma hamalului care-i căra bagajele în gara centrală. Merse pînă la ieșirea din strada 42, și de acolo luă un taxi. Dădu un bacșiș hamalului, se urcă în taxi, spuse șoferului numele unui hotel, dincolo de Broadway, pe strada 40, și se lăsă pe spate aprinzîndu-și o țigară. Mai mult o mesteca decît o fuma, în timp ce taxiul se strecura spre Broadway prin aglomerație. În dreptul străzii Madison, un taxi verde, venind cu viteză din sens contrar, intră în taxiul în care se găsea Ned Beaumont, zvîrlindu-l peste o mașină parcată lîngă trotuar. Ned se trezi aruncat într-un colț, în zgomot de geamuri sparte. Își reveni și se dădu jos în mulțimea care începuse să se adune. Nu era lovit. Răspunse la întrebările unui polițist. Găsi pălăria care nu i se potrivea și și-o puse pe cap. Rugă să i se ducă bagajele într-un alt taxi, dădu celui de-al doilea șofer numele hotelului, se ghemui într-un colț și tot drumul tremură, alb la față. După ce-și înregistră numele la hotel, ceru corespondența. Primi două mesaje telefonice și două plicuri sigilate, netimbrate. Îl rugă pe băiatul de serviciu care-l condusese în cameră să-i aducă o jumătate

de litru de whisky. După ce băiatul plecă, răsuci cheia în ușă și citi mesajele telefonice. Amîndouă erau din aceeași zi, unul la orele 16,50, celălalt la 20,05. Se uită la ceas. Era 20,45. În primul mesaj scria: „*La Gargoyle*". În celălalt: „*La Tom și Jerry. Telefonez mai tîrziu*". Amîndouă erau semnate „*Jack*". Deschise unul din plicuri. Conținea două foi de hîrtie, cu un scris clar, bărbătesc, și datate cu o zi înainte: „*Stă la Matin, camera 1211, înregistrată sub numele de Eileen Dale din Chicago. A dat cîteva telefoane de la gară și a luat legătura cu un bărbat și o fată care locuiesc pe strada 30. S-au dus într-o mulțime de locuri, mai ales la cinematograf, probabil în urmărirea lui, dar se pare că n-au prea avut noroc. Eu am camera 734. Pe bărbat și pe fată îi cheamă Brook*".

Foaia de hîrtie din celălalt plic, cu același scris, purta data din ziua aceea: „*L-am văzut pe Deward azi-dimineață, dar nu știa că Bernie e în oraș. Telefonez mai tîrziu*".

Amîndouă mesajele erau semnate „*Jack*".

Ned făcu o baie, se schimbă și tocmai își aprindea o țigară cînd băiatul îi aduse jumătate de litru de whisky. Plăti băiatului, luă un pahar din baie și trase un scaun lîngă fereastră. Stătu acolo fumînd, bînd și uitîndu-se în jos spre cealaltă parte a străzii pînă sună telefonul.

— Alo, spuse el la telefon, da, Jack. Chiar acum... unde? Sigur...sigur. Plec.

Bău încă o înghițitură de whisky, își puse pălăria ce nu i se potrivea, luă pardesiul pe care-l aruncase pe scaun, îl îmbrăcă, se bătu peste buzunare, stinse luminile și ieși. Era nouă și zece minute.

Ned Beaumont împinse cele două uși batante de sticlă ale unei clădiri cu vedere spre Broadway, pe a cărei firmă luminoasă se putea citi „La Tom și Jerry". Intră într-un coridor îngust, iar de-acolo, tot printr-o ușă batantă în stînga, pătrunse într-un mic restaurant.

Un bărbat de la o masă din colț se ridică și-i făcu semn cu mîna. Era un tînăr de statură potrivită, spilcuit, cu fața oacheșă, lucioasă, destul de agreabilă.

Ned Beaumont se îndreptă spre el și-l salută:

— Bună, Jack. Îi strînse mîna.

— Fata e sus cu indivizii aceia pe nume Brook, îi spuse Jack. Cred că o să fii în siguranță aici, stînd cu spatele la scară. Eu pot vedea dacă ei pleacă, sau dacă vine tipul, și e destul de multă lume aici ca să nu te zărească.

Ned Beaumont se așeză la masa lui Jack.

— Îl așteaptă?

Jack dădu din umeri.

— Nu știu, dar pun ei ceva la cale. Vrei să mănînci? Băutură nu se servește aici jos.

— Vreau să beau ceva, zise Ned. Nu găsim sus un loc de unde să nu fim văzuți?

— Nu-i prea mare circiuma, răspunse Jack. Sus sînt niște separeuri unde ei nu ne văd, dar dacă vine el, probabil ne va zări.

— Să riscăm. Vreau să beau ceva. În fond aș putea sta de vorbă cu el și aici, dacă își face apariția.

Jack se uită curios la el, apoi își întoarse privirile în altă parte zicînd:

— Tu eşti şeful. Mă duc să văd dacă e vreun separeu liber. Şovăi, dădu iar din umeri şi plecă.

Ned Beaumont se răsuci în scaun, ca să-l observe pe tînărul ferchez urcînd scările, şi nu slăbi scara din ochi, pînă cînd Jack nu apăru şi-i făcu semn de pe a doua treaptă. Cînd Ned ajunse acolo, Jack îi spuse:

— L-am găsit liber pe cel mai bun, cel cu spatele încoace, aşa că, în drum, poţi să arunci o privire şi spre Brook.

Urcară la etaj. Separeurile, mese şi bănci aşezate între nişte pereţi de lemn, erau în dreapta scării. Ca să vadă salonul de jos, au trebuit să se întoarcă şi să se uite printr-o arcadă largă, dincolo de bar.

Ned Beaumont privi fix spatele lui Lee Wilshire, care purta o rochie gălbuie, fără mîneci, şi o pălărie maro. Haina de blană maro îi atîrna pe spătarul scaunului. Ned îi cercetă pe cei doi care o însoţeau. În stînga stătea un bărbat palid, în jur de patruzeci de ani, cu bărbia ascuţită şi nas acvilin. În faţa ei stătea o fată roşcată, durdulie, cu ochi foarte depărtaţi, care tocmai rîdea.

Îl urmă pe Jack în separeu şi se aşezară la masă. Ned stătea cu spatele la sufragerie, la marginea băncii, ca să profite cît mai mult de adăpostul pe care i-l oferea grilajul de lemn. Îşi scoase doar pălăria, rămînînd cu paltonul pe el.

Un chelner îşi făcu apariţia.

— Scotch, ceru Ned.

— Whisky, adăugă Jack.

Jack scoase un pachet de ţigări, luă una şi spuse uitîndu-se la ea:

— E treaba ta, şi eu lucrez pentru tine, dar nu era locul potrivit să vii să-l înfrunţi tocmai aici, unde are prieteni.

— Are, zău?

Jack vorbi cu ţigara în colţul gurii.

— Dacă îl aşteaptă aici, s-ar putea să fie unul din locurile lui de retragere.

Chelnerul le aduse băuturile. Ned îşi goli imediat paharul şi se plînse:

— Apă chioară.

— Cred că ai dreptate, zise Jack sorbind din pahar. Aprinse ţigara şi mai sorbi o dată.

— Ei bine, zise Ned, o să-l înfrunt de îndată ce apare.

— Foarte bine. Faţa negricioasă, plăcută, a lui Jack era de nepătruns. Şi eu ce să fac?

— Las' pe mine, zise Ned şi chemă chelnerul.

Comandă un scotch dublu, iar Jack încă un whisky. Ned îşi goli paharul de îndată ce-i fu adus. Jack lăsă să i se ia băutura pe jumătate consumată şi sorbi din cea proaspătă. Ned mai comandă un scotch dublu şi încă unul, fără ca Jack să aibă timp să şi le termine pe ale sale.Atunci apăru şi Bernie Despain. Jack, care supraveghea capătul scărilor, îl văzu pe jucător şi-i făcu semn lui Ned cu piciorul pe sub masă. Ridicîndu-şi ochii din paharul gol, Ned îşi înăspri deodată privirile, puse mîinile pe masă şi se ridică. Ieşi din separeu şi se aşează drept în faţa lui Despain.

— Dă-mi banii înapoi, Bernie.

Omul care urcase în spatele lui Despain veni după el şi-l pocni pe Ned cu pumnul stîng. Nu era înalt, dar avea umerii laţi şi pumnii ca nişte bili mari. Ned fu izbit de o despărţitură a separeului.

Se aplecă în față, genunchii i se muiară, dar nu căzu. Stătu așa, ca atîrnat, o clipă. Avea ochi sticloși, și fața căpătase o nuanță verzuie. Spuse ceva ce nimeni n-ar fi putut înțelege și se îndreptă spre capul scărilor. Coborî scările bălăbănindu-se, palid, cu capul gol. Trecu prin salonul de jos, ieși afară și vomită la marginea trotuarului. După aceea, se îndreptă spre un taxi ce se afla la cîțiva metri mai încolo, se urcă și-i dădu șoferului o adresă în Greenwich Village.

3

Ned Beaumont coborî din taxi în fața unei case, de la subsolul căreia răzbăteau prin ușa deschisă zgomote și se vedea lumină în strada întunecată. Cele cîteva trepte de piatră duceau într-o încăpere îngustă, în care doi barmani în alb serveau vreo zece bărbați și femei la un bar lung, iar doi chelneri se mișcau printre mesele la care ședeau diverse persoane.

Barmanul cu chelie exclamă:

— Ned, pentru numele lui Dumnezeu! Puse jos paharul înalt cu un amestec roz, pe care îl agita, și-i întinse o mînă umedă peste tejghea.

— Bună, Mack, zise Ned strîngîndu-i mîna umedă.

Unul din chelneri, un italian rotofei și rumen, căruia Ned îi zicea Tony, veni să-i strîngă și el mîna.

După ce se salutară, Ned spuse că vrea să cumpere ceva de băut.

— O să cumperi, pe dracu, zise Tony. Se întoarse spre tejghea și bătu în ea cu un pahar gol de cocteil. Flăcăul ăsta n-o să cumpere nici un pahar cu apă astă-seară, spuse el, după ce atrăsese atenţia chelnerilor. O să bei pe gratis.

— Foarte bine. Un scotch dublu.

De la o masă din celălalt colţ al încăperii se ridicară două fete strigînd deodată:

— Ned!

— Mă întorc îndată, îi spuse Ned lui Tony, și se duse la masa fetelor, care-l îmbrăţișară, îi puseră întrebări, îl prezentară bărbaţilor cu care erau, și-i făcură loc la masa lor.

Ned se așeză, și răspunzînd la întrebări le spuse că se întorsese la New York numai pentru o scurtă vizită, și că voia un scotch dublu.

Era aproape trei cînd se ridicară de la masă, ieșiră din localul lui Tony și merseră într-altul aproape identic, cîteva străzi mai încolo. Se așezară la o masă pe care cu greu ai fi putut-o deosebi de prima și băură ce băuseră și mai înainte.

Unul dintre bărbaţi plecă la trei și jumătate, fără să zică la revedere celorlalţi, care nu spuseră nici ei nimic. Peste zece minute plecară și Ned Beaumont cu celălalt bărbat și cele două fete. La colţ se urcară într-un taxi ce-i duse pînă la un hotel de lîngă Washington Square, unde tipul coborî cu una din fete.

Fata care rămase, și căreia Ned îi zicea Fedink, îl duse într-un apartament de pe strada 73. Cînd fata deschise ușa, îl izbi căldura din apartament. După ce făcu trei pași în cameră, fata suspină și căzu pe podea.

Ned închise ușa și încercă s-o trezească, dar nu reuși. O tîrî cu greutate în cealaltă cameră și o așeză pe un pat acoperit cu o cuvertură de creton. O dezbrăcă pe jumătate, o acoperi cu cîteva pături și deschise fereastra. Intră în baie unde i se făcu greață. Se întoarse iar în cameră, se întinse îmbrăcat pe sofa și adormi.

4

Îl trezi țiriitul telefonului. Deschise ochii, se întoarse, se dădu jos din pat și se uită prin cameră. Cînd văzu telefonul, închise ochii și se întinse.

Telefonul continuă să sune. Ned mormăi, deschise iar ochii și se răsuci pînă ce-și scoase brațul stîng de sub el. Duse mîna aproape de ochi și se uită la ceas. Cristalul de la ceas nu mai era, și minutarele se opriseră la douăsprezece și douăsprezece minute.

Ned se zvîrcoli iar pe sofa. Apoi se rezemă în cotul stîng, sprijinindu-și capul în mînă. Telefonul suna în continuare. Se uită prin cameră cu o privire înceţoșată. Luminile ardeau. Printr-o ușă deschisă vedea un capăt al patului și picioarele fetei acoperite cu pături.

Gemu iarăși, se așeză în capul oaselor, își trecu degetele prin părul negru, ciufulit, strîngîndu-și tîmplele în palme. Avea buzele uscate și arse. Apoi

se sculă, tuși, își luă mănușile și pardesiul, le aruncă pe sofa și intră în baie.

Cînd ieși din baie se uită la Fedink cum dormea adînc, cu fața în jos, cu un braț într-o mînecă albastră îndoit deasupra capului. Telefonul nu mai suna. Își îndreptă cravata și se întoarse în *living-room*.

Pe o masă se afla o cutie deschisă cu trei țigări Murad. Luă una, murmură ceva, găsi niște chibrituri, aprinse țigara și intră în bucătărie. Stoarse zeama de la patru portocale într-un pahar înalt și o bău. Își făcu apoi două cești de cafea.

Ieșind din bucătărie, o auzi pe Fedink întrebînd cu glas jalnic, monoton :

— Unde-i Ted ?

Abia deschisese un ochi. Ned se duse la ea.

— Cine-i Ted ?

— Tipul cu care eram.

— Erai cu cineva ? De unde să știu ?

— Cît e ceasul ?

— Nici asta nu știu. E ziuă, probabil.

Ea își frecă fața de perna de creton și spuse :

— Dar știu că sînt grozavă. Ieri îi promit că mă mărit cu el și pe urmă îl las, ca să iau acasă la mine pe primul vagabond pe care-l întîlnesc. Deschise și închise palma de deasupra capului.

— Dar sînt oare acasă ?

— În orice caz ai avut o cheie, ca să poți intra aici, îi spuse Ned. Vrei suc de portocale și cafea ?

— La dracu, nu vreau nimic altceva decît să mor. Ned, te rog pleacă și să nu te mai întorci niciodată.

— O să-mi fie greu, zise el, cu bădărănie în glas, dar am să încerc.

Își puse haina și mănușile, scoase o șapcă boțită dintr-un buzunar al hainei, și-o puse pe cap și plecă.

5

Peste o jumătate de oră, Ned Beaumont bătea la ușa camerei 734, din hotelul unde locuia. Îndată se auzi vocea somnoroasă a lui Jack.

— Cine-i?

— Beaumont.

— A, da.

Jack deschise ușa și aprinse lumina. Era într-o pijama cu buline verzi și în picioarele goale. Avea ochii cîrpiți de somn și fața îmbujorată. Căscă, dădu din cap, se băgă iar în pat, se întinse pe spate și rămase cu ochii țintă în tavan. Apoi îl întrebă fără prea mare interes:

— Cum te simți în dimineața asta?

Ned închise ușa. Stătea între ușă și pat uitîndu-se ursuz la omul din pat.

— Ce s-a întîmplat după ce am plecat?

— Nu s-a întîmplat nimic. Jack căscă iar. Sau mă întrebi ce am făcut eu?

Nu mai așteptă răspunsul.

— Am ieșit afară și m-am postat pe stradă pînă cînd au ieșit ei. Despain și fata și tipul care te-a pocnit. S-au dus în blocul Buckman, din strada 48. Acolo se ascunde Despain, sub numele de Barton Dewey, în apartamentul 938. Am dat tîrcoale pînă după ora trei și pe urmă am întins-o. Erau înăuntru, dacă nu m-au păcălit cumva.

Făcu un semn ușor cu capul spre un colț al camerei. Pălăria ta e acolo, pe scaun. M-am gîndit să ți-o salvez.

Ned se duse spre scaun și luă pălăria ce nu prea i se potrivea. Îndesă șapca mototolită în buzunarul hainei și-și puse pălăria pe cap.

— E gin pe masă, poate vrei o înghițitură.

— Nu, mulțumesc, zise Ned. Ai un pistol?

Jack își coborî privirea din tavan. Se ridică în pat, își întinse brațele, căscă a treia oară și-l întrebă pe un ton de curiozitate politicoasă.

— Ce ai de gînd să faci?

— Mă duc să-l văd pe Despain.

Jack, cu mîinile pe genunchii strînși sub el, stătea ghemuit, aplecat puțin înainte, uitîndu-se țintă la picioarele patului. Spuse încet:

— Nu cred că ar trebui, cel puțin nu acum.

— Trebuie, și chiar acum, zise Ned pe un ton care-l făcu pe Jack să se uite la el.

Fața lui Ned avea o culoare cenușiu-gălbuie nesănătoasă, ochii îi erau tulburi, roșii, nu li se vedeau albul, iar buzele erau uscate și parcă mai groase ca de obicei.

— N-ai dormit deloc? îl întrebă Jack.

— Ba da, un pic.

— Te-ai îmbătat?

— Da, dar unde-i pistolul?

Jack își scoase picioarele din așternut pe marginea patului.

— De ce nu dormi mai întîi? Pe urmă putem să mergem după ei. Acum nu ești în formă.

— Ba acum, zise Ned.

— Bine, dar faci o greșeală. Știi doar că nu sînt niște prunci, pe care să-i înfrunți cînd abia te mai ții pe picioare. Ăia nu știu de glumă.

— Unde-i pistolul? întrebă Ned.

Jack se sculă și începu să-și dezbrace pijamaua.

— Dă-mi pistolul și bagă-te înapoi în pat. Eu mă duc.

Jack se închise la nasturele pe care abia îl descheiase și se vîrî în pat.

— Revolverul e în sertarul de sus al biroului. Sînt și cartușe de rezervă, dacă vrei.

Se întoarse pe o parte și închise ochii.

Ned găsi pistolul, îl puse în buzunarul de la șold, spuse „pe curînd", stinse lumina și ieși.

6

Ned intră în blocul Buckman, o clădire imensă, pătrată, de culoare galbenă, și ceru să-l vadă pe domnul Dewey. Întrebat cum se numește, răspunse:

— Ned Beaumont.

Peste cinci minute, ieși din ascensor pe un coridor larg și ajunse în dreptul unei uși deschise, unde locuia Bernie Despain.

Despain era mic de statură, musculos, cu capul prea mare față de trup, defect accentuat pînă la diformitate de părul lung, ondulat și ciufulit. Avea fața oacheșă, cu trăsături grosolane, ochi mici și fruntea brăzdată. Pe un obraz avea o cicatrice roșiatică.

Stătea în ușă, zîmbind sardonic.

— Bună dimineața, Ned.

— Vreau să-ți vorbesc, Bernie.

— Bănuiam. Cînd mi-au comunicat numele tău, mi-am zis : „Pariez că vrea să-mi vorbească".

Ned nu spuse nimic. Avea fața galbenă și buzele strînse.

Lui Despain îi pieri zîmbetul. Spuse :

— Hai, băiatule, nu se poate să stai aici, în picioare. Vino înăuntru. Și se dădu în lături.

Ușa dădea într-un mic vestibul. Printr-o ușă deschisă se vedeau Lee Wilshire și omul care-l lovise pe Ned. Făceau două valize, dar se opriră să se uite la Ned care intră în vestibul. Despain veni după el, închise ușa de la coridor și spuse :

— Puștiul e cam repezit, și cînd ai venit așa la mine, a crezut că poate cauți ceartă, înțelegi ? I-am arătat eu lui. Dacă-l rogi, poate-și cere scuze.

Puștiul îi șopti ceva lui Lee Wilshire, care se uită furioasă la Ned Beaumont. Ea rîse răutăcios și răspunse :

— Da, sportiv pînă în ultima clipă.

— Intră, intră, domnule Beaumont, zise Bernie Despain. Îi cunoașteți pe cei de-aici, nu-i așa ?

Ned intră în camera unde erau Lee Wilshire și Pușliul.

— Cum stai cu burta? întrebă Pușliul.

Ned nu răspunse nimic.

— Ei, Doamne! exclamă Bernie Despain. Parcă spuneai că ai venit aici să stăm de vorbă. Da știu că ai vorbit...

— Vreau să vorbesc cu tine, zise Ned. Avem nevoie de atîta lume în jur?

— Eu am, replică Despain. Tu, nu. Poți să nu-i mai vezi, dacă pleci și-ți vezi de treabă.

— Am treabă cu tine!

— Exact, ceva în legătură cu niște bani. Nu-i așa, Pușliule? rînji Despain Pușliului.

Între timp, Pușliul se așezase în dreptul ușii prin care intrase Beaumont.

— Parcă da, zise el enervat, dar am uitat ce anume.

Ned își scoase pardesiul și-l puse pe spătarul unui fotoliu maro în care se așează. Pălăria o puse în spate.

— De data asta nu e treaba mea, zise el. Sînt, stai să văd...

Scoase o hîrtie din buzunarul de la haină, o despături și se uită la ea.

— Da, sînt aici în calitate de anchetator special al procurorului de district.

O fracțiune de secundă, o licărire trecu prin ochii lui Bernie și apoi se stinse. Răspunse imediat:

— Să mai zici că nu te-ai ajuns! Ultima dată cînd te-am văzut făceai pe lacheul lui Paul.

Ned împături hîrtia la loc și o bagă în buzunar.

— Ei bine, dă-i drumul, fă cercetări, fă ceva pentru noi, orice, zise Despain în timp ce ședea jos, în fața lui Ned Beaumont, și-și bălăbănea capul prea mare. N-ai să-mi spui că ai venit pînă la New York să mă întrebi dacă l-am ucis pe Taylor Henry?

— Ba da.

— Păcat. Puteam să te scutesc de osteneală.

Făcu un semn cu mîna spre geamantanele din cameră.

— Cînd mi-a spus Lee despre ce-i vorba, am început să împachetez ca să mă întorc și să rîd de înscenarea ta.

Ned Beaumont se instală confortabil în fotoliu, cu o mînă la spate.

— Dacă e o înscenare, îi aparține lui Lee. De la ea are poliția informațiile.

— Da, zise ca furioasă, a trebuit să le dau fiindcă i-ai anunțat tu, nenorocitule.

— Lee e proastă ca noaptea, de acord, dar hîrtiile alea nu înseamnă nimic. Ele...

— Sînt proastă! strigă Lee indignată. Am venit pînă aici ca să te previn, după ce ai fugit cu tot...

— Da, încuviință Despain binevoitor, tocmai asta arată ce proastă ești, căci venind aici l-ai adus și pe individul ăsta.

— Dacă așa înțelegi lucrurile, să mă ia naiba de nu-mi pare bine că am dat poliției hîrtiile. Și acum ce-o să-mi faci?

— O să-ți spun exact ce o să-ți fac după ce pleacă musafirii, zise Despain și se întoarse spre Ned.

— Va să zică cinstitul Paul Madvig te lasă să mă acuzi pe mine, nu?

Ned zîmbi.

— Bernie, nu e vorba de o înscenare, şi tu ştii asta. Lee ne-a dat punctul de plecare ce a coincis cu datele noastre.

— Mai e ceva în afară de ce v-a indicat ea?

— Destul.

— Ce?

Ned zîmbi din nou.

— Sînt multe lucruri pe care ţi le-aş spune, Bernie, dar nu de faţă cu alţii.

— Prostii, răspunse Despain.

Din uşă, Puştiul îi zise lui Despain cu glas răguşit:

— Să-l dăm afară pe prostul ăsta şi să ne vedem de treabă.

— Aşteaptă, zise Despain. Apoi se încruntă şi îl întrebă pe Ned.

— S-a emis un mandat împotriva mea?

— Nu ştiu...

— Da sau nu? Tonul zeflemitor al lui Despain dispăruse.

— Eu unul nu ştiu, zise Ned răspicat.

Despain se ridică şi împinse scaunul.

— Atunci du-te dracului cît mai repede, altfel îl pun pe Puştiul să-ţi mai tragă o chelfăneală.

Ned se sculă în picioare, îşi luă pardesiul, scoase şapca din buzunar şi, cu pardesiul într-o mînă şi şapca în cealaltă, spuse grav:

— O să-ţi pară rău, şi ieşi demn, urmărit de rîsul răguşit al Puştiului şi de urletul strident al lui Lee.

După ce ieşi din clădire, Ned porni repede în jos, pe stradă. Avea faţa obosită, dar ochii îi străluceau, şi sub mustaţa negricioasă îi licărea un zîmbet.

La primul colţ, dădu nas în nas cu Jack.

— Ce faci aici? îl întrebă Ned.

— Lucrez încă pentru tine, după cîte ştiu, aşa că am venit să văd dacă e ceva de făcut.

— Straşnic. Găseşte repede un taxi. Indivizii o şterg.

Jack se miră şi porni pe stradă.

Ned rămase la colţ, de unde putea să vadă intrarea principală şi pe cea laterală a clădirii.

Peste puţin timp, Jack se întoarse cu un taxi. Ned se urcă şi-i spuse şoferului unde să aştepte.

— Ce-ai făcut ? îl întrebă Jack.

— O să vezi.

— Aha.

După zece minute, Jack zise :

— Uită-te, şi arătă spre un taxi care trăgea în faţa uşii blocului.

Puştiul, cu două valize, ieşi primul din clădire şi se urcă în maşină, urmat de Despain şi de fată, care alergară să-l prindă. Taxiul porni.

Jack se aplecă în faţă şi îi spuse şoferului ce să facă.

Goneau în urma celuilalt taxi. Ocoliră pe nişte străzi luminate de soarele dimineţii, pe un drum întortocheat, pînă ajunseră pe strada 49, la o casă veche, de piatră cafenie.

Mașina opri în fața casei, și Pușliul coborî primul pe trotuar. Se uită de-a lungul străzii, se duse la ușa de la intrare și o deschise. Apoi se întoarse la taxi. Despain și fata săriră din mașină și intrară repede înăuntru. Pușliul se duse după ei cu bagajele.

— Rămîi pe aici cu mașina, îi spuse Ned lui Jack.

— Ce ai de gînd să faci?

— Să-mi încerc norocul.

— Nici ăsta nu e un loc nimerit pentru răfuieli, fu de părere Jack.

— Dacă ies cu Despain, o întinzi. Iei alt taxi și te întorci să supraveghezi blocul Buckman. Dacă nu ies, pune-ți și tu mintea la contribuție.

Deschise ușa mașinii și coborî. Tremura, ochii îi luceau. Nu mai auzi ceea ce încerca Jack să-i spună și traversă strada în grabă, îndreptîndu-se spre casa în care intraseră cei trei.

Merse drept la ușa din față și puse mîna pe clanță. Clanța se răsuci. Ușa nu era încuiată. O împinse și, după ce se uită în holul întunecat, intră.

Ușa se trînti cu zgomot în spatele lui, și un pumn al Pușliului îl lovi dintr-o parte. Șapca îi zbură și fu izbit de perete. Se lăsă amețit jos, în genunchi, iar celălalt pumn al Pușliului izbi peretele de deasupra capului său.

Rînjind îi dădu Pușliului un pumn în burtă, o lovitură puternică, scurtă, ce-l făcu pe acesta să urle și să cadă pe spate. Ned putu astfel să-și revină, înainte ca Pușliul să se repeadă asupra lui.

Ceva mai încolo, rezemat de perete, Bernie Despain, cu buzele strînse, cu ochii ca două puncte negre, repeta cu glas stins:

— Arde-l, Pușliule, arde-l.

Lee Wilshire nu se vedea.

Puștiul îi mai arse lui Ned două lovituri în piept ce-l lipiră de perete, făcîndu-l să tușească. Pe a treia, îndreptată spre obraz, reuși s-o evite. Pe urmă îl împinse pe Puști punîndu-i mîna în gît și-i dădu una cu piciorul în burtă. Puștiul răcni furios și se repezi cu pumnii strînși, dar Ned se depărtase de el și avusese timp să-și ducă mîna dreaptă la buzunarul de la șold și să scoată revolverul lui Jack. Ținîndu-l în jos, apăsă pe trăgaci rănindu-l pe Puști în coapsa dreaptă. Puștiul scoase un urlet și se prăbuși pe pardoseala din hol. Rămase acolo uitîndu-se la Ned cu ochi congestionați, înnebuniți de frică.

Ned se dădu înapoi, băgă mîna stîngă în buzunarul pantalonilor și i se adresă lui Bernie Despain :

— Hai afară cu mine. Vreau să-ți vorbesc. Pe față i se citea hotărîrea.

Se auziră niște pași, undeva, în spatele clădirii, se deschise o ușă, în vestibul se auziră voci tulburate, dar nu apăru nimeni.

Despain se uită lung la Ned Beaumont, îngrozit și fascinat parcă. Apoi, fără să scoată o vorbă, păși peste omul căzut pe podea și ieși. Ned puse revolverul în buzunar, fără să-și ia mîna de pe el, și-l urmă pe Despain.

— Urcă în taxi, îi zise acestuia, arătînd spre mașina din care ieșea Jack. Îi ceru șoferului să-i plimbe prin împrejurimi, pînă o să-i spună unde să meargă.

Pe drum, lui Despain îi reveni glasul.

— E o tîlhărie. Îți dau tot ce vrei, fiindcă nu vreau să mor, dar e tîlhărie curată.

Ned rîse acru și dădu din cap.

— Nu uita că m-am ajuns, lucrez pentru procurorul de district.

— Dar nu există nici o acuzație împotriva mea. Nu sînt căutat. Tu ai spus...

— Te-am păcălit intenționat, Bernie. Ești căutat.

— Pentru ce?

— Pentru uciderea lui Taylor Henry.

— Pentru asta? La dracu, am să mă întorc să dau socoteală. Ce aveți împotriva mea? Aveam niște polițe ale lui, de acord. Și am plecat în noaptea cînd a fost ucis, de acord. Și i-am făcut scandal fiindcă nu voia să le onoreze, de acord. Pentru un avocat bun, cazul ăsta e o jucărie. Doamne, dacă așa cum zice Lee, am lăsat polițele în seif, înainte de nouă și jumătate, nu este clar că nu încercam să le folosesc în noaptea aceea?

— Nu. Și asta încă nu-i tot cu ce te avem la mînă.

— Nu mai poate exista altceva, zise Despain plin de zel.

Ned rînji.

— Greșești, Bernie. Ți-amintești că azi-dimineață cînd am venit să te văd aveam o pălărie.

— Se poate. Da, cred că da.

— Ți-amintești că la plecare am scos din buzunar o șapcă și mi-am pus-o pe cap?

Ochii bărbatului negricios începură să exprime nedumerire și teamă.

— La dracu! Unde vrei să ajungi?

— La probe. Ți-amintești că pălăria nu prea mi se potrivea?

— Nu știu, Ned, zise Despain răgușit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu mi se potrivea, fiindcă nu era pălăria mea. Ți-amintești că pălăria purtată de Taylor cînd a fost ucis n-a mai fost găsită...

— Nu știu. Nu știu nimic despre el.

— Ei bine, încerc să te conving că pălăria pe care o purtam azi-dimineață e pălăria lui Taylor, și că acum e bine ascunsă sub perna de pe fotoliul maro în apartamentul din blocul Buckman. Crezi că, împreună cu celelalte dovezi, ar fi suficient să ajungi pe scaunul electric?

Despain ar fi urlat de groază, dacă Ned Beaumont nu l-ar fi lovit cu palma peste gură și nu i-ar fi mîrîit la ureche:

— Gura!

Cu fața șiroind de transpirație, Despain tăbărî asupra lui Ned, îl apucă de revere cu amîndouă mîinile bolborosind:

— Ned, ascultă-mă, nu-mi fă tocmai mie așa ceva. Îți dau înapoi fiecare bănuț pe care ți-l datorez, fiecare cu dobîndă, dacă nu faci asta. Niciodată n-am avut de gînd să te jefuiesc, Ned, pe Dumnezeul meu. S-a întîmplat să fiu strîmtorat, și m-am gîndit să iau banii cu împrumut. Pe Dumnezeul meu, Ned! Acum n-am prea mult, dar azi urmează să primesc banii pentru pietrele lui Lee pe care le vînd, și-ți dau toți bănuții, pînă la ultimul. Cît era, Ned? Ți-i dau pe toți, chiar în dimineața asta.

Ned îl împinse pe Bernie cel oacheș în colțul lui și zise:

— Erau trei mii două sute cincizeci de dolari.

— Trei mii două sute cincizeci de dolari. O să-i primești pe toți în dimineața asta, chiar acum, zise Despain și se uită la ceas. Da, chiar în clipa asta, îndată ce ajungem acolo. Bătrînul Stein o să fie la magazin înaintea noastră. Numai te rog, Ned, promi-

te-mi că o să-mi dai drumul, în numele a ce-a fost odată.

Ned își frecă mîinile gînditor.

— Nu prea pot să te las să pleci. Cel puțin acum, vreau să spun. Nu trebuie să uit de procuror și de faptul că ești căutat pentru anchetă. Așa că tot ce putem aranja e în legătură cu pălăria. Uite care-i propunerea mea: dă-mi banii și o să am grijă să fiu singur cînd o să găsesc pălăria, și nimeni n-o să știe vreodată ceva. Altfel mă voi îngriji ca jumătate din poliția din New York să fie prezentă. Asta-i tot. Dacă-ți convine, bine, dacă nu...

— Dumnezeule! gemu Despain. Spune șoferului să ne ducă la prăvălia bătrînului Stein. E pe...

CAPITOLUL III

Butoiul cu pulbere

1

Cînd coborî din trenul ce îl adusese de la New York, Ned Beaumont avea privirea limpede, trupul drept, o culoare sănătoasă în obraji, pasul mare și elastic. Doar pieptul cam turtit vădea semnul unei slăbiciuni organice. Urcă sprinten scările de beton ce legau peronul de nivelul străzii, traversă sala de așteptare, făcu semn cu mîna unei cunoștințe de la biroul de informații, și ieși din gară în stradă.

Așteptînd pe trotuar să vină hamalul cu bagajele, cumpără un ziar pe care-l deschise abia în taxiul ce-l ducea spre strada Randall. Pe prima pagină, pe o jumătate de coloană, citi:

CEL DE-AL DOILEA FRATE UCIS.
UCIDEREA LUI FRANCIS F. WEST
APROAPE DE LOCUL UNDE ȘI-A GĂSIT MOARTEA
FRATELE LUI.

Pentru a doua oară în casa familiei West, de pe strada Achland, 1342, s-a produs o tragedie, noaptea trecută, cînd Francis F. West, în vîrstă de 31 de ani, a fost împușcat pe stradă, în imediata apropiere de locul unde luna trecută fratele lui, Norman, a fost

urmărit și ucis de un automobil ce făcea contrabandă cu alcool. Era puțin după miezul nopții, cînd Francis West, chelner la cafeneaua Rockaway se întorcea de la slujbă, și cînd, după spusele celor care au văzut tragedia, un autoturism negru l-a ajuns din urmă, venind cu viteză de pe strada Achland. În dreptul lui, mașina a virat la curbă, și dinăuntru răsunară mai mult de douăzeci de împușcături. West s-a prăbușit cu opt gloanțe în trup și a murit înainte ca cineva să apuce să ajungă la el. Automobilul morții a luat imediat viteză și a dispărut după colțul străzii Boroman. În încercările de a găsi automobilul, poliția e stînjenită de descrierile contradictorii făcute de martori, care pretind că n-au văzut pe nici unul din oamenii din mașină.

Boyd West, fratele în viață, care a fost martor și la moartea lui Norman, luna trecută, n-a putut găsi nici un motiv pentru uciderea lui Francis. A spus că nu știe ca fratele său să fi avut vreun dușman. Domnișoara Marie Shepperd, din strada Baker, 1917, care urma să se căsătorească cu Francis West săptămîna viitoare, de asemenea n-a fost în stare să indice pe cineva care ar fi putut dori moartea logodnicului ei.

Timothy Ivans, presupusul șofer al mașinii, care luna trecută, din întîmplare, a dat peste Norman West și l-a ucis, a refuzat să declare ceva reporterilor la închisoarea orașului, unde e închis fără cauțiune, așteptînd procesul de omucidere.

Ned Beaumont împături ziarul încet, cu grijă, și-l băgă în buzunar. Doar buzele strînse și ochii strălucitori arătau că se gîndește profund. Se trînti într-un colț al taxiului și se jucă cu o țigară neaprinsă.

Intră în casă, fără să-și scoată nici pălăria, nici pardesiul, se duse la telefon, formă patru numere, întrebînd de fiecare dată dacă Paul Madvig e acolo și dacă știau unde poate fi găsit. După al patrulea telefon, renunță să-l mai caute.

Puse jos telefonul, luă țigara de pe masă, o aprinse, o lăsă iar pe marginea mesei, luă telefonul, formă numărul primăriei și ceru biroul procurorului. Așteptînd, trase cu piciorul un scaun, se așeză și-și luă țigara. Apoi vorbi la telefon :

— Alo, domnul Farr e acolo? Aici, Ned Beaumont. Da, mulțumesc. Trase încet fumul și-l dădu afară. Alo, Farr? Am venit chiar acum cîteva minute. Pot să te văd? Perfect. Paul ți-a spus ceva în legătură cu crima West? Nu știi unde e? E o chestiune pe care aș vrea s-o discut cu tine. Da, să zicem o jumătate de oră. Bine.

Puse receptorul jos și se duse să vadă corespondența ce se afla pe o masă lîngă ușă. Erau cîteva reviste și nouă scrisori. Se uită repede la plicuri, le zvîrli pe masă fără să deschidă vreunul, intră în dormitor să se dezbrace, pe urmă în baie să se bărbierească și să se spele.

2

Michael Joseph Farr, procurorul districtului, era un om de patruzeci de ani, solid, arțăgos, cu un păr roșu stufos și o față sta-

cojie. N-avea pe biroul de nuc decît un telefon și o garnitură mare de birou din onix verde. Un nud de metal ținînd în sus un avion stătea într-un picior, între două stilouri, unul negru, altul alb, ce se înclinau zvelte de o parte și de alta.

Îi strînse mîna lui Ned cu amîndouă mîinile și-l împinse într-un fotoliu de piele, apoi se așeză și el. Se rezemă pe spate și-l întrebă :

— A fost o călătorie plăcută ?

În ochii lui prietenoși se citea curiozitatea.

— Da, desigur, răspunse Ned. Spune-mi, acum după ce a murit Francis West, care-i situația lui Tim Ivans ?

Farr tresări, prefăcîndu-se că se sucește ca să se așeze mai bine în scaun.

— Nu se vor schimba prea multe, zise el, adică nu totul, deoarece mai e celălalt frate care vrea să depună mărturie împotriva lui Ivans.

Nu-l privea pe Ned în față, ci se uita la un colț al biroului de nuc.

— De ce mă întrebi ? Ce-ți trece prin minte ?

Ned Beaumont se uită grav la omul care privea în altă parte.

— Mă întrebam și eu. Presupun că totul e în ordine, totuși, dacă celălalt frate poate să-l identifice pe Tim și o și face...

— Sigur, zise Farr, continuînd să nu se uite la el. De cîteva ori își mișcă scaunul ușor cînd în față, cînd în spate. Obrajii lui cărnoși făceau cute în dreptul fălcilor. Își drese glasul și se ridică. Se uită la Ned cu ochi prietenoși. Așteaptă o clipă, îi zise. Trebuie să mă duc să văd ceva. Uită tot dacă nu mă țin de coada lor. Nu pleca. Vreau să-ți vorbesc despre Despain.

— Nu te grăbi, murmură Ned procurorului care ieșea din birou. În lipsa lui, timp de cincisprezece minute, Ned fumă liniștit.

Farr se întoarse încruntat.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți atît, zise el, așezîndu-se, dar sîntem copleșiți de treabă. Dacă merge tot așa... și făcu cu mîinile un gest de deznădejde.

— Așa e. Ceva nou în cazul Taylor Henry?

— Nimic. De asta voiam să te întreb pe tine despre Despain. Era clar: nici de data asta, Farr nu-l privi pe Ned în față.

Un zîmbet ușor batjocoritor, pe care celălalt nu-l putu vedea, tremură o clipă pe buzele lui Ned, care spuse:

— Dacă analizezi mai îndeaproape cazul, nu prea poți să-i intentezi un proces.

În colțul lui, Farr dădu încetișor din cap.

— Poate, dar faptul că a șters-o din oraș chiar în noaptea aia nu prea miroase a bine.

— A avut alt motiv, zise Ned, unul destul de bun. Din nou zîmbetul acela nelămurit apăru și dispăru de pe chipul său.

Farr dădu iar din cap, ca un om care ar vrea să fie convins.

— Nu crezi că s-ar putea totuși să-l fi omorît?

— Nu cred că a făcut-o, răspunse Ned nepăsător, dar nu-i exclus, și pe urmă are destule la activ, ca să-l poți ține închis, o vreme, dacă vrei.

Procurorul se uită în sfîrșit la Ned. Zîmbi, jumătate timid, jumătate prietenos.

— Te rog să-mi spui, dacă mă amestec unde nu trebuie. Dar pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-a trimis Paul la New York după Bernie Despain?

Ned nu răspunse imediat, se gîndi mai întîi, pe urmă, dînd uşor din umeri, răspunse:

— Nu m-a trimis. M-a lăsat să mă duc.

Farr nu spuse nimic.

— Am făcut un pariu cu Bernie, şi el a şters-o fără să-mi plătească. De asta a fugit. Şi s-a întîmplat ca Taylor Henry să fie ucis chiar în seara zilei cînd Peggy O'Toole, pe care pariasem o mie cinci sute de dolari, a cîştigat cursa.

— E-n regulă, Ned, zise procurorul grăbit. Nu mă priveşte ce faci tu cu Paul. Eu, vezi, nu-s chiar atît de sigur că Despain n-a dat din întîmplare, pe stradă, peste tînărul Henry şi nu i-a pocnit una. Cred că am să-l ţin închis totuşi o vreme ca să fiu sigur.

Gura lui boccie schiţă un zîmbet ce voia să fie agreabil.

— Să nu crezi că-mi bag nasul în treburile lui Paul sau ale tale, dar...

Faţa lui roşie şi umflată strălucea. Se aplecă şi trase un sertar al biroului, foşnind o foaie de hîrtie între degete. Scoase ceva din sertar şi-i întinse peste masă lui Ned Beaumont. Era un plic mic alb, cu o margine tăiată.

— Uită-te la asta şi spune-mi ce crezi, zise el cu voce groasă. E o prostie.

Ned Beaumont luă plicul, dar nu se uită la el imediat. Privi faţa roşie a procurorului şi ochii lui reci şi strălucitori.

Farr se înroşi şi mai tare sub privirea fixă a celuilalt şi ridică o mînă muşculoasă, făcînd un gest împăciuitor. Glasul era şi el împăciuitor.

— Nu-i dau nici o importanţă, Ned, dar vreau să spun că noi primim întotdeauna vrafuri de asemenea

maculatură pentru fiecare caz și... dar, în sfîrșit, citește și ai să vezi.

După o vreme, Ned Beaumont își luă ochii de la Farr și se uită la plic. Adresa era bătută la mașină :

M. J. Farr, Esq.

Procuror

Primăria orașului

Personal

Plicul fusese trimis sîmbătă. Înăuntru era o singură foaie de hîrtie albă, pe care erau bătute la mașină trei propoziții fără nici o introducere și fără semnătură :

De ce a furat Paul Madvig una din pălăriile lui Taylor Henry după ce acesta a fost omorît?

Ce s-a întîmplat cu pălăria pe care Taylor Henry o purta cînd a fost omorît?

De ce a fost primit în personalul dumneavoastră omul care pretinde că a fost primul care a descoperit cadavrul lui Taylor Henry?

Ned Beaumont împături hîrtia, o băgă la loc în plic, îl puse pe birou, și mîngîindu-și mustața îl privi calm pe procuror. Apoi spuse liniștit :

— Ei bine, și?

Obrajii lui Farr se încreți din nou.

— Ned, pentru numele lui Dumnezeu, zise el plin de zel, să nu crezi că o iau în serios. Primim tone din astea ori de cîte ori se întîmplă ceva. Am vrut numai să ți-o arăt.

— Atîta timp cît o să gîndeşti aşa, totul va fi în regulă, zise Ned cu acelaşi calm şi aceeaşi privire. Lui Paul i-ai spus ceva despre ea?

— Despre scrisoare? Nu. Nu l-am văzut de cînd am primit-o, adică de azi-dimineaţă.

Ned luă plicul de pe birou şi-l puse în buzunarul de la haină. Văzînd scrisoarea în buzunarul lui, procurorul păru să nu se simtă în largul său, dar nu zise nimic.

După ce puse scrisoarea bine şi scoase din alt buzunar o ţigară subţire de foi, pestriţă la culoare, Ned spuse:

— Dacă aş fi în locul tău, cred că nu i-aş spune nimic lui Paul. Are şi-aşa destule pe cap.

— Sigur, aşa e cum spui tu, Ned, se repezi Farr fără să-l lase să termine.

Urmă o tăcere. Farr îşi aţinti iar privirile asupra biroului, iar Ned Beaumont asupra lui Farr. Tăcerea fu întreruptă de un bîzîit uşor ce venea de sub biroul procurorului.

Farr ridică receptorul.

— Da... da.

Ţîţîi din buze şi faţa roşie i se acoperi de pete.

— Să-l ia dracu! mîrîi el. Aduceţi-l aici şi confruntaţi-l cu el, şi dacă n-o să vrea, o să lucrăm noi puţin cu el... Da... Fă aşa.

Trînti receptorul şi se uită fioros la Ned.

Ned era pe punctul să-şi aprindă ţigara. Se opri, cu ţigara într-o mînă şi bricheta aprinsă în cealaltă, cu faţa uşor aplecată înainte şi cu ochii strălucind. Scoase limba, o băgă înapoi, mişcă buzele într-un zîmbet ce numai zîmbet nu era, şi întrebă cu glas scăzut, insistent.

— Ceva noutăţi?

Procurorul era furios.

— Boyd West, celălalt frate care l-a identificat pe Ivans. M-ai pus pe gînduri cu ce mi-ai spus şi am încercat să văd dacă îl mai poate identifica şi acum. Zice că nu e sigur, lepra.

Ned Beaumont dădu din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asemenea noutate.

— Care-i situaţia în acest caz?

— Nu scapă el aşa, mîrîi Farr. L-a identificat o dată şi va trebui s-o recunoască în faţa unui juriu. Am spus să-l aducă aici şi cînd o să isprăvesc cu el, o să fie băiat de treabă.

— Da? Şi dacă nu? întrebă Ned.

— O să fie, bătu procurorul cu pumnul în birou.

Ned Beaumont nu părea impresionat. Îşi aprinse ţigara, stinse bricheta, o băgă în buzunar, trase un fum şi întrebă pe un ton uşor amuzat:

— Sigur că o să fie, dar dacă nu e? Presupune că se uită la Tim şi zice: „Nu sînt sigur că este el".

Farr izbi din nou în birou.

— N-o s-o facă, mai ales după ce o să-l aranjez eu, n-o să facă altceva decît să apară în faţa juriului şi să spună: „El este".

Orice urmă de amuzament dispăru de pe faţa lui Ned, care vorbi puţin plictisit:

— N-o să mai recunoască ce-a spus, ştii asta. Şi ce poţi să faci? Nimic. Înseamnă că toată acuzaţia ta împotriva lui Tim Ivans se duce naibii. Ai găsit maşina cu băutură unde a lăsat-o, dar singura dovadă pe care o aveai că el conducea cînd l-a ucis pe Norman West era mărturia celor doi fraţi ai acestuia. Acum, dacă Francis e mort, şi lui Boyd îi e teamă să vorbească, acuzaţia cade, şi tu ştii asta.

Farr începu să urle furios:

— Dacă crezi că am de gînd să stau cu...

Dar cu o mişcare nerăbdătoare a mîinii în care ţinea ţigara, Ned îl întrerupse:

— Chiar dacă stai jos, în picioare, sau mergi pe bicicletă, tot ai pierdut, şi o ştii foarte bine.

— Zău? Sînt procurorul acestui oraş şi al acestei regiuni, şi...

Farr se opri brusc din fanfaronadă. Îşi drese glasul şi înghiţi. Atitudinea sa belicoasă dispăru, în locul ei apărînd mai întîi stînjeneala şi pe urmă un sentiment înrudit cu frica. Se aplecă peste birou, prea îngrijorat ca să se prefacă.

— Ştii fără îndoială, că dacă tu, dacă Paul... vreau să spun că dacă există vreun motiv pentru care eu n-ar trebui să... ştii... putem să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

Din nou zîmbetul acela silit apăru pe buzele lui Ned Beaumont, şi ochii lui scînteiară prin fumul de ţigară. Dădu încet din cap şi vorbi rar pe un ton neplăcut de dulce:

— Nu, Farr, nu e nici un motiv, sau nici unul de acest gen. Paul a promis că după alegeri îl scoate din închisoare pe Ivans, dar, crede-mă, din porunca lui Paul n-a murit nimeni niciodată, şi chiar dacă ar fi aşa, Ivans nu era destul de important ca să fie ucis un om pentru el. Nu, Farr, nu e nici un motiv, şi n-aş vrea să cred că în mintea ta există acest gînd.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ned, înţelege-mă bine, protestă Farr. Ce dracu, ştii foarte bine că în afară de mine, nimeni n-are putere asupra ta şi a lui Paul, aici în oraş. Ar trebui s-o ştii. În toată această discuţie n-am vrut să spun nimic altceva, decît că puteţi conta întotdeauna pe mine.

— Grozav, zise Ned Beaumont, fără prea mare entuziasm, și se ridică.

Farr se ridică și el, și făcînd înconjurul biroului veni spre Ned cu mîna întinsă.

— Ce-i graba asta? întrebă el. De ce nu stai aici să vezi cum reacționează acest West cînd îl aduc înăuntru? Sau, se uită la ceas, ce faci deseară? Ce-ai zice să cinăm împreună?

— Îmi pare rău, dar nu pot, răspunse Ned. Am treburi.

Îl lăsă pe Farr să-i strîngă mîna cu putere, iar ca răspuns la insistențele procurorului să treacă pe acolo mai des și să iasă împreună într-o seară, murmură „da, o să vin" și ieși din cameră.

3

La intrarea lui Ned Beaumont, Walter Ivans ședea în picioare lîngă unul din muncitorii care lucrau la mașinile de cuie de la fabrica de lăzi unde era maistru.

Îl văzu imediat pe Ned și, ridicînd o mînă în chip de salut, coborî în culoarul central, dar ochii lui albaștri și obrazul rotund exprimau mai puțină plăcere decît încerca el să arate.

— Bună, Walt, zise Ned Beaumont, și întorcîndu-se ușor spre ușă evită obligația de a lua, sau de a ignora vizibil, mîna întinsă a omului. Să ieșim din hărmălaia asta.

Ivans spuse ceva ce nu se auzi din cauza zgomotului pe care-l făcea metalul bătut și se îndreptară spre ușa deschisă prin care intrase Ned Beaumont. Afară era o platformă mare de lemn solid. Un șir de trepte de lemn coborau spre pămînt de la aproape șase metri înălțime.

În timp ce stăteau pe platforma de lemn, Ned Beaumont întrebă:

— Știi că unul din martorii împotriva fratelui tău a fost curățat aseară?

— D...da, am văzut în z...z...ziar.

— Știi că celălalt nu mai e sigur acum că-l recunoaște pe Tim?

— N...n...nu, nu știam asta, N...N...Ned.

— Știi că dacă el nu recunoaște, Tim scapă.

— D...da.

— Nu arăți prea fericit, așa cum ar trebui să fii.

— B...b...ba da, N...Ned, z...zău că sînt! Ivans își șterse fruntea cu mîneca de la cămașă.

— Îl cunoșteai pe West? Cel care a fost ucis.

— N...nu, am fost o s...singură dată la el, s...să-l rog să fie îndurător cu T...Tim.

— Și ce-a zis?

— N-a vrut.

— Cînd a fost asta?

— Acum d...două t...trei zile. Ivans se mută de pe un picior pe altul și-și șterse iar fața cu mîneca.

— Ai vreo idee cinel-ar fi putut omorî, Walt? întrebă Ned încetișor.

Ivans scuturâ din cap cu putere:

— Ai vreo idee cine ar fi putut să pună să-l omoare, Walt?

Ivans dădu iar din cap.

Pentru o clipă, Ned Beaumont se uită gînditor

peste umărul lui Ivans. Prin ușa care se afla la trei metri se auzea țăcănitul mașinilor de cuie, iar de la alt etaj zbîrnîitul ferăstraielor. Ivans răsuflă adînc.

Cînd se uită din nou în ochii albaștri ai lui Walt, lui Ned i se făcu milă. Se aplecă puțin spre el și-l întrebă :

— Totul e-n ordine, Walt? S-ar putea ca unii să creadă că tu l-ai ucis pe West, ca să-ți salvezi fratele.

— A...a...am fost la c...club aseară, de la opt p...p...pînă la d...două dimineața, zise Walter Ivans cît de repede putu. Harry Sloss și B...Ben Ferriss și Brager p...p...pot să-ți confirme.

— Ce noroc pe tine, Walt, rîse Ned vesel.

Îi întoarse spatele și coborî treptele de lemn pînă în stradă. Nu-i mai dădu nici o atenție lui Walte r care-i spuse foarte prietenos :

— La revedere, Ned.

4

De la fabrica de lăzi, Ned Beaumont porni în căutarea unui telefon pe care-l găsi într-un restaurant, patru străzi mai departe. Formă cele patru numere pe care le mai formase în cursul dimineții, căutîndu-l din nou pe Paul Madvig și, neizbutind să-l găsească la telefon, lăsă vorbă să-l cheme el. Apoi luă un taxi și se duse acasă.

Pe masa de lîngă uşă găsi alte scrisori. Îşi atîrnă pălăria şi pardesiul în cui, aprinse o ţigară, luă corespondenţa şi se aşeză într-un scaun mare, îmbrăcat în pluş roşu. Al patrulea plic pe care-l deschise semăna cu cel pe care i-l arătase procurorul. Conţinea o singură foaie de hîrtie, cu trei propoziţii bătute la maşină, fără să fie adresate cuiva şi fără semnătură :

Ai găsit cadavrul lui Taylor Henry după ce a murit, sau erai acolo cînd a fost omorît?

De ce nu ai anunţat moartea lui decît după ce poliţia a găsit cadavrul?

Crezi că-i poţi salva pe cei vinovaţi inventînd probe împotriva celor nevinovaţi?

Ned Beaumont holbă ochii şi-şi încreţi fruntea citind acel mesaj, apoi trase zdravăn din ţigară. O compară cu cea pe care o primise procurorul. Hîrtia şi scrisul erau identice, la fel şi modul de aranjare a celor trei propoziţii, ca şi data expedierii.

Se posomorî, băgă hîrtia în plic şi apoi în buzunar, ca s-o scoată imediat, s-o recitească şi s-o reexamineze. Fuma prea repede, şi ţigara ardea numai într-o parte. Puse ţigara pe colţul mesei, cu o expresie de dezgust, şi se trase de mustaţă cu degete nervoase. Puse iar mesajele la loc şi se lăsă pe spate, cu ochii ţintă în tavan, rozîndu-şi o unghie. Îşi trecu degetele prin păr, îşi băgă un deget pe după guler.

Se ridică puţin, luă plicurile din buzunar, dar le puse înapoi fără să se uite la ele. Îşi muşcă buza de jos. În cele din urmă, se sculă şi începu să citească cu nerăbdare restul corespondenţei. În timp ce citea, sună telefonul. Se duse la telefon şi răspunse.

— Alo... A, bună, Paul, unde ești? Cît stai acolo? Da, grozav, treci pe la mine în drum. Bine, sînt acasă.

Se întoarse să citească corespondența ce-l aștepta.

5

Paul Madvig sosi la Ned Beaumont cînd clopotele de la biserica cenușie de vizavi vesteau slujba de seară. Intră și spuse din toată inima:

— Noroc, Ned! Cînd te-ai întors?

Era îmbrăcat într-un costum gri de *tweed*.

— În cursul dimineții, răspunse Ned în timp ce-și strîngeau mîna.

— Te-ai descurcat bine?

— Am găsit ce căutam, zîmbi Ned mulțumit, dezvelindu-și toți dinții.

— Strașnic. Madvig zvîrli pălăria pe un scaun și se așeză pe altul lîngă cămin.

Ned Beaumont se întoarse la scaunul lui.

— S-a întîmplat ceva cît am fost plecat? întrebă el, luînd paharul de cocteil pe jumătate gol de lîngă *shaker*-ul de argint de pe masa de alături.

— Am descurcat afacerea cu canalizarea. S-a semnat contractul.

Ned sorbi din cocteil și întrebă:

— A trebuit să renunți la mult?

— Prea mult. N-o să realizăm nici pe departe profitul necesar, dar tot e mai bine decît o eventuală mișcare acum, în preajma alegerilor. Ne luăm noi revanșa la anul, cu lucrările de pavare a străzilor, cînd se vor demola clădirile anexe Salem și Chestnut.

Ned Beaumont dădu din cap aprobator. Se uita la picioarele întinse și încrucișate ale lui Madvig.

— N-ar trebui să porți ciorapi de mătase la haine de *tweed*, îi spuse.

Madvig ridică un picior să se uite.

— Nu? Îmi place mătasea.

— Atunci renunță la *tweed*. Pe Taylor Henry l-au îngropat?

— Vineri.

— Ai fost la înmormîntare?

— Da, răspunse Madvig și adăugă puțin timid: a fost dorința senatorului.

Ned Beaumont puse paharul pe masă și-și șterse ușor buzele cu o batistă albă scoasă din buzunarul de la piept.

— Ce mai face senatorul? Îl privi pe Madvig cu coada ochiului, fără să-și ascundă veselia.

Madvig răspunse timid și de data asta:

— E bine. Azi după-masă am stat cu el aproape tot timpul.

— La el acasă?

— Da.

— Primejdia blondă era acolo?

Madvig se încruntă și răspunse:

— Janet era acolo.

Punîndu-și batista la loc. Ned scoase niște sunete înfundate:

— Hm! Acum îi spui Janet. Ați progresat?

Lui Madvig îi reveni calmul. Răspunse potolit:

— Tot mai cred că am să mă însor cu ea.

— Știe că ai intenții cinstite?

— Ned, pentru numele lui Dumnezeu, protestă Madvig. Cît ai de gînd să mă mai interoghezi?

Ned rîse, luă *shaker*-ul de argint, îl agită și-și mai turnă un pahar.

— Ce părere ai de uciderea lui Francis West? întrebă el cu paharul în mînă.

Pentru o clipă, Madvig nu știu ce să creadă. Pe urmă, se lumină la față și spuse:

— A, tipul care a fost împușcat aseară pe strada Achland?

— Exact.

Ochii albaștri ai lui Madvig exprimau din nou nedumerirea.

— Nu-l cunoșteam.

— Eram unul din martorii împotriva fratelui lui Walter Ivans. Acum, celălalt martor, Boyd West, se teme să depună mărturie, așa că problema identificării cade.

— E strașnic, zise Madvig, dar n-apucă să termine vorba că o umbră de bănuială îi întunecă ochii. Își trase picioarele, se aplecă și-l întrebă pe Ned:

— Se teme?

— Da. Sau, dacă preferi, e îngrozit.

Madvig își încordă fața și deveni atent, iar ochii lui albaștri căpătară o expresie împietrită.

— Ce vrei să spui, Ned? întrebă el crispat.

Ned Beaumont își goli paharul și-l puse pe masă.

— După ce i-ai spus lui Walt Ivans că nu poți să-l scoți pe Tim de la pușcărie pînă nu se termină alegerile, el s-a dus să-și verse necazul la Shad O'Rory, spuse Ned, voit monoton, de parcă ar fi recitat o lecție. Shad a trimis cîțiva urangutani de-ai lui să-i

sperie pe cei doi fraţi West, ca să nu depună la proces împotriva lui Tim. Unul nu s-a speriat, şi atunci l-au lichidat.

— De ce dracu să-i pese lui Shad de necazurile lui Tim Ivans? reflectă Madvig încruntîndu-se.

Întinzînd iar mîna după *shaker*, Ned zise nervos:

— Fac şi eu presupuneri. Ascultă.

— Spune, Ned. Ştii doar că-ţi ascult întotdeauna presupunerile. Dacă ai ceva pe suflet, dă-i drumul.

Ned Beaumont puse *shaker*-ul jos fără să-şi fi turnat băutură şi spuse:

— S-ar putea să fie numai o bănuială, Paul, dar aşa văd eu lucrurile. Toată lumea ştie că Walt Ivans lucrează pentru tine şi sectorul trei, şi că este membru al clubului, şi toate celelalte, şi că ai face orice să-l scoţi pe frate-său din strîmtoare, dacă ţi-ar cere-o. Ei bine, toată lumea, sau foarte mulţi, o să înceapă să se întrebe dacă nu cumva tu ai ordonat să fie ameninţaţi şi ucişi cei doi martori ca să tacă. Asta în ceea ce-i priveşte pe cei dinafară, cluburile feminine, de care ţi-e aşa de teamă în perioada asta, şi cetăţenii respectabili. Cei iniţiaţi, cei cărora, mai ales, nu le-ar păsa dacă ai fi făcut asta, o să afle ceva ce o să semene cu realitatea. O să afle că unul din oamenii tăi a trebuit să se ducă la Shad, ca să-şi aranjeze problemele, şi că Shad le-a aranjat. Ei, uite, asta-i încurcătura în care te-a băgat Shad, sau nu crezi că ar merge pînă acolo încît să te bage şi pe tine într-o încurcătură?

— Ba cred al naibii, știu c-ar face-o, păduchele dracului, mîrîi Madvig printre dinți. Se aplecă spre o frunză verde, țesută în covorașul de la picioarele sale.

După ce îl privi cu atenție, Ned continuă:

— Și mai e ceva, un alt aspect. Poate nu se va întîmpla, dar ești descoperit dacă Shad vrea să încerce.

— Ce? întrebă Madvig ridicîndu-și privirea.

— Walt Ivans a fost toată noaptea trecută la club, pînă la două dimineața. Cu trei ore mai mult decît a stat el vreodată acolo, exceptînd banchetele sau alegerile. Înțelegi? Clubul nostru era un alibi. Să presupunem, Ned vorbea acum cu glas stins și ochii lui întunecați se măriseră și erau gravi, că Shad îl speculează pe Walt ascunzînd niște dovezi, că el l-ar fi ucis pe West. Doamnele din cluburi și toată lumea căreia îi place să facă paradă de astfel de lucruri o să creadă că alibiul lui Walt e fals, că noi l-am aranjat ca să-l apărăm.

— Mizerabilul! Madvig se ridică, vîrîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor. Doamne, cum aș vrea ca alegerile să se fi terminat sau să fie departe.

— Atunci nu s-ar mai fi întîmplat nimic din toate astea.

Madvig făcu cîțiva pași spre mijlocul camerei. Mormăi „Să-l ia dracu!" și se opri încruntîndu-se la telefonul de lîngă ușa dormitorului. Pieptul lui uriaș se tot umfla, fără să tragă aer în piept. Vorbi din vîrful buzelor și fără să se uite la Ned:

— Găsește un mijloc de a împiedica povestea asta cu alibiul. Făcu un pas spre telefon și se opri.

— Ba nu, lasă, zise întorcîndu-se cu fața spre Ned. Cred că o să-l dau afară pe Shad din orășelul nostru. M-am plictisit să-l tot am în preajmă. Da, cred că am să-l dau afară chiar acum, începînd de astă-seară.

— Cum? întrebă Ned.

— Cum? răspunse Madvig rînjind. Uite, cred că o să-l pun pe Rainey să închidă localurile „Dog House" și „Paradise Gardens" și toate bombele despre care știm că-i interesează pe prietenii lui. Cred că o să-l pun pe Rainey să le închidă una după alta, chiar în noaptea asta.

Ned șovăi.

— Îl pui pe Rainey într-o situație grea. Polițiștii noștri nu sînt obișnuiți să-și bată capul cu aplicarea prohibiției. N-o să le prea convină.

— Pot s-o facă o dată și pentru mine, zise Madvig, că tot nu-și achită toate datoriile.

— Poate. Ned se mai îndoia încă. Dar toată treaba asta seamănă prea mult cu încercarea de a forța ușa unui seif cu un butoi cu pulbere, cînd ai putea foarte bine s-o deschizi folosind un șperaclu.

— Ai vreo idee, Ned?

— Nu-i ceva sigur, dar cred că mai putem aștepta cîteva zile pînă...

— Nu, zise Madvig, să acționăm. Eu nu mă pricep, să forțez seifuri, Ned, dar știu să lupt, în felul meu cu amîndouă mîinile. N-am învățat niciodată să boxez, și atunci cînd am încercat am fost bătut. O să-i dau domnului O'Rory butoiul cu pulbere.

6

Bărbatul vînjos, purtînd ochelari cu rame de corn, zise :

— Așa că, nu trebuie să-ți faci nici o grijă în această privință. Și se așeză iar pe scaun, mulțumit.

Tipul din stînga lui, osos, cu o mustață castanie stufoasă, și fără prea mult păr pe cap, îi zise celui de lîngă el :

— Nu mi se pare prea grozav, ce dracu !

— Nu ? Bărbatul vînjos se întoarse și-l fulgeră cu privirea prin ochelari. Știi, Paul n-a mai venit niciodată la mine, ca să...

— Aș, da de unde !

— L-ai văzut pe Parker, Breen ? îl întrebă Madvig pe tipul osos.

— Da, l-am văzut, zice că cinci, dar cred că mai putem scoate ceva de la el, răspunse Breen.

— Cred și eu, zise disprețuitor bărbatul cu ochelari.

— Da ? Așa ușor, de la cine ? întrebă Breen rînjind.

În ușa mare de stejar se auziră trei bătăi. Ned Beaumont se ridică de pe scaunul pe care-l călărea, se duse la ușă și o deschise cîțiva centimetri.

Cel care bătuse era un om negricios, cu o frunte îngustă și haine albastre mototolite. Fără să intre în cameră, încercă să vorbească în șoaptă, dar fiind emoționat, toată lumea din cameră îl auzi :

— Shad O'Rory e jos. Vrea să-l vadă pe Paul.

Ned închise ușa și se întoarse cu spatele la ea, ca să-l privească pe Paul Madvig. Din cei zece oameni aflați în cameră, numai ei doi nu păreau tulburați

de vestea anunțată. Toți ceilalți căutau să nu-și arate emoția. Unii s-au trădat totuși prin nemișcare, nici unul nu mai respira ca înainte.

Ned Beaumont, prefăcîndu-se că uitase să repete, zise cu destul interes în glas :

— O'Rory vrea să te vadă. E jos.

Madvig se uită la ceas.

— Spune-i că momentan sînt prins, dar dacă mai așteaptă puțin, o să-l primesc.

Ned dădu aprobator din cap și deschise ușa.

— Spune-i că Paul e ocupat acum, îi dădu el instrucțiuni omului care bătuse în ușă, dar dacă mai stă pe aici, Paul o să-l primească.

Închise ușa.

Madvig întrebă un tip cu fața pătrată, gălbuie, ce șanse au de a obține mai multe voturi din partea cealaltă a străzii Chestnut. Tipul răspunse că, după părerea lui, o să obțină mai multe decît ultima dată, totuși nu destule ca să dea o lovitură puternică opoziției. În timp ce vorbea, trăgea cu ochiul spre ușă.

Ned Beaumont se așezase din nou călare pe un scaun, lîngă fereastră, și fuma o țigară de foi.

Madvig îl întrebă pe altul ceva în legătură cu contribuția bănească pe care trebuia s-o plătească un anume Hartwick pentru campania electorală. Cel întrebat nu se uita la ușă, dar răspunsul lui n-avea coerență.

Nici înfățișarea calmă a lui Madvig și Ned, nici concentrarea lor asupra problemelor campaniei electorale nu puteau împiedica încordarea ce creștea în cameră.

După cincisprezece minute, Madvig se ridică și spuse :

— Ei, n-am ajuns încă la liman, dar începe să se întrezărească. Ţineţi-vă tare şi o să trecem examenul. Se duse la uşă şi dădu mîna cu toţi cei care plecau oarecum grăbiţi.

Cînd rămaseră numai ei în cameră, Ned Beaumont, care nu se ridicase de pe scaun, întrebă:

— Să rămîn sau s-o şterg?

— Rămîi. Madvig se duse spre fereastră şi se uită jos, privind strada China, scăldată în soare.

— Acţionezi cu amîndouă mîinile? întrebă Ned după o scurtă pauză.

Madvig se întoarse de la geam şi dădu din cap.

— Nu ştiu să pot acţiona cu altceva decît poate cu picioarele, răspunse zîmbindu-i şmecherește lui Ned.

Ned începu să spună ceva, dar fu întrerupt de zgomotul pe care-l făcea clanţa uşii.

Uşa se deschise şi un bărbat nu prea înalt, de statură delicată, ce-l făcea să pară plăpînd, îşi făcu apariţia. Deşi părul îi era de un alb strălucitor, n-avea probabil mai mult de treizeci şi cinci de ani. Ochii de un gri-bleu luminos ieşeau în relief pe faţa lungă şi îngustă, dar foarte frumos dăltuită. Avea un pardesiu bleumarin peste un costum bleumarin, iar într-o mînă cu mănuşă neagră ţinea un melon.

În urma lui intră o brută de aceeaşi statură, cu picioare crăcănate, negricioasă, semănînd cu o maimuţă din cauza umerilor aduşi, a braţelor lungi şi groase, şi a feţei turtite. Avea o pălărie gri pe cap. Închise uşa, se rezemă de ea şi-şi băgă mîinile în buzunarele de la palton.

Primul, care între timp făcuse cîţiva paşi în cameră, îşi puse pălăria pe un scaun şi începu să-şi scoată mănuşile.

Madvig, cu mîinile în buzunar, zîmbi amabil zicînd :

— Ce mai faci, Shad?

Bărbatul cu părul alb răspunse :

— Bine, Paul. Dar tu? Avea o voce muzicală de bariton, cu un foarte uşor accent irlandez.

Madvig făcu semn discret spre bărbatul de pe scaun şi întrebă :

— Îl cunoşti pe Beaumont?

— Da, răspunse O'Rory.

— Da, spuse şi Ned.

Nu se salutară, iar Ned nu se sculă de pe scaun.

Shad O'Rory terminase de scos mănuşile, le puse în buzunarul de la pardesiu şi spuse :

— Politica e politică, şi afacerile afaceri. Mi-am plătit dreptul de a acţiona şi sînt dispus să-l plătesc în continuare, dar vreau să am ceea ce plătesc. Vocea lui plăcută nu exprima altceva decît seriozitate.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Madvig cu oarecare indiferenţă.

— Vreau să spun că jumătate din poliţiştii din oraş chefuiesc cu banii pe care-i primesc de la mine şi de la unii din prietenii mei.

Madvig se aşează la masă.

— Ei şi? întrebă el la fel de nepăsător.

— Vreau să am ceea ce plătesc. Plătesc să fiu lăsat în pace. Vreau să fiu lăsat în pace, pricepi?

Madvig chicoti.

— Shad, cred că n-ai venit să te plîngi la mine că poliţiştii tăi nu vor să se lase cumpăraţi?

— Doolan mi-a spus aseară că ordinele de închidere a localurilor mele veneau direct de la tine.

Madvig chicoti din nou şi se întoarse spre Ned.

— Tu ce zici de asta, Ned?

Ned zîmbi ușor fără să răspundă.

— Știi ce cred eu? întrebă Madvig. Cred că acest căpitan Doolan muncește prea mult. Cred că cineva ar trebui să-i dea frumușel un concediu lung, lung de tot. A, să nu uit!

— Mi-am plătit liniștea, Paul, și vreau s-o am, zise O'Rory. Afacerile sînt afaceri, și politica politică. Să nu le amestecăm.

— Ba da, zise Madvig.

Ochii albaștri ai lui Shad O'Rory priviră visători undeva departe. Zîmbi puțin trist și vorbi cu aceeași notă de tristețe în glasul lui muzical, cu accent irlandez:

— Asta înseamnă crimă.

Ochii albaștri ai lui Madvig erau metalici, ca și glasul din care nu se putea înțelege decît atît.

— Dacă așa vrei tu...

— Trebuie, zise la fel de trist bărbatul cu părul alb. Sînt prea tare ca să mai primesc ordine de la tine.

Madvig se lăsă pe spate și-și încrucișă picioarele. Vorbi fără să dea prea mare importanță cuvintelor:

— Poate ești prea tare ca să le primești, totuși o să le primești.

Își țuguie buzele și adăugă după un moment:

— Dealtfel le și primești.

Visarea și tristețea dispărură îndată din ochii lui Shad O'Rory. Își puse melonul, își potrivi gulerul și, ridicînd un deget lung și alb spre Madvig, îi spuse:

— Astă-seară deschid bomba „Dog House". Nu vreau să fiu deranjat. Încearcă și o să vezi, am să te deranjez eu pe tine.

Madvig își desfăcu picioarele și se întinse să ia telefonul de pe masă. Formă numărul de la poliție, îl ceru pe șef și-i spuse :

— Alo, Rainey... Da, bine. Ce fac băieții ? Bravo. Ascultă, Rainey, am auzit că Shad are de gînd să deschidă astă-seară... Da... Da, închide, trîntește-le ușa așa de tare încît să sară... Bun... Sigur. La revedere.

Împinse telefonul la loc și-i spuse lui O'Rory :

— Acum ai înțeles care-i situația ? S-a isprăvit cu tine, Shad. S-a isprăvit pentru totdeauna.

— Am înțeles, zise Shad încet. Se întoarse, deschise ușa și ieși afară.

Bruta cu picioare crăcănate se opri să scuipe voit pe covorul din fața lui și să se uite cu ochi îndrăzneți și provocatori la Madvig și la Ned Beaumont. Pe urmă ieși.

Ned Beaumont se șterse pe mîini cu batista. Nu-i spuse nimic lui Madvig care se uita întrebător la el. Ochii lui Ned erau întunecați.

— Ei ? întrebă Madvig după o clipă.

— Prost, Paul, răspunse Ned.

Madvig se ridică și se duse spre fereastră.

— Doamne, Dumnezeule ! exclamă el, oare nu te mulțumește niciodată nimic ?

Ned se sculă de pe scaun și se duse spre ușă.

Întorcîndu-se de la fereastră, Madvig îl întrebă furios :

— Asta-i altă nebunie de-a ta ?

— Da, răspunse Ned și plecă.

Coborî, își luă pălăria și părăsi clubul „Log Cabin". Merse pe jos pînă la gară, cumpără un bilet pentru New York cu loc rezervat la un tren de noapte. Apoi luă un taxi care-l duse pînă acasă.

7

O femeie voinică, fără forme, cu rochie cenușie și un băiat rotofei, nu prea mare, umpleau, sub supravegherea lui, cufărul lui Ned Beaumont și trei geamantane de piele cînd se auzi soneria.

Femeia, care ședea în genunchi, se ridică mormăind și se duse la ușă. O deschise larg.

— Domnul Madvig! Poftiți, vă rog.

Madvig intră zicînd:

— Ce mai faci, doamnă Duveenn? Întinerești pe zi ce trece. Privirea i se opri asupra cufărului și a geamantanelor. Apoi îl observă pe băiat. Noroc, Charley! Ești gata de muncă, să lucrezi la betonieră?

Băiatul îi zîmbi sfios și răspunse:

— Bună seara, domnule Madvig.

Madvig îi zîmbi lui Ned Beaumont și-l întrebă:

— Călătorești?

— Da răspunse Ned politicos.

Madvig se uită prin cameră, privi cufărul și geamantanele, hainele îngrămădite pe scaune, și sertarele deschise. Femeia și băiatul își reluară lucrul. Ned Beaumont găsi două cămăși cam decolorate

într-o grămadă, pe un scaun, și le puse deoparte.

— Ești liber pentru o jumătate de oră, Ned? îl întrebă Madvig.

— Am timp berechet.

— Ia-ți pălăria, zise Madvig.

Ned își luă pălăria și pardesiul.

— Băgați înăuntru cît puteți, îi spuse femeii, îndreptîndu-se cu Madvig spre ușă. Ce nu încape poate fi trimis cu celălalt transport.

Coborîră în stradă și o luară spre sud.

— Unde pleci, Ned? întrebă Madvig.

— La New York.

Intrară pe o alee.

— Definitiv? întrebă Madvig.

— Plec definitiv de aici, răspunse Ned dînd din umeri.

Deschiseră o ușă verde de lemn ce se afla în zidul de cărămidă roșie al unei clădiri, intrară într-un culoar, și de acolo, printr-o altă ușă, într-un bar unde erau vreo cinci-șase clienți. Îl salutară pe barman și trei dintre clienți și trecură într-o încăpere mică, numai cu patru mese, în care nu era nimeni. Se așezară la o masă.

Barmanul își băgă capul și-i întrebă:

— Bere, ca de obicei, dom'lor?

— Da, răspunse Madvig. Apoi după ce barmanul se retrase, întrebă: De ce?

— M-am săturat de orașele mici.

— Vrei să spui că te-ai săturat de mine?

Ned nu răspunse nimic.

Madvig nu vorbi nici el un timp, apoi oftă și spuse:

— Ai găsit momentul potrivit să mă părăsești.

Barmanul intră cu două halbe de bere blondă şi o farfurie cu biscuiţi. După ce plecă, Madvig exclamă :

— Da greu se mai înţelege omul cu tine, zău, Ned !

— N-am susţinut niciodată contrariul, răspunse Ned dînd din umeri. Ridică halba şi bău.

Madvig fărîmiţă un biscuit.

— Chiar vrei să pleci, Ned? întrebă el.

— Da.

Madvig lăsă resturile de biscuit pe masă şi scoase un carnet de cecuri din buzunar. Rupse o foaie, scoase stiloul din alt buzunar şi completă cecul. Îl flutură, ca să se usuce, şi-l puse pe masă în faţa lui Ned.

Uitîndu-se la cec, Ned Beaumont dădu din cap şi spuse :

— Nu-mi trebuie bani, şi nu-mi datorezi nimic.

— Ba da. Îţi datorez mai mult decît atît, Ned. Aş vrea să-l iei.

— Bine, mulţumesc, spuse Ned şi băgă cecul în buzunar.

Madvig bău berea, mîncă un biscuit, bău din nou, puse halba pe masă şi întrebă :

— Azi după-masă, la club, s-a mai întîmplat şi altceva?

— Cu mine să nu vorbeşti aşa. Nimeni nu-mi vorbeşte astfel.

— Ce dracu, Ned, doar n-am spus nimic.

Ned tăcu.

Madvig bău din nou.

— Ai putea să-mi spui de ce crezi că am procedat greşit cu O'Rory?

— La ce bun?

— Încearcă.

— Bine zise Ned, dar n-are rost. Își înclină scaunul pe spate, ținînd halba într-o mînă și cîțiva biscuiți în cealaltă. Shad o să lupte. Trebuie. L-ai încolțit. I-ai spus că a isprăvit-o aici pentru totdeauna. Acum n-are altceva de făcut decît să încerce lovitura cea mare. Dacă poate să-ți dea peste cap alegerile, va face tot posibilul. Dacă tu cîștigi alegerile, el oricum trebuie să-și ia tălpășița. Folosești poliția împotriva lui. El va trebui să acționeze, să se lupte cu poliția, și o va face. Asta înseamnă că va urma un val de crime. Tu încerci să realegi întreaga administrație a orașului. Ei bine, urmînd un val de crime, pe care pariez că n-o să-l poată împiedica, nu vor avea decît de pierdut. O să...

— Crezi că ar fi trebuit să cedez? întrebă Madvig încruntîndu-se.

— Nu, nu asta. Cred că ar fi trebuit să-i lași o ieșire, posibilitatea de retragere. N-ar fi trebuit să-l pui la zid.

Madvig se posomorî și mai tare.

— Nu pricep deloc felul tău de a acționa. El a început. Tot ce știu e că atunci cînd ai încolțit pe cineva, intri peste el și isprăvești. Cu sistemul ăsta am reușit pînă acum. Se înroși puțin. Ned, nu vreau să spun că mă cred un Napoleon sau cam așa ceva, dar am plecat din bătrînul Fifth, unde eram comisionar la Packy Food, ca să ajung azi aici, unde stau binișor.

Ned Beaumont își goli halba și readuse scaunul la poziția normală.

— Ți-am spus că n-are rost. Fă cum vrei. Crezi mai departe că ce mergea la Fifth merge peste tot.

Cu oarecare resentiment, dar și umilință, Madvig întrebă.

— Nu mă crezi un mare politician, nu-i așa, Ned?

Ned se înroși.

— N-am spus asta, Paul.

— Dar, de fapt, asta-i părerea ta, nu-i așa? insistă Madvig.

— Nu, dar cred că de data asta te-ai lăsat păcălit. Mai întîi i-ai lăsat pe cei doi Henry să te lingușească, ca să-l susții pe senator. Aveai șansa să cîștigi și să termini cu un dușman încolțit, dar s-a întîmplat ca dușmanul să aibă o fată, poziție socială bună, și cite altele, așa că...

— Isprăvește, Ned, mîrîi Madvig.

Fața lui Ned își pierdu expresia. Se ridică spunînd:

— Ei, trebuie să plec, și se întoarse spre ușă.

Madvig veni imediat lîngă el și-i puse mîna pe umăr.

— Așteaptă, Ned.

— Ia mîna de pe mine, zise Ned fără să se uite înapoi.

Madvig întinse și cealaltă mînă, îl luă de braț și-l întoarse.

— Ascultă, Ned, începu el.

— Dă-mi drumul, zise Ned, cu buzele albite și crispate.

Madvig îl scutură.

— Nu fi prost, ce dracu! Tu și cu mine...

Ned îl lovi pe Madvig cu pumnul stîng.

Madvig făcu doi pași înapoi. Timp de trei secunde rămase cu gura căscată, uluit. Apoi se învineți de furie, strînse tare din fălci, se încovoie și se repezi cu pumnii strînși clătinîndu-se.

Ned Beaumont întinse mîna să apuce o halbă de pe masă, dar n-o luă. Se aplecase într-o parte, continuînd să-l înfrunte pe celălalt, cu fața suptă, rigidă,

cu dungi albe de încordare în jurul gurii, cu ochii negri uitîndu-se fioros în ochii albaştri ai lui Madvig.

Stăteau la aproape un metru distanţă, unul blond, înalt şi puternic, aplecat mult înainte, cu umeri încordaţi, cu pumnii gata pregătiţi, celălalt, cu păr şi ochi negri, înalt şi slab, cu trupul aplecat puţin într-o parte, şi cu mîna întinsă spre halba de bere. În afară de răsuflarea lor nu se mai auzea nimic. Nici dincolo de uşă, din bar, nu se auzea nimic, nici clinchet de pahare, nici vorbă sau apă curgînd.

După două minute, Ned Beaumont lăsă halba din mînă şi se întoarse cu spatele la Madvig. Faţa lui rămase neschimbată, doar ochii, ce nu-l mai ţintuiau pe Madvig, deveniră duri şi metalici. Fără să se grăbească, făcu un pas spre uşă.

— Ned! glasul răguşit al lui Madvig venea din adîncul lui.

Ned se opri fără să se întoarcă. Deveni şi mai alb.

— Nemernicule!

Ned se întoarse încet.

Madvig întinse mîna şi-l împinse pe Ned într-o parte, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul şi să-şi caute repede un punct de sprijin. Se rezemă pe un picior şi puse mîna pe un scaun.

— Ar trebui să te bat măr.

Ned Beaumont zîmbi ruşinat şi se aşeză pe scaunul pe care-l atinsese. Madvig se aşeză în faţa lui şi bătu cu halba în masă.

Barmanul deschise uşa şi băgă capul.

— Bere, zise Madvig.

Prin uşa deschisă răzbea zgomot de glasuri şi de pahare ciocnite şi trîntite pe mese.

CAPITOLUL IV

Bîrlogul lupului

1

— Întră, zise Ned Beaumont, care își lua micul dejun în pat, cînd auzi bătînd în ușa de la intrare. Ușa se deschise și se închise la loc.

— Unde ești, Ned? întrebă un glas gros, răgușit, ce venea din sufragerie, dar nu apucă să răspundă că stăpînul glasului apăru în ușa dormitorului zicînd: Stai comod.

Era un bărbat voinic, cu fața patrată, galbenă, cu gura mare cu buze groase, cu ochi negri ce priveau sașiu. În colțu gurii avea o țigară.

— Bună, Whisky, îi zise Ned. Ia un scaun.

Whisky se uită prin cameră.

— Frumoasă casă ai.

Își scoase țigara din gură și fără să întoarcă fața arătă cu țigara peste umăr, spre sufragerie:

— Ce-i cu bagajele alea? Te muți?

Ned mestecă pe îndelete și înghiți jumările înainte de a răspunde:

— Mă bate gîndul.

— Da? întrebă Whisky și se așează pe un scaun în fața patului. Unde?

— La New York, poate.

— Ce înseamnă poate?

— Adică am un bilet pînă acolo.

Whisky scutură scrumul pe jos, își puse iar țigara în colțul stîng al gurii și trase fum pe nas.

— Cît o să lipsești?

Ned ținea ceașca de cafea gata s-o ducă la gură. Se uită gînditor la tînărul din fața lui. În cele din urmă răspunse:

— Am un singur bilet, dus. Apoi luă o înghițitură.

Whisky se uită sașiu la Ned pînă cînd închise complet un ochi iar celălalt deveni o dungă subțire neagră. Scoase țigara din gură și scutură iar scrumul pe jos. Glasul lui răgușit era insistent.

— De ce nu te duci la Shad înainte de plecare? întrebă el.

Ned puse ceașca jos zîmbind.

— Shad și cu mine nu sîntem atît de buni prieteni încît să-l deranjeze că plec fără să-i spun la revedere.

— Nu de asta-i vorba, zise Whisky.

Ned luă tava și o puse pe noptieră. Se întoarse pe o parte, proptindu-se într-un cot pe perne. Își trase pătura mai sus, pe piept. Apoi întrebă:

— Dar despre ce-i vorba?

— Uite despre ce: tu și cu Shad ar trebui să lucrați împreună.

— Nu cred, dădu Ned din cap.

— S-ar putea să greșești.

— Poate, mărturisi Ned. O dată, în 1912, am greșit. Nu știu dacă nu cumva greșesc și acum.

Whisky se ridică să stingă țigara într-una din farfuriile de pe tavă. În picioare, lîngă pat, întrebă:

— De ce nu încerci, Ned?

Ned se încruntă.

— Mi se pare pierdere de vreme, Whisky. Nu cred că Shad și cu mine ne-am putea înțelege.

Whisky își sugea cu zgomot un dinte. Buzele groase, lăsate în jos, îl făceau să aibă un aer dispreţuitor.

— Shad crede că aţi putea.

— Da? Ned deschise ochii. El te-a trimis aici?

— Sigur. Crezi că aș fi venit ,vorbindu-ţi cum îţi vorbesc, dacă nu m-ar fi trimis el?

— De ce? întrebă Ned, făcînd ochii mici.

— Fiindcă s-a gîndit că el și cu tine aţi putea face treabă.

— De ce crede că am putea lucra împreună?

Whisky se strîmbă.

— Vrei să mă duci, Ned?

— Nu.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, crezi că nu știe tot orașul că ieri te-ai certat cu Paul la bomba lui Pip Carson?

— Asta-i, va să zică, zise Ned încetișor, ca pentru el.

— Asta-i, îl asigură omul cu glasul răgușit, și Shad a aflat din întîmplare că v-aţi certat, fiindcă tu credeai că Paul n-ar fi trebuit să se atingă de cîrciumile lui Shad. Așa că acum te-ai putea pune destul de bine cu Shad, dacă ai ști să te folosești de asta.

— Nu știu, zise Ned gînditor. Aș vrea să plec de aici, să mă întorc în orașul cel mare.

— Fii înţelept, spuse Whisky cu glas răgușit. Orașul rămîne acolo și după alegeri. Stai aici. Știi că Shad are bani mulţi și-i pune pe toţi la bătaie, ca să-l înfrîngă pe Madvig. Stai aici și ia și tu ceva din ei.

— Da, zise Ned încet, n-ar strica să stau de vorbă cu el.

— Sigur că nu, ce dracu, zise Whisky inimos. Ia-ţi ţoalele şi să mergem chiar acum.

— Bine, zise Ned, sculîndu-se din pat.

2

Shad O'Rory se ridică în picioare şi se înclină, fără să-i întindă mîna.

— Îmi pare bine că te văd, Beaumont. Pune-ţi pardesiul şi pălăria unde vrei.

— Bună dimineaţa, spuse Ned dezbrăcîndu-se.

— Ne vedem mai tîrziu, băieţi, zise Whisky din uşă.

— Da, bine, răspunse O'Rory, iar Whisky plecă, închizînd uşa.

Ned Beaumont îşi puse pardesiul pe spătarul unei canapele, pălăria peste el, şi se aşeză alături. Îl privea pe O'Rory fără curiozitate.

O'Rory se înfundase în scaunul lui scund, acoperit cu perne moi, de un vişiniu închis. Se aşeză picior peste picior, împreunîndu-şi mîinile pe genunchi. Îşi înclină capul frumos sculptat, uitîndu-se pe sub sprîncene, cu ochii lui cenuşii-albaştri, la Ned Beaumont. Vorbi cu un accent irlandez, plăcut şi melodios.

— Îţi datorez ceva pentru că ai încercat să-l convingi pe Paul să nu···

— Nu, zise Ned.

— De ce nu?

— Nu. Atunci eram de partea lui. Ceea ce i-am spus era spre binele lui. Credeam că greşeşte.

— O să-şi dea seama înainte de a se prăbuşi, spuse O'Rory zîmbind.

Urmă un moment de tăcere. O'Rory stătea pe jumătate îngropat în scaun, zîmbindu-i lui Ned, care şedea pe sofa şi-l privea cu ochi inexpresivi.

O'Rory întrerupse tăcerea:

— Ce ţi-a spus Whisky?

— Nimic, doar că vrei să mă vezi.

— Da, pînă aici n-a greşit, zise O'Rory frecîndu-şi uşor mîinile. E adevărat că te-ai certat pentru totdeauna cu Paul?

— Credeam că ştii; doar de asta ai trimis după mine.

— Am auzit, dar asta nu înseamnă totul. Ce voiai să faci acum?

— Am un bilet pentru New York în buzunar şi bagajele făcute.

O'Rory îşi mîngîie părul alb, unsuros.

— Ai venit aici de la New York, nu-i aşa?

— N-am spus niciodată nimănui de unde vin.

O'Rory îşi luă mîna de pe păr şi schiţă un uşor gest de protest.

— Să nu crezi că sînt omul care să pună preţ pe asemenea lucru, puţin îmi pasă de unde vine cineva.

Ned nu răspunse nimic.

Omul cu părul alb zise:

— Dar mă interesează unde te duci, şi dacă lucrurile ar merge cum vreau, n-ai pleca încă la New York. Nu te-ai gîndit că ai putea realiza ceva aici?

— Nu, adică nu, pînă la venirea lui Whisky.

— Şi acum ce crezi?

— Nu știu încă nimic. Te ascult.

O'Rory își trecu din nou mîna prin păr. Ochii lui cenușii-albaștri erau prietenoși și vicleni. Întrebă:

— De cînd ești aici?

— De cincisprezece luni.

— Și cu Paul de cînd lucrezi așa de aproape?

— De un an.

O'Rory încuviință.

— Trebuie să știi o mulțime de lucruri despre el.

— Da, știu.

— O mulțime de lucruri pe care le-aș putea folosi.

— Ce propunere ai? întrebă Ned calm.

O'Rory se ridică de pe scaun și se duse la ușa opusă celei pe care intrase Ned. O deschise, și un uriaș buldog englezesc intră legănîndu-se. O'Rory se așeză iar. Cîinele se întinse pe covorul din fața scaunului, țintuindu-și stăpînul cu privirea-i posomorîtă.

O'Rory spuse:

— Pot să-ți ofer posibilitatea de a-i plăti lui Paul cu vîrf și îndesat.

— Pentru mine, asta nu înseamnă nimic. În ce mă privește, sîntem chit.

O'Rory ridică privirea și întrebă încetișor:

— Și n-ai vrea să faci nimic ca să-l rănești?

— N-am spus asta, replică Ned puțin iritat. Nu-mi pasă dacă-l rănesc, dar pot s-o fac singur oricînd, și nu vreau să crezi că îmi dai ceva, dacă îmi oferi o asemenea posibilitate.

O'Rory clătină din cap cu plăcere.

— Îmi convine, zise el, consider că e ca și lovit. De ce l-a aranjat pe tînărul Henry?

— Ia-o încet, rîse Ned. N-am auzit încă propunerea. Ce javră drăguță! Cîți ani are?

— Șapte.

O'Rory întinse un picior și frecă cîinele pe nas. Cîinele mișcă leneș din coadă.

— Te deranjează afacerea asta? După alegeri, îți dau bani să-ți deschizi cel mai grozav tripou ce a existat vreodată în acest Stat, și te las să-l conduci singur, protejîndu-te cît pot de mult.

— Asta dacă o să cîștigi, zise Ned cam plictisit. Și oricum nu sînt sigur dacă rămîn aici după alegeri, și nici chiar pînă atunci.

O'Rory lăsă cîinele în pace, se uită la Ned, zîmbi visător și întrebă:

— Nu crezi că o să cîștigăm alegerile?

Ned zîmbi.

— Cred că nu.

Cu același zîmbet visător, O'Rory întrebă din nou:

— Beaumont, nu ești suficient de convins ca să treci de partea mea, nu-i așa?

— Nu. Ned se ridică și-și luă pălăria. N-a fost ideea mea. I-am spus lui Whisky că o să-mi pierd vremea. Viu să-și ia pardesiul.

— Stai jos, zise omul cu păr alb. Putem să mai stăm de vorbă, nu-i așa? Și poate ajungem totuși la o învoială în cele din urmă.

Ned șovăi, dădu ușor din umeri, își soase pălăria, o puse lîngă pardesiu pe sofa, și se așeză alături.

O'Rory spuse:

— Îți dau chiar acum zece mii de dolari bani gheață, dacă vii cu mine, și alte zece în noaptea alegerilor, dacă-l învingem pe Paul, și menținem oferta cu tripoul, dacă-ți convine.

Ned își țuguie buzele și se uită posomorît la O'Rory pe sub sprîncenele încruntate.

— Vrei să-l spionez.

— Vreau să publici în „*Observer*“ adevărul cu privire la tot ce știi despre el, la toate afacerile în care a fost amestecat — contractele cu canalizarea, cum și de ce l-a omorît pe Taylor Henry, povestea su Shoemarker din iarna trecută, și toată porcăria cu felul în care conduce orașul.

— Povestea cu contractele de canalizare nu mai e interesantă acum, zise Ned vorbind de parcă ar fi fost subjugat de alte gînduri. A renunțat la profiturile lui ca să nu iasă scandal.

— De acord, admise O'Rory cu o încredere oarbă, dar afacerea Taylor Henry există.

— Da, cu asta o să-l prindem, zise Ned încruntîndu-se, dar nu știu dacă putem folosi afacerea Shoemaker fără să fiu și eu amestecat.

— Atunci nu, zise O'Rory repede. Asta cade. Ce altceva mai avem?

— Poate în legătură cu controlul asupra tramvaielor și cu neregulile de anul trecut din biroul administrației districtului. Va trebui să facem unele cercetări în prealabil.

— Nu avem decît de cîștigat amîndoi, zise O'Rory. O să-l pun pe Hinkle, tipul de la „*Observer*“ să redacteze materialul. Tu-i dai informațiile și-l lași pe el să scrie. Am putea începe cu povestea Taylor Henry, care-i recentă.

— Poate, murmură Ned mîngîindu-și mustața.

Shad O'Rory izbucni în rîs.

— Vrei să spui că ar trebui să începem cu cei zece mii de dolari? întrebă el. Nu e rău. Se ridică, se îndreptă spre ușa pe care intrase cîinele, o deschise și ieși închizînd-o. Cîinele nu s-a mișcat din fața scaunului.

Ned Beaumont își aprinse o țigară de foi. Cîinele întoarse capul și-l privi.

O'Rory veni cu un teanc mare de bancnote verzi de cîte o sută de dolari, legate cu o banderolă de hîrtie cafenie, pe care scria cu cerneală albastră 10.000. Luă teancul de bancnote cu cealaltă mînă și spuse:

— A venit Hinkle. I-am spus să intre.

Ned se încruntă.

— Mi-ar trebui puțin timp să-mi ordonez gîndurile.

— Spune-i-le lui Hinkle așa cum îți vin. El o să le dea forma potrivită.

Ned încuviință. Aruncă o gură de fum albastru și zise:

— Da, asta pot s-o fac.

O'Rory îi întinse teancul de bani.

Ned mulțumi, îl luă și-l puse la piept, umflîndu-și buzunarul.

— Mulțumirile sînt reciproce, zise O'Rory așezîndu-se iar pe scaun.

Ned își scoase țigara din gură.

— Mi-am adus aminte de ceva ce vreau să-ți spun, zise el. Să știi că pe Paul n-are să-l deranjeze mai mult decît acum, dacă îi pui în spate lui Walt Ivans uciderea lui West.

Înainte de a întreba de ce, O'Rory se uită curios o clipă la Ned.

— Pentru că Paul n-o să-l lase să folosească alîbiul de la club.

— Vrei să spui că o să ordone băieților că Ivans a fost acolo?

— Da.

O'Rory plescăi din limbă.

— De unde i-a venit ideea că o să-i fac figura lui Ivans?

— Ne-am închipuit.

— Adică tu ți-ai închipuit, zîmbi O'Rory. Paul nu e chiar atît de șmecher.

Ned făcu o strîmbătură de modestie și întrebă:

— Ce i-ai pus în circă?

O'Rory chicoti.

— L-am trimis pe caraghios la Braywood, să cumpere revolverele pe care le-am folosit. Ochii lui cenușii-albaștri deveniseră aspri și tăioși. Apoi clipiră amuzați.

— Ei bine, atunci nu mai ține, dacă Paul e pus pe scandal. Dar asta l-a făcut să-mi caute ceartă, nu-i așa?

— Da, zise Ned, cu toate că mai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întîmple. Paul socoate că te-a ajutat și că trebuie să rămîi sub aripa lui ocrotitoare, nu să ajungi așa de puternic ca să-l poți distruge.

O'Rory zîmbi.

— Ei bine, eu sînt omul care o să-l facă să-i pară rău că m-a ajutat, promise el. Poate să...

Ușa se deschise și intră un tînăr în haine gri, largi. Avea nasul și urechile foarte mari. Părul de un castaniu nedefinit nu mai fusese pieptănat de mult, iar obrazul destul de soios era prea zbîrcit pentru vîrsta lui.

— Intră, Hinkle, zise O'Rory. Iată-l pe Beaumont. El o să-ți dea informațiile. Să-mi arăți și mie cînd o să fie gata. O să dăm prima lovitură în ziarul de mîine.

Hinkle își dezveli dinții stricați într-un zîmbet și mormăi ceva politicos, dar neinteligibil; Ned Beaumont se ridică și spuse:

— E-n regulă. Să mergem la mine să ne-apucăm de treabă.

O'Rory nu se declară de acord.

— E mai bine aici.

Ned își luă pălăria și pardesiul, apoi spuse zîmbind :

— Regret, dar aștept niște telefoane și am alte treburi. Ia-ți pălăria, Hinkle.

Hinkle, cu o înfățișare speriată, stătea nemișcat.

— Va trebui să stai aici, Beaumont, zise O'Rory. Nu putem risca să ți se întîmple ceva. Aici ai toată protecția.

Ned Beaumont zîmbi cum știa el mai frumos.

— Dacă te gîndești la bani, bagă mîna în buzunar scoțînd teancul de hîrtii, poți să-i ții pînă ce-ți dau materialul.

— Nu mă gîndesc la nimic, zise O'Rory calm. Dar dacă află Paul că ai venit la mine, ai încurcat-o, și nu vreau să risc să fii curățat.

— Va trebui să riști, spuse Ned. Plec.

— Nu, se împotrivi O'Rory.

— Ba da, repetă Ned.

Hinkle se întoarse iute și ieși din cameră.

Ned se întoarse și el pornind spre cealaltă ușă, prin care intrase, cu un mers drept, fără grabă.

O'Rory îi spuse ceva buldogului de la picioarele sale. Cîinele se ridică în grabă, dar greoi, se duse legănîndu-se spre ușă, se opri în fața ei așezîndu-se în patru labe și uitîndu-se posomorît la Ned Beaumont.

Ned zîmbi, cu buzele strînse, și se întoarse cu fața la O'Rory. Avea teancul de dolari în mînă.

— Știi unde poți să-i ții, zise el și azvîrli teancul de bancnote spre O'Rory.

În aceeaşi clipă, buldogul, cu o săritură stîngace, îl prinse de încheietura mîinii. Din cauza şocului, Ned se răsuci spre stînga şi se lăsă apoi într-un genunchi, cu braţul pînă aproape de podea, ca să şi-l elibereze de povara cîinelui.

Shad O'Rory se ridică de pe scaun şi se duse la uşa pe unde se retrăsese Hinkle.O deschise spunînd :

— Intraţi o clipă.

Apoi se apropie. Ned, în genunchi, încerca să-şi slăbească braţul din strînsoarea cîinelui ce stătea întins pe podea, cu labele încordate.

Whisky cu doi tipi intrară în cameră. Unul era cărăcănatul cu figură de maimuţă care-l însoţise pe O'Rory la clubul „Log Cabin". Celălalt, un băiat blond de vreo nouăsprezece-douăzeci de ani, vînjos, cu obraji rumeni, ursuz, se postă în spatele lui Ned, între el şi uşă. Bruta cărăcănată îl apucă pe Ned de braţul stîng, rămas liber. Whisky se opri la jumătatea drumului, între Ned şi cealaltă uşă.

— Patty ! îşi strigă O'Rory cîinele.

Potaia dădu drumul mîinii şi veni legănîndu-se, la stăpînul lui.

Ned se ridică în picioare. Era palid şi cu faţa transpirată. Se uită la mîneca ruptă şi la încheietura însîngerată. Îi tremura mîna.

— Tu ai vrut-o, zise O'Rory cu accentul lui irlandez, muzical.

Ned Beaumont îşi înălţă privirea spre el.

— Da, dar nu-i suficient, ca să mă împiedice să ies de aici.

Ned Beaumont deschise ochii și gemu.

— Gura, lepră, mîrîi băiatul blond cu obraji rumeni.

— Lasă-l în pace, Rusty, zise negriciosul care semăna cu o maimuță. Poate încearcă iar să scape, și ne mai distrăm și noi. Își privi rînjind articulațiile umflate ale degetelor. Fă cărțile.

Ned Beaumont mormăi ceva în legătură cu o oarecare Fedink și se sculă în capul oaselor. Zăcea într-un pat îngust, fără nici un fel de cearșaf sau așternut. Salteaua goală era pătată de sînge. Avea fața umflată, strivită și mînjită de sînge. Din cauza sîngelui uscat, mîneca de la cămașă se lipise de încheietura mîinii unde îl mușcare cîinele, iar mîna era acoperită de sînge care se usca. Era într-un dormitor mic, galben cu alb, mobilat cu două scaune, o masă, un scrin, o oglindă de perete, și lîngă pat trei stampe franțuzești, înrămate în alb. La picioarele patului era o ușă deschisă prin care se zărea interiorul unei băi de faianță albă. Mai văzu o ușă închisă. Ferestre nu erau.

Omul-maimuță și băiatul blond cu obraji rumeni stăteau la masă și jucau cărți. Pe masă erau aproape douăzeci de dolari, hîrtii și monede.

Ned Beaumont se uită la jucători cu ochi plini de ură, de-o strălucire întunecată ce venea din adînc, și încercă să se dea jos din pat. I-a fost îngrozitor de greu. Brațul drept îi atîrna neputincios. A trebuit să-și dea jos fiecare picior, pe rînd, cu mîna stîngă. De două ori căzu pe o parte și fu nevoit să se ridice în pat ajutîndu-se cu stînga.

Omul-maimuță îl privi chiorîș și-l întrebă ironic :

— Cum o mai duci, frate? Altminteri, cei doi îl lăsară în pace.

În sfîrșit se ridică în picioare lîngă pat tremurînd. Ajutîndu-se cu mîna stîngă ajunse pînă la marginea patului. Acolo se îndreptă de spate și cu ochii drept la țintă merse împleticindu-se spre ușa închisă. Cînd se apropie de ea, se împiedică și căzu în genunchi, dar cu mîna stîngă, întinsă cu desperare, se prinse de clanță ridicîndu-se iar în picioare.

Atunci, omul-maimuță puse binișor cărțile pe masă zicînd :

— Ei, gata, ajunge !

Rînji așa de tare, încît își dezveli dinții albi, frumoși, ce se văzură că erau falși. Se apropie de Ned care se crampona de clanța ușii.

— Ei, gata, lighioană, zise omul-maimuță și, lăsîndu-se cu toată greutatea, îi trînti una în față cu pumnul drept.

Ned fu izbit de perete. Se lovi mai întîi cu capul apoi cu trupul, și alunecă pe podea.

— Isuse, ai să-l cureți, Jeff, zise Rusty posomorît, dar fără emoție și fără să lase cărțile din mînă.

— Pe ăsta? zise Jeff dîndu-i lui Ned una cu piciorul în coapsă. Nu poți să-l cureți, e tare. E un tip tare. Îi place să fie bătut. Se aplecă, îl apucă pe Ned de reverele hainei și-l așeză pe genunchi.

— Așa-i că-ți place, drăguțule? îl întrebă ținîndu-l cu o mînă, iar cu cealaltă lovindu-l peste față.

Clanța se mișcă pe dinafară.

— Cine-i? întrebă Jeff.

— Eu, se auzi glasul plăcut al lui Shad O'Rory.

Jeff îl trase pe Ned destul de departe de uşă, ca s-o poată deschide, îl lăsă acolo şi descuie uşa cu o cheie scoasă din buzunar.

Intrară O'Rory şi Whisky. O'Rory se uită la omul de pe podea, pe urmă la Jeff, şi în cele din urmă la Rusty. Ochii lui cenuşii-albaştri se întunecaseră. Îl întrebă pe Rusty :

— Jeff l-a stîlcit în bătaie doar aşa, ca să se distreze?

Băiatul cu obrajii rumeni dădu din cap.

— Nu, zise el morocănos. Beaumont e o lichea. De fiecare dată cînd se trezeşte, se scoală şi face cîte o boacănă.

— Dar nu-l vreau mort, nu încă, zise O'Rory. Se uită jos, la Ned. Vezi dacă poţi să-l faci să-şi revină. Vreau să-i vorbesc.

— Nu ştiu, zise Rusty, sculîndu-se de la masă. Am ameţit destul de tare.

Jeff era mai optimist.

— Sigur că putem. O să vedeţi. Ia-l de picioare, Rusty. Jeff îl apucă de subsuori.

Îl duseră în baie şi-l băgară în cadă. Jeff puse dopul şi dădu drumul la apa rece atît de la robinet cît şi de la duş.

— Asta o să-l pună pe picioare într-o clipă, anunţă el.

Peste cinci minute, cînd îl scoaseră şiroind din cadă şi-l ridicară, Ned se putea ţine pe picioare. Îl duseră iar în dormitor. O'Rory şedea pe un scaun fumînd o ţigară. Whisky plecase.

— Puneţi-l pe pat, ordonă O'Rory.

Jeff şi Rusty îl împinseră spre pat. Cînd îşi luară mîinile de pe el, Ned căzu drept pe spate. Îl trase

iar, ca să-l aşeze, şi Jeff îl lovea cu palma peste faţa zdrobită, zicînd :

— Hai, Rip Van Winkle, trezeşte-te, trezeşte-te la viaţă.

— Are o şansă grozavă dacă se trezeşte, bombăni morocănosul de Rusty.

— Crezi că nu ? întrebă Jeff voios şi-l pălmui din nou.

Ned deschise un ochi nu atît de umflat ca să nu mai poată fi deschis.

— Beaumont, zise O'Rory.

Ned încercă să se uite prin cameră, dar nu dădu nici un semn că-l vede pe Shad O'Rory.

O'Rory se sculă de pe scaun, se duse în faţa lui Ned şi se aplecă pînă ajunse cu obrazul la cîţiva centimetri de al lui.

— Mă auzi, Beaumont ? întrebă el.

Ochiul deschis al lui Beaumont îl privea cu o ură mocnită pe O'Rory.

— Beaumont, eu sînt, O'Rory. Mă auzi ?

Mişcînd cu greutate din buzele umflate. Ned rosti un „da" răguşit.

— Bine, zise O'Rory. Acum ascultă ce-ţi spun. O să-mi dai informaţiile privitoare la Paul. Vorbea foarte clar, fără să ridice glasul, fără să piardă ceva din muzicalitatea lui. Poate crezi că n-ai să mi le dai, dar pînă la urmă o s-o faci. O să pun să te chinuiască pînă cînd o să vorbeşti. Mă-nţelegi ?

Ned Beaumont zîmbi, un zîmbet groaznic din cauza feţei zdrobite.

— N-o să ţi le dau.

O'Rory se dădu înapoi.

— La lucru, băieţi, pe el !

În timp ce Rusty șovăia, maimuța de Jeff îl lovi pe Ned peste mîna înălțată și-l împinse în pat.

— O să-ncerc ceva.

Îl apucă pe Ned de picioare și-l zvîrli pe pat. Se aplecă asupra lui, începînd să-l frămînte cu mîinile.

Trupul lui Ned zvîcni, și el gemu de trei ori. După aceea rămase nemișcat. Jeff își luă mîinile de pe el. Respira greu pe gura lui de maimuță. Mormăi, jumătate plîngîndu-se, jumătate sculîndu-se.

— Acum nu mai e bun de nimic.

4

Cînd își reveni, Ned Beaumont era singur în cameră. Luminile erau aprinse. Tot atît de greu ca înainte se dădu jos din pat și se duse la ușă. Era închisă. Umblă la clanță, cînd ușa se deschise brusc, împingîndu-l la perete.

Intră Jeff, desculț, dezbrăcat.

— Zău că ești grozav. Totdeauna gata de șiretlicuri. Nu te-ai plictisit să tot fii bușit de pămînt? Cu stînga îl apucă de beregată și-l lovi cu pumnul în față de două ori, dar nu atît de tare ca înainte. Apoi îl împinse înapoi în pat. Stai dracului o dată acolo, mormăi el.

Ned Beaumont rămase nemișcat, cu ochii închiși.

Jeff ieși, încuind ușa. Ned se dădu cu greu jos din pat și se îndreptă spre ușă. O încercă. Apoi, făcu

doi pași înapoi și încercă să se zvîrle în ea, dar nu reuși decît să se lovească. Continuă să încerce pînă cînd ușa se deschise iar și intră Jeff.

— N-am văzut încă un tip căruia să-i placă să fie lovit atîta, și pe care să-mi placă să-l lovesc atîta.

Se aplecă mult într-o parte și-și pregăti pumnul. Ned Beaumont stătu orbește în calea pumnului ce-l lovi în obraz și-l trînti la pămînt, unde se întinse cît era de lung, rămînînd nemișcat. Zăcea tot acolo și peste două ore cînd intră Whisky în cameră.

Whisky îl trezi cu apă din baie și-l ajută să se urce în pat.

— Gîndește-te bine, îl rugă el. Ăștia te omoară, n-au pic de inimă.

Ned se uită la Whisky cu un ochi tulbure, plin de sînge.

— N-au decît, izbuti el să zică.

Și se urmă dormi pînă cînd îl treziră O'Rory, Jeff și Rusty. Refuză să-i spună lui O'Rory ceva despre afacerile lui Paul Madvig. Îl traseră din pat, îl bătură pînă la nesimțire, și îl zvîrliră din nou pe pat.

Treaba se repetă peste cîteva ore. Nu-i aduseră de mîncare. Venindu-și în simțire după ultima bătaie, merse de-a bușilea pînă la baie ; acolo, pe pardoseală, lîngă piciorul chiuvetei, văzu o lamă de ras ruginită. I-au trebuit zece minute ca s-o ia și ca degetele lui amorțite să izbutească s-o ridice de pe pardoseala de plastră. Încercă să-și taie beregata, dar scăpă lama din mînă după ce își zgîriase pielea în trei locuri. Se așeză pe pardoseala băii și adormi suspinînd.

Cînd se trezi din nou, reuși să stea în picioare. Își băgă capul în apa rece și bău patru pahare cu apă. Apa îi făcu greață, pe urmă începu să tremure de frig. Se duse în dormitor și se întinse pe salteaua

goală, pătată de sînge, dar se sculă aproape imediat și se întoarse imediat în baie, clătinîndu-se și împiedicîndu-se, căutînd în genunchi lama ruginită. O găsi și o puse în buzunarul de la vestă, unde degetele-i se atinseră de bricheță. O scoase și se uită la ea. O licărire ușoară îi trecu prin ochiul deschis. Era o licărire de nebunie.

Tremurînd de-i clănțăneau dinții, se ridică și se duse iar în dormitor. Rîse răgușit cînd văzu un ziar sub masa pe care jucaseră cărți omul-maimuță și băiatul posac cu obraji rumeni. Mototoli ziarul, îl rupse și-l făcu bucăți, apoi îl puse pe jos, în fața ușii. În fiecare sertar al scrinului găsi o foaie de hîrtie împăturită ce acoperea fundul sertarului. Le mototoli și le puse alături de ziar lîngă ușă. Cu lama făcu o tăietură lungă în saltea, scoase mari ghemotoace cenușii de bumbac și le puse tot lîngă ușă. Nu mai tremura, nu se mai împiedica, se folosea cu îndemînare de amîndouă mîinile, dar curînd se plictisi să tot scobească salteaua și tîrî ce mai rămăsese din ea, cu căptușeală cu tot, pînă la ușă.

Chicoti și, la a treia încercare, își aprinse bricheta. Dădu foc părții de jos a grămezii de lîngă ușă. La început, stătu aproape de grămadă, ghemuindu-se peste ea, dar pe măsură ce fumul se ridica se retrase pas cu pas, deși nu voia. Începu să tușească. Peste puțin timp intră în baie, muie un prosop în apă, și-l înfășură în jurul capului, acoperindu-și ochii, nasul și gura. Se întoarse potcinindu-se în dormitorul plin de fum, se lovi de pat și se prăbuși alături de el.

Acolo îl găsi Jeff cînd intră înjurînd și tușind în ciuda cîrpei pe care o ținea la nas și la gură. Cînd a deschis ușa, a împins la o parte mormanul ce ardea.

Călcă cu piciorul peste rest ca să ajungă la Ned, pe care-l luă de guler și-l scoase din cameră.

Afară, ținîndu-l încă de guler, Jeff îl azvîrli pînă la capătul coridorului. Apoi îl împinse printr-o ușă deschisă.

— Mă întorc și-ți mănînc urechile, lepădătură, spuse el și-l lovi iar cu piciorul. Ieși în coridor, trînti ușa și răsuci cheia în broască.

Îmbrîncit în cameră, Ned Beaumont reuși să nu cadă prinzîndu-se de o masă. Se îndreptă puțin de spate și se uită în jur. Prosopul îi căzuse pe gît și umeri ca un fular. Camera avea două ferestre. Se duse spre cea mai apropiată încercînd s-o ridice. Era închisă. Trase cîrligul și ridică geamul. Afară era noapte. Trecu peste pervaz întîi cu un picior, apoi cu celălalt, se culcă cu burta pe pervaz, pe urmă se lăsă în jos proptindu-se numai în mîini, căută cu piciorul un punct de sprijin, dar negăsindu-l își dădu drumul.

CAPITOLUL V

Spitalul

1

— Unde sînt? întrebă Ned Beaumont pe infirmera care-i aranja ceva la faţă.

— La spitalul St. Luke.

Era mititică, cu ochi căprui foarte mari şi luminoşi, cu glas şoptit, emoţionat, şi mirosea a parfum de mimoze.

— Ce zi e?

— Luni.

— Ce lună, ce an? întrebă. Văzînd că ea se încruntă, adăugă: Nu face nimic. De cînd sînt aici?

— Azi e a treia zi.

— Unde-i telefonul? Încercă să se ridice.

— Stai locului. N-ai voie să vorbeşti la telefon şi nici să te agiţi.

— Vorbeşte dumneata, atunci. Formează 6116 Hartford şi spune domnului Madvig că trebuie să-l văd imediat.

— Domnul Madvig vine aici în fiecare după-masă, dar nu cred că doctorul Tait te va lăsa să vorbeşti cu cineva. De fapt şi acum ai vorbit mai mult decît ai voie.

— Ce-i, dimineaţă sau după-masă?

— Dimineaţă.

— Nu pot să aştept atît. Cheamă-l acum.

— Doctorul Tait vine peste cîteva minute.

— N-am nevoie de nici un doctor Tait, zise el iritat. De Paul Madvig am nevoie.

— O să faci ce ţi se spune. Stai liniştit pînă vine doctorul Tait.

— Grozavă soră eşti, se încruntă el. Nu ţi-a spus nimeni niciodată că nu e bine să-i cerţi pe bolnavi?

Ea se făcu că nu aude.

— Şi apoi mă loveşti la falcă şi mă doare.

— Dacă ai sta nemişcat, nu te-ar durea.

Se linişti o clipă, pe urmă întrebă:

— Ce mi s-a întîmplat? Sau n-ai ajuns încă pînă aici cu lecţiile?

— Probabil o încăierare la beţie, zise ea, şi fără să se mai poată abţine adăugă rîzînd: Dar n-ai voie să vorbeşti mult şi nu poţi vedea pe nimeni pînă nu permite doctorul.

2

Paul Madvig sosi imediat după-masă.

— Doamne, sînt fericit că te văd iar în viaţă! zise el luîndu-i mîna stîngă nebandajată.

— Sînt bine. Dar uite ce trebuie să faci tu: pune mîna pe Walt Ivans, trimite-l la Braywood şi pune-l faţă în faţă cu negustorii de arme de acolo. El...

— Mi-ai mai spus toate astea, zise Madvig. S-a făcut.

— Ți-am spus? se încruntă Ned.

— Sigur, în dimineața cînd ai fost găsit. Te-au dus la spitalul de urgență, dar nu i-ai lăsat să-ți facă nimic pînă ce n-ai vorbit cu mine; am venit, mi-ai spus despre Ivans și Braywood, și ai leșinat,

— Nu-mi amintesc nimic, zise Ned. Ai pus mîna pe ei?

— I-am prins pe frații Ivans. Walt Ivans a vorbit după ce a fost identificat în Braywood, și Curtea cu Juri i-a condamnat pe Jeff Gardner și pe doi tipi cu același nume, John Does, dar n-o să putem pune mîna pe Shad. Gardner este tipul de la care Ivans a cumpărat armele, și toată lumea știe că Gardner nu face nimic fără aprobarea lui Shad, dar să dovedești e altceva.

— Jeff e tipul care seamănă cu o maimuță, nu-i așa? A fost prins?

— Nu. Bănuiesc că Shad l-a luat în ascunzătoarea lui după ce-ai scăpat. Te-au chinuit, nu-i așa?

— Ihî. Sus, în „Dog House". M-am dus acolo să-i întind o capcană domnului, dar mi-a întins-o el. Se încruntă. Îmi amintesc că m-am dus acolo cu Whisky Vassos și am fost mușcat de un cîine și snopit în bătaie de Jeff și de un tinerel blond. Apoi, parcă a fost un foc, și cam atît... Cine m-a găsit și unde?

— Un polițist te-a găsit tîrîndu-te în patru labe prin mijlocul străzii Colman, la trei dimineața, și lăsînd în urmă o dîră de sînge.

— Nostim...

Sora cea mititică cu ochi mari deschise încetișor ușa și băgă capul înăuntru.

— E-n regulă, ochi frumoși! îi spuse Ned obosit. Dar nu crezi că ești cam bătrînă pentru așa ceva?

Sora deschise ușa mai mult și rămase în prag ținînd o mînă pe clanța ușii.

— Nu mă mir că mănînci bătaie. Am vrut să văd dacă dormi. Domnul Madvig este aici cu o doamnă, spuse ea cu glas emoționat și ochi strălucitori.

— Ce fel de doamnă? se uită Ned curios la ea și puțin batjocoritor.

— Domnișoara Janet Henry, răspunse ea de parcă i-ar fi făcut o surpriză plăcută.

Ned se întoarse într-o parte, pentru ca sora să nu-i vadă fața. Închise ochii. Colțul buzelor îi tremura puțin, dar spuse pe un ton lipsit de orice expresie:

— Spune-le că dorm.

— Nu se poate, zise ea. Știu că nu dormi, chiar dacă nu ne-ar fi auzit vorbind, fiindcă altfel m-aș fi întors imediat.

Gemu dramatic și se ridică într-un cot.

— O să vină altă dată, mormăi, așa că mai bine termin acum.

Privindu-l disprețuitor, sora îi zise sarcastic:

— A trebuit să aducem polițiști în fața spitalului, ca să oprim toate femeile care încercau să te vadă.

— Sigur, îți convine să vorbești. Pe dumneata te impresionează poate fetele de senatori, dar n-ai fost niciodată urmărită de ele, așa cum am fost eu. Îți spun că mi-au nenorocit viața. Fete de senatori,

numai fete de senatori, niciodată fiica unui diplomat, sau a unui ministru, sau a unui consilier, măcar așa, ca schimbare. Senatorii sînt mai fecunzi decît...

— N-ai haz deloc, zise sora. Lasă această impresie din cauza pieptănăturii. O să-i poftesc înăuntru. Sora ieși din cameră.

Ned Beaumont respiră adînc. Ochii îi străluceau. Își umezi buzele, apoi le strînse zîmbind tainic, dar cînd Janet Henry intră în cameră, fața lui exprima politețea obișnuită.

Janet veni drept la patul lui și-i spuse:

— Vai, domnule Beaumont, am fost atît de bucuroasă cînd am auzit că te simți mai bine, încît pur și simplu am simțit nevoia să te văd.

Îi întinse mîna zîmbind. Deși căprui, ochii ei păreau negri din cauza părului foarte blond.

— Dacă nu-ți pare bine că am venit, nu trebuie să-l acuzi pe Paul. Eu l-am rugat să mă însoțească.

— Îmi pare nespus de bine că ați venit. Foarte amabil din partea voastră, îi răspunse Ned zîmbind.

Paul Madvig intră în cameră și se așeză de cealaltă parte a patului. Zîmbi cu afecțiune către amîndoi:

— Știam că o să-ți facă plăcere, Ned. I-am spus și ei. Cum te simți azi?

— Excelent. Luați loc vă rog.

— Nu putem sta, răspunse Paul. Trebuie să mă întîlnesc cu M'Laughlin la Grandcourt.

— Dar eu nu, zise Janet Henry, și îl întrebă zîmbind pe Ned: Aș putea să mai stau puțin?

— Aș fi încîntat, o asigură Ned în timp ce Madvig îi aduse un scaun, zîmbind fericit fiecăruia pe rînd. E foarte bine. După ce fata se așeză, și-i puse haina neagră pe spătarul scaunului, Madvig se uită

la ceas bombănind. Trebuie să fug.Îi strînse mîna lui Ned. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, Paul.

— Bine, să fii cuminte.

Se întoarse spre Janet Henry, se opri, şi-l întrebă iar pe Ned.

— Pînă unde crezi că ar trebui să ajung prima oară cu M'Laughlin?

Ned dădu din umeri.

— Pînă unde vrei, atîta timp cît nu spui nimic clar. Asta-l sperie. Dar poţi să-l angajezi să comită o crimă, dacă-l iei pe departe, cam aşa: Dacă un oarecare Smith, care stă în cutare loc, s-ar îmbolnăvi, sau, mă rog, nu s-ar simţi bine, şi tu ai trece pe la mine o dată, din întîmplare, ai putea găsi un plic adresat ţie şi care-mi fusese lăsat mie în grijă, fără să ştiu că avea cinci sute de dolari înăuntru.

Madvig înciuviinţă.

— Nu vreau crime, zise el, dar avem nevoie de votul ăsta. Se încruntă. Aş vrea să fii pe picioare, Ned.

— O să fiu într-o zi, două. Ai văzut „*Observer*“ de azi dimineaţă?

— Nu.

Ned se uită prin cameră.

— L-a luat cineva. Poreăria era pe prima pagină, la mijloc, într-un articol de fond intitulat: *Ce au de gînd să facă oficialităţile din oraşul nostru?* O listă cu crimele din ultimele şase săptămîni, ca să arate că există un val de crime. O listă mai mică cu cei care au fost prinşi, ca să arate că poliţia nu e în stare să facă mare lucru. Cea mai mare parte din tărăboi se face în jurul uciderii lui Taylor Henry.

La auzul numelui fratelui ei, Janet Henry tresări și scoase un oftat ușor, liniștit. Madvig se uită la ea, apoi la Ned, făcîndu-i un semn ușor cu capul ca să-l avertizeze.

Dar Ned continuă, fără să ia în seamă efectul cuvintelor sale asupra celorlalți :

— În această problemă au fost brutali. Au acuzat poliția că a neglijat intenționat crima timp de o săptămînă, ca să-i dea posibilitatea unui jucător cu influență în cercurile politice să-și aranjeze afacerile cu alt jucător. Se referau la mine, că m-am dus după Despain să-mi iau banii. Se întrebau ce crede senatorul Henry despre felul în care noii săi aliați politici se folosesc de moartea fiului său.

Roșu la față, Madvig se uită la ceas și zise grăbit :

— O să iau un ziar să-l citesc. Eu trebuie să...

— De asemenea, continuă Ned senin, acuză poliția că ar fi făcut razii în niște localuri protejate pînă acum, ai căror proprietari n-ar fi contribuit serios la campania electorală. Asta e concluzia luptei tale cu Shad O'Rory. Și promit să dea o listă cu localurile ce funcționează, fiindcă proprietarii lor au contribuit.

— Bine, bine, zise Madvig stînjenit.

— La revedere, vizită plăcută, îi zise el lui Janet Henry. Pe curînd, Ned, și ieși din cameră.

Janet Henry se aplecă spre Ned întrebîndu-l :

— De ce nu mă placi ?

— Ba te plac.

— Ba nu, dădu ea din cap. Știu...

— Nu mă judeca după maniere, nu sînt dintre cele mai bune.

— Nu mă placi, insistă ea, fără să-i răspundă la zîmbet, și nu vreau asta.

— De ce? întrebă el modest.

— Fiindcă ești cel mai bun prieten al lui Paul.

— Paul, zise el privind-o pieziș, are o mulțime de prieteni; e politician.

— Dumneata ești cel mai bun prieten al lui, dădu ea nerăbdătoare din cap, adăugînd după o pauză. Așa crede el.

— Dar dumneata ce crezi? întrebă el pe jumătate serios.

— Cred că da, spuse ea grav, altfel n-ai fi aici. N-ai fi trecut prin toate astea pentru el.

Ned schiță un zîmbet slab, dar nu spuse nimic.

Cînd își dădu seama că n-are de gînd să vorbească, îi spuse serioasă:

— Aș vrea să-ți plac, dacă s-ar putea.

— Cred că te plac, repetă el.

— Nu-i adevărat, zise fata.

— Îi zîmbi, un zîmbet tînăr și fermecător, cu ochi timizi, cu aer tinerese, modest și încrezător.

— O să-ți spun de ce crezi asta, domnișoară Henry. Paul m-a cules de pe stradă acum un an și ceva, de aceea sînt stîngaci și neîndemînatic cînd sînt în fața unor oameni ca dumneata, care aparțin altei lumi, iar dumneata consideri această stîngăcie drept dușmănie, ceea ce nu-i deloc adevărat.

— Îți bați joc de mine, zise ea fără mînie și se ridică.

După plecarea ei, Ned rămase nemișcat, cu capul pe perne, cu ochii strălucitori ațintiți în tavan, pînă veni sora.

— De data asta ce-ai mai făcut?

Ned își ridică capul uitîndu-se posac la ea, fără să-i răspundă.

— A ieșit de aici aproape plîngînd.

Ned își lăsă iar capul pe perne.

— Probabil că încep să-mi pierd controlul, zise el. De obicei le fac să plîngă pe fetele de senatori.

4

Un bărbat de statură potrivită, tînăr, cu o față oacheșă și lucioasă destul de atrăgătoare, intră în cameră.

— Bună, Jack, îi spuse Ned sculîndu-se.

— Nu arăți chiar așa de rău cum credeam, zise Jack apropiindu-se de pat.

— Mai sînt încă întreg. Trage un scaun. Jack se așeză și scoase un pachet de țigări. Am o treabă pentru tine, zise Ned. Băgă mîna sub pernă și scoase un plic.

Înainte de a lua plicul din mîna lui Ned, Jack își aprinse o țigară.

Era un plic alb, simplu, adresat lui Ned Beaumont la spitalul St. Luke, cu ștampila poștei din localitate, trimis cu două zile în urmă. Înăuntru era o singură foaie de hîrtie dactilografiată, pe care Jack o scoase și o citi:

Ce știi dumneata despre Paul Madvig, încît Shad O'Rory a fost atît de dornic să afle?

Are vreo legătură cu uciderea lui Taylor Henry?

Dacă nu, de ce ai rezistat atîta ca să păstrezi secretul?

Jack împături hîrtia, o băgă la loc în plic, își ridică privirile și întrebă :

— Are vreun înțeles?

— Nu știu. Vreau să afli cine a scris-o.

Jack fu de acord :

— O păstrez?

— Da.

Jack băgă plicul în buzunar.

— Ai vreo idee cine ar fi putut s-o facă?

— Nici una.

Jack studie vîrful aprins al țigării.

— E treabă, nu glumă, zise el.

— Știu, aprobă Ned, și tot ce pot să-ți spun este că au sosit multe asemenea hîrtii săptămîna trecută. A mea e a treia. Știu că Farr a primit și el una. Nu știu cine a mai primit.

— Pot să le văd și pe celelalte?

— Asta e singura pe care am păstrat-o. Dar seamănă toate trei foarte bine, aceeași hîrtie, același scris la mașină, trei întrebări pe aceeași temă.

— Exact aceleași? întreabă Jack curios.

— Nu exact, dar toate vizînd același lucru.

Jack dădu din cap și fumă mai departe.

— Cred că înțelegi că e strict confidențial.

— Sigur. Jack scoase țigara din gură. Acest același lucru de care-mi vorbeai este legătura lui Madvig cu crima?

— Da răspunse Ned, uitîndu-se calm la tînărul oacheș, dar nu e nici o legătură.

Fața oacheșă a lui Jack era de nepătruns.

— Nici nu văd cum ar putea fi, zise el ridicîndu-se.

Sora intră purtînd un coş mare cu fructe.

— Nu e minunat? zise ea punîndu-l jos.

Ned Beaumont aprobă prudent.

Sora luă un plic din coş.

— Pariez că e de la ea, îi spuse lui Ned, dîndu-i plicul.

Ned dădu din cap ca şi cum ar fi confirmat o bănuială neplăcută.

— Te-ai uitat, îi zise el sorei.

— Vai, cum... se opri văzîndu-l că rîde, dar indignarea îi rămase pe faţă.

Ned scoase din plic cartea de vizită a lui Janet Henry, pe care scria un singur cuvînt : *Te rog* ! Se încruntă şi-i spuse sorei, arătînd spre cartea de vizită.

— Ai cîştigat. Serveşte-te din ele şi ia mai multe ca să pară că am mîncat eu.

Tîrziu, în cursul după-amiezii, scrise :

Stimată domnişoară Henry,
M-aţi copleşit cu amabilitate dumneavoastră — mai întîi aţi venit să mă vedeţi şi apoi mi-aţi trimis fructe. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, dar sper că într-o zi voi putea să vă arăt mai bine recunoştinţa mea.

Al dumneavoastră sincer,
Ned Beaumont

După ce termină, citi ce scrisese, rupse hîrtia, scrise din nou, folosind aceleaşi cuvinte, schimbîndu-

le numai ordinea, așa că acum, ultima propoziție suna astfel : *...că voi putea într-o zi să vă arăt recunoștința mea mai bine.*

6

La intrarea lui Opal Madvig, Ned Beaumont, în halat de baie și papuci, își lua micul dejun la o măsuță de lîngă fereastra salonului, citind ziarul „*Observer*". Împături ziarul, îl puse cu fața în jos pe masă, lîngă tavă, și se ridică întîmpinînd-o cordial.

— Bună, fetițo. Era palid.

— De ce nu m-ai chemat cînd te-ai întors de la New York? întrebă ea pe un ton acuzator. Și ea era palidă. Paloarea accentua pielea ei ca de copil, dar o maturiza puțin. Ochii ei albaștri erau mari și întunecați de emoție, dar nu era ușor să citești în ei. Se ținea dreaptă, fără a fi țeapănă, ca un om mai sigur de echilibrul lui decît de stabilitatea picioarelor. Fără să ia în seamă scaunul pe care i-l trăsese Ned, repetă tot atît de imperios ca mai înainte :

— De ce nu m-ai chemat ?

El rise încetișor, cu indulgență.

— Îmi place cum îți vine nuanța asta de maro.

— Ned, te rog !

— Ei, așa-i mai bine, zise el. Am avut intenția să vin la voi acasă, dar, cînd m-am întors mă așteptau

o mulțime de treburi nerezolvate, iar după ce am isprăvit cu ele, am dat peste Shad O'Rory și m-am trezit aici.

Făcu un semn cu mîna arătînd spitalul. Tonul lui ușor nu schimbă gravitatea fetei.

— Au de gînd să-l spînzure pe acest Despain? întrebă ea tăios.

El rîse iar, zicînd:

— N-o să ajungem prea departe, dacă discutăm în felul acesta.

Ea se încruntă, dar adăugă, cu mai puțină aroganță de astă dată.

— Au de gînd, Ned?

— Nu cred, îi răspunse el. S-ar părea că totuși nu el l-ar fi ucis pe Taylor.

Ea nu păru surprinsă.

— Știai, atunci cînd m-ai rugat să te ajut, să găsești sau să construiești dovezi împotriva lui?

— Bineînțeles că nu, fetițo, zîmbi el cu reproș. Drept cine mă iei?

— Ba știai. Glasul îi era la fel de rece și disprețuitor ca și ochii albaștri. N-ai vrut decît să-ți iei banii pe care ți-i datora și m-ai forțat să te ajut să folosești moartea lui Taylor în acest scop.

— Consider-o cum vrei, replică el indiferent.

Ea făcu un pas spre el. Pentru o clipă, un tremur ușor, abia vizibil, îi mișcă bărbia, dar imediat fața ei deveni hotărîtă și îndrăzneață, ca mai înainte.

— Cine l-a ucis? întrebă ea cercetîndu-l din ochi.

El dădu încet din cap în semn că nu știa.

— Tata?

Ned clipi.

— Vrei să afli dacă Paul știe cine l-a ucis?

— Vreau să știu dacă tata l-a ucis, țipă ea bătînd din picior.

— Taci! șopti Ned și-i acoperi gura cu mîna, uitîndu-se la ușa închisă.

Ea se dădu înapoi, smulgîndu-se din mîna lui.

— L-a ucis? insistă ea.

Ned răspunse cu glas stins, furios:

— Dacă vrei neapărat să fii proastă, cel puțin nu striga în gura mare. Nimănui nu-i pasă de tîmpeniile pe care le gîndești, atîta vreme cît le ții pentru tine.

Ea deschise ochii mari, întunecați.

— Deci l-a ucis, spuse ea cu glas stins, pierdut, dar cu deplină convingere.

— Nu draga mea, îi zise el pe un ton mieros, înfuriat, aplecîndu-se spre ea cu un zîmbet rău, nu l-a ucis.

Fără să-și piardă cumpătul, fără să se retragă în fața lui, îi zise hotărît:

— Dacă n-a făcut-o, nu văd ce importanță are ce spun sau cît de tare o spun.

Ned zîmbi strîmb.

— Ai fi surprinsă aflînd cîte lucruri pe care nu le înțelegi există, zise el furios, și pe care nu le vei înțelege niciodată, dacă o să continui în felul acesta.

Se retrase din fața ei, și-și băgă mîinile în buzunarele halatului de baie. Colțurile gurii îi atîrnau, fruntea i se acoperise de cute. Cu ochii îngustați, se uită țintă în jos.

— De unde ai mai scos și ideea asta tîmpită? întrebă răgușit.

— Nu e tîmpită. Știi că nu e așa.

— De unde ai scos-o? întrebă dînd nerăbdător din umeri.

— De nicăieri, dădu şi ea din umeri. Am... am priceput deodată.

— Prostii, zise el tăios, uitîndu-se la ea pe sub sprîncene. Ai văzut „*Observer*“ de azi-dimineaţă?

— Nu.

Se uită aspru la ea cu ochi sceptici. De supărare, fata se îmbujoră puţin.

— Nu l-am văzut. De ce mă întrebi?

— Nu? întrebă la rîndul lui pe un ton neîncrezător. Ochii nu-i mai erau sceptici, ci întunecaţi şi gînditori. Deodată se luminară. Scoase mîna dreaptă din buzunar şi i-o întinse.

— Dă-mi să văd scrisoarea, zise el.

— Ce? întrebă ea făcînd ochii mari.

— Scrisoarea, zise el, scrisoarea bătută la maşină, cu trei întrebări şi fără semnătură.

Ea îşi plecă ochii ca să-i evite privirea, şi se văzu pe faţa ei că e jenată. După o clipă de şovăială, îl întrebă:

— De unde ai ştiut? îl întrebă şi deschise poşeta maro.

— Toată lumea din oraş a primit cel puţin una, zise el nepăsător. La tine e prima?

— Da, zise ea dîndu-i o foaie de hîrtie mototolită.

El o luă şi citi:

Eşti oare atît de proastă, încît să nu-ţi dai seama că tatăl tău ţi-a ucis iubitul?

Dacă nu ştii, atunci de ce l-ai ajutat pe el şi pe Ned Beaumont în încercarea de a învinui pe un nevinovat?

Ştii că ajutîndu-l pe tatăl tău să scape de justiţie, devii tu însăţi complice la crimă?

Ned Beaumont dădu din cap zîmbind ușor.

— Toate sînt cam la fel, zise el. Făcu biletul ghem și-l azvîrli în coșul de hîrtii de lîngă masă. Probabil o să mai primești cîteva, din moment ce ești pe listă.

Opal Madvig își mușcă buza de jos. Ochii ei albaștri luminoși, fără căldură, studiau obrazul calm al lui Ned Beaumont.

— O'Rory încearcă să-și facă propagandă pentru alegeri cu asta. Știi cît am avut de furcă cu el. A crezut că mă certasem cu taică-tău și mă poate cumpăra să-l ajut în a-l acuza de crimă, ca să-l învingă la alegeri, dar n-am vrut.

Ochii ei rămaseră neschimbați.

— De ce te-ai bătut cu tata?

— Asta e treaba noastră, fetițo, răspunse el blînd, dacă vrei să numești asta bătaie.

— V-ați bătut în bomba lui Carson. Scrîșni din dinți și spuse curajoasă: V-ați certat cînd ai aflat că l-a ucis pe Taylor.

El rîse și întrebă pe un ton batjocoritor:

— Crezi că n-aș fi știut-o pînă atunci?

Pe ea n-o impresionă umorul lui.

— De ce m-ai întrebat dacă am văzut „*Observer*"? Ce scria în el?

— Aceleași prostii, îi spuse el calm. E acolo pe masă, dacă vrei să vezi. O să mai apară destule pînă la sfîrșitul campaniei. Și toate de genul ăsta. Iar tu o să-l bucuri grozav pe taică-tău înghițind... se opri cu un gest de nerăbdare fiindcă fata nu-l mai asculta.

Fugi spre masă și luă ziarul pe care îl citea Ned la intrarea ei.

În timp ce citi, începură să-i tremure genunchii' mîinile. gura. Ned se uita îngrijorat la ea, dar cînd

termină și lăsă ziarul pe masă întorcîndu-se spre el să-l înfrunte, trupul ei înalt și fața-i frumoasă erau nemișcate ca o statuie. Îi vorbi cu voce joasă, printre buzele ce abia se mișcau :

— N-ar îndrăzni să spună astfel de lucruri, dacă n-ar fi adevărate.

— Asta nu e nimic pe lîngă ce o să urmeze, zise el leneș, tărăgănat.

Părea că se distrează, deși o licărire de mînie abia reținută îi tremura în ochi.

Ea se uită lung la el, pe urmă, fără să spună nimic, se întoarse spre ușă.

— Stai, zise Ned.

Fata se opri și-l înfruntă din nou. Zîmbetul lui era prietenos, agreabil. Fața ei semăna cu o statuie.

— Politica e un joc aspru, fetițo. „*Observer*“ e de partea celorlalți și nu-și face griji prea mari pentru lucrurile care l-ar putea lovi pe Paul. Ei...

— Nu cred asta, zise ea. Îl cunosc pe domnul Mathews, nevasta lui a fost numai cu cîțiva ani înaintea mea la școală ; am fost prietene, și nu cred că el ar spune ceva despre tata, dacă n-ar fi adevărat sau dacă n-ar avea motive temeinice să creadă că e adevărat.

Ned chicoti.

— Multe mai știi. Mathews e plin de datorii pînă peste cap. Compania trustului central de stat are două ipoteci asupra lui, pe tipografie și pe casă. Compania îi aparține lui Bill Roan, care candidează pentru senat împotriva lui Henry. Mathews face ce i se spune să facă și tipărește ce i se spune să tipărească.

Opal Madvig nu spuse nimic. Nu părea deloc convinsă de argumentele lui Ned.

Acesta continuă pe un ton amabil, persuasiv :

— Asta, şi arătă cu degetul spre ziarul de pe masă, e nimic faţă de ce urmează. N-o să-l lase pe Taylor Henry să se odihnească în pace pînă nu vor găsi ceva mai rău, şi noi va trebui să citim toate acestea pînă se vor termina alegerile. Ar trebui să ne obişnuim cu ele de pe acum, şi mai ales tu, dintre toţi, n-ar trebui să te laşi chinuită de ele. Lui Paul nu-i pasă prea mult. E politician şi...

— E un ucigaş, zise ea încet, dar clar.

— Iar fiică-sa e o fleaţă, zise el nervos. Termină cu prostiile astea.

— Tata e un ucigaş.

— Eşti nebună. Ascultă, fetiţo. Tatăl tău n-are absolut nimic de-a face cu uciderea lui Taylor. El...

— Nu te cred, zise ea grav. N-o să te mai cred niciodată.

El se uită urît la ea.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Stai, zise el. Lasă-mă să...

Ea ieşi închizînd uşa.

7

După ce se strîmbă plin de furie, Ned căzu pe gînduri. Îi apărură cute pe frunte. Ochii negri i se făcură mici. Strînse buzele sub mustaţă. Pe urmă îşi băgă un deget în gură şi începu

să-și roadă o unghie. Respira regulat, dar mai profund ca de obicei.

La ușă se auziră pași. Ned încetă să se mai gîndească și se îndreptă leneș spre geam fredonînd „*Little Lost Lady*". Pașii trecură dincolo de ușa lui. Se opri din fredonat și se aplecă să ia foaia de hîrtie, cu cele trei întrebări, trimisă lui Opal Madvig. Nu mai netezi hîrtia, o băgă așa motolită cum era într-un buzunar al halatului de baie.

Își aprinse o țigară și, cu ea în dinți, se opri lîngă masă uitîndu-se pieziș prin norul de fum la pagina întîi din „*Observer*".

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE PRIMAR

Domnule,

Ziarul „Observer" *a intrat în posesia unor informații pe care le consideră de importanță capitală pentru elucidarea misterului ce învăluie recenta ucidere a lui Taylor Henry.*

Informațiile sînt cuprinse în cîteva declarații luate sub jurămînt ce se găsesc acum în seiful ziarului „Observer". *Ele cuprind următoarele :*

1. Paul Madvig s-a certat acum cîteva luni cu Taylor Henry din cauza atenției pe care acesta i-o acorda fiicei sale și i-a interzis acesteia să-l mai vadă pe Henry.

2. Fiica lui Paul Madvig a continuat totuși să-l întîlnească pe Taylor Henry într-o cameră mobilată, pe care el o închiriase în acest scop.

3. Au fost împreună în această cameră mobilată chiar în după-amiaza zilei în care el a fost ucis.

4. Paul Madvig s-a dus în seara aceea acasă la Taylor Henry, ca să mai discute cu tînărul sau cu tatăl.

5. Paul Madvig părea furios cînd a plecat din reședința familiei Henry, cu cîteva minute înainte de uciderea lui Taylor Henry.

6. Paul Madvig și Taylor Henry au fost văzuți pe rînd în aceeași zonă, la mică distanță de locul unde a fost găsit cadavrul tînărului, cu un sfert de oră înainte de găsirea cadavrului.

7. În prezent, poliția nu are nici măcar un singur detectiv însărcinat cu descoperirea asasinului lui Taylor Henry.

Ziarul „Observer" *consideră că trebuie să cunoașteți aceste lucruri, tot așa cum trebuie să le cunoască și alegătorii și contribuabilii. Ziarul nu urmărește nici un fel de interese, decît dorința de a vedea înfăptuită dreptatea.* „Observer" *este gata să înmîneze aceste documente, precum și alte informații pe care le posedă, dumneavoastră sau oricărei oficialități reprezentînd orașul sau Statul, iar dacă justiția cere, e gata să nu publice nici unul din detaliile acestor documente.*

Dar „Observer" *nu va permite ignorarea informațiilor cuprinse în aceste documente. Dacă persoanele alese și numite să aplice legea și ordinea în acest oraș și în acest Stat nu consideră documentele suficient de importante pentru a acționa în consecință,* „Observer" *va aduce cazul în fața tribunalului suprem, a locuitorilor orașului, publicîndu-le în întregime.*

H. K. Mathews
publicist

Ned Beaumont rîse batjocoritor și suflă fumul țigării peste această declarație, dar ochii îi rămaseră gravi.

8

În aceeași după-amiază, devreme, mama lui Paul Madvig veni să-l vadă pe Ned Beaumont.

El o îmbrățișă și o sărută pe amîndoi obrajii, pînă cînd ea îl împinse cu falsă severitate:

— Încetează. Ești mai rău decît cîinele Airedale pe care-l avea Paul, îi spuse ea, în timp ce el o ajuta să-și scoată haina de lutru.

— Dar sînt pe jumătate Airedale, din partea tatii.

După ce-și netezi haina neagră, ea se așeză pe pat.

Ned puse haina pe spătarul scaunului și rămase în fața ei, cu picioarele depărtate, cu mîinile în buzunarele halatului de baie.

Ea îl studie cu ochi critic și-i spuse:

— Nu arăți prea rău, dar nici prea bine. Cum te simți?

— Strașnic. Am mai rămas pe aici din pricina infirmierelor.

— Nu m-aș mira prea tare. Și nu te mai uita la mine ca prostul. Mă enervezi. Stai jos, și-i arătă patul.

Se așeză lîngă ea.

— Paul crede că ai făcut ceva măreț și nobil, dar să nu-mi spui că dacă te-ai fi purtat cumsecade, ai fi dat vreodată de asemenea bucluc.

— Vai, mamă, începu să spună Ned.

Ea îl întrerupse. Ochii ei albaștri, la fel de tineri ca ai fiului ei, îl sfredeliră pe Ned.

— Ascultă, Ned. Nu Paul l-a omorît pe nepricopsitul ăla, nu-i așa?

Surprins, Ned deschise ochii şi gura mare.

— Nu.

— Nici eu n-am crezut, spuse bătrîna. A fost întotdeauna un băiat aşa de bun, dar am auzit că umblă nişte zvonuri murdare, doar Dumnezeu ştie ce se petrece în politica asta. Eu una n-am idee.

Ned îi privea faţa osoasă, uluit şi amuzat în acelaşi timp.

— Ei, da, holbează-te la mine, zise ea, dar n-am cum să ştiu ce puneţi la cale voi, bărbaţii, sau ce faceţi fără să vă gîndiţi nici o clipă. E mult, chiar înainte de a te naşte tu, de cînd am renunţat să mai încerc să aflu.

— Eşti grozavă, mamă, îi spuse el admirativ, mîngîindu-i umerii.

Ea se trase în lături fixîndu-l din nou cu ochi severi şi pătrunzători:

— Mi-ai spune dacă l-ar fi ucis el? întrebă ea.

Făcu semn că nu.

— Atunci de unde să ştiu că n-a făcut-o?

Ned izbucni în rîs.

— Pentru că, explică el, dacă ar fi făcut-o tot n-aş spune, dar cînd m-ai întreba dacă-ţi spun adevărul, ţi-aş răspunde da. Veselia din ochi şi glas îi dispăru. N-a făcut-o el, mamă. Îi zîmbi cu buzele strînse. Ar fi bine dacă cineva din oraş, în afară de mine, ar crede că n-a făcut-o, şi ar fi cu atît mai frumos dacă acel cineva ar fi mama lui.

9

La o oră după plecarea doamnei Madvig, Ned Beaumont primi un pachet în care erau patru cărți și cartea de vizită a domnișoarei Janet Henry. Tocmai îi scria cîteva rînduri de mulțumire, cînd sosi Jack.

— Cred că am găsit ceva, cu toate că nu știu dacă o să-ți convină, zise Jack aprinzîndu-și o țigară.

Ned Beaumont se uită gînditor la tînărul ferchеș și-și mîngîie mustața stîngă cu arătătorul.

— Dacă e ceea ce ți-am cerut să afli, îmi convine foarte mult, răspunse el pe un ton obișnuit, ca al lui Jack. Stai jos și povestește-mi.

Jack se așeză cu grijă, picior peste picior, își puse pălăria pe jos și se uită de la țigară la Ned.

— S-ar părea că chestiile alea sînt scrise de fata lui Madvig.

Ned făcu ochii mari, dar numai pentru o clipă. Fața își mai pierdu din culoare, iar respirația îi deveni neregulată. Glasul rămase același.

— Ce te face să crezi asta?

Jack scoase dintr-un buzunar două foi de hîrtie de aceeași mărime și calitate, împăturite la fel. Le dădu lui Ned care, despărțindu-le, văzu că pe fiecare erau dactilografiate trei întrebări aceleași pe fiecare foaie.

— Una din ele e cea pe care mi-ai dat-o ieri, zise Jack. Poți să spui care?

Ned dădu încet din cap.

— Nu e nici o diferență, zise Jack. Pe cealaltă am scris-o eu, într-o cameră a lui Taylor Henry de pe

strada Charter, unde obișnuia să vină fata lui Madvig. Am scris-o la o mașină Corona ce se afla acolo și pe hîrtie tot de acolo. După cîte se pare existau numai două chei. Fiecare avea una. Ea s-a mai întors acolo de cel puțin două ori de la moartea lui.

Încruntîndu-se la foile de hîrtie din mînă, Ned aprobă fără să-și ridice ochii.

Jack își aprinse o altă țigară de la cea pe care o fumase, se ridică, se duse să strivească țigara în scrumiera de pe masă și se întoarse la loc. Nimic pe fața lui, nici în purtarea lui nu arăta că îl interesează cîtuși de puțin reacția lui Ned Beaumont față de această descoperire.

După o altă clipă de tăcere, Ned Beaumont ridică puțin capul și întrebă :

— Cum de ai aflat ?

Jack răspunse cu țigara în colțul gurii :

— Indicația de azi-dimineață din „*Observer*“ cu privire la cameră mi-a dat punctul de plecare, ca și poliției dealtfel, numai că ei au ajuns acolo primii. Dar am avut și eu puțin noroc : polițistul rămas să supravegheze e un prieten de-al meu, Fred Hurley, și pentru zece dolari m-a lăsat să-mi bag nasul unde am vrut.

Ned foșni hîrtiile din mînă.

— Poliția știe asta ? întrebă el.

— Eu nu le-am spus, dădu Jack din umeri. L-am tras de limbă pe Hurley, dar nu știa nimic, era pus acolo să supravegheze pînă cînd vor hotărî ce să facă. Poate știu, poate nu. Scutură scrumul pe jos. Aș putea să aflu.

— Lasă asta. Ce altceva ai mai găsit ?

— N-am căutat altceva.

După ce se uită repede la fața de nepătruns a tînărului, Ned privi iar foile de hîrtie.

— Ce casă e?

— Numărul 1324. Avea o cameră cu baie sub numele de French. Femeia care vede de casă pretinde că n-a știut cine sînt pînă azi, cînd a venit poliția. Poate că într-adevăr n-a știut. E un loc din cele unde nu se întreabă prea multe. Femeia spunea că veneau des acolo, mai ales după-mesele, și că fata a mai venit de vreo două ori în ultima săptămînă sau cel puțin așa crede ea, deși fata putea să intre și să iasă destul de ușor fără să fie văzută.

— E sigur că este ea?

Jack făcu un gest de rezervă.

— Descrierea este exactă. Făcu o pauză, pe urmă adăugă nepăsător, aruncînd fumul pe nas: E singura pe care femeia a văzut-o de la moartea lui.

Ned ridică iar capul. Privirea îi era dură.

— Taylor primea și pe altele acolo?

Jack repetă gestul de rezervă.

— Femeia n-a vrut să spună. Zicea că nu știe, dar după felul în care a spus pariez că mințea.

— N-ai putut să-ți dai seama după obiectele din cameră?

— Nu, zise Jack. Nu sînt prea multe lucruri femeiești, doar un chimono și cîteva obiecte de toaletă.

— Dar de-ale lui?

— Da, un costum, o pereche de pantofi, lenjerie, pijamale, ciorapi.

— Vreo pălărie?

— Nici una, răspunse Jack zîmbind.

Ned Beaumont se ridică și se duse spre fereastră. Era aproape beznă. Pe geam atîrnau picături de

ploaie, cărora li se adăugară altele cît timp stătu el acolo. Se întoarse din nou spre Jack.

— Mulţumesc mult, Jack, zise el rar, cu ochii aţintiţi spre Jack şi cu o privire absentă, distrată. Cred că o să mai am ceva de lucru pentru tine, curînd, poate astă-seară. Te voi suna.

— Bine, zise Jack ridicîndu-se şi plecînd.

Ned intră în oficiul unde erau hainele lui, le duse în baie şi se îmbrăcă repede. Cînd ieşi, o soră înaltă, plină la trup, cu faţa palidă şi lucioasă era în cameră.

— Vai, v-aţi îmbrăcat ! exclamă ea.

— Da, trebuie să plec.

Pe figura ei se putea citi teamă amestecată cu uluire.

— Dar nu se poate, domnule Beaumont, protestă ea. E noapte şi plouă, şi doctorul Tait va...

— Ştiu, ştiu, zise el nerăbdător şi trecu pe lîngă ea îndreptîndu-se spre uşă.

CAPITOLUL VI

„Observer“

1

Doamna Madvig deschise ușa de la intrare.

— Ned ! strigă ea, ești nebun ? Ce cauți afară pe o noapte ca asta, cînd abia ai ieșit din spital ?

— În taxi nu plouă, zise el zîmbind, dar fără putere. Paul e acasă ?

— A plecat de o jumătate de oră, cred că s-a dus la club. Dar hai înăuntru.

— Opal e acasă ? întrebă el intrînd după ea în hol.

— Nu. E plecată de azi-dimineață.

Ned se opri în ușa *living-room*-ului.

— Nu pot să stau. O să dau o fugă pînă la club să văd dacă Paul e acolo, zise el cu glas nehotărît.

Bătrîna se întoarse repede spre el.

— Să nu faci una ca asta, îl dojeni ea. Uită-te la tine, acuși-acuși începi să tremuri. Stai aici lîngă foc, am să-ți aduc ceva fierbinte de băut.

— Nu pot, mamă, trebuie să mă duc în cîteva locuri.

Ochii ei albaștri, care nu-i trădau vîrsta, se făcură luminoși și pătrunzători.

— Cînd ai ieșit din spital ? întrebă ea.

— Chiar acum.

Ea strînse tare din buze, pe urmă spuse pe un ton acuzator.

— Ai fugit.

O umbră îi întunecă ochii albaştri şi limpezi. Se apropie de Ned, cu obrazul lîngă al lui : era aproape tot atît de înaltă ca el. Glasul ei răguşit venea parcă dintr-un gîtlej uscat.

— E ceva în legătură cu Paul? I se citea în ochi frica. Şi cu Opal?

Glasul ei abia se auzi.

— Trebuie să-i văd pe amîndoi.

Ea îl mîngîie oarecum timid pe un obraz cu degetele-i osoase.

— Eşti un băiat bun, Ned.

— Nu te îngrijora, mamă, spuse el luînd-o de umeri. Nu e chiar atît de rău cum ar putea fi. Cînd vine Opal, ţine-o acasă, dacă poţi.

— Nu poţi să-mi spui despre ce-i vorba, Ned? întrebă ea.

— Nu acum, şi ar fi mai bine să nu-i laşi pe nici unul să bănuie că e ceva în neregulă.

2

Ned Beaumont merse prin ploaie pînă la o farmacie, cinci străzi mai departe. Dădu un telefon mai întîi ca să comande un taxi, apoi formă două numere şi-l ceru pe domnul Mathews, pe care nu-l găsi.

Făcu alt număr și-l ceru pe domnul Rumsen. Peste o clipă spuse :

— Bună, Jack. Ned Beaumont la telefon. Ești ocupat? Bine. Uite ce-i... Vreau să știu dacă fata de care vorbeam s-a dus azi să-l vadă pe Mathews de la „*Observer*" și dacă da, ce a făcut pe urmă. Exact, Hal Mathews. Am încercat să-l găsesc la telefon, la ziar și acasă, dar n-am avut noroc. Da, în liniște dacă poți, dar află repede. Nu, am plecat de la spital. O să aștept acasă. Știi numărul? Da, Jack. Bun, mulțumesc, sună-mă cît poți mai repede. Salut.

Intră în taxiul care îl aștepta, îi dădu șoferului adresa de acasă, dar după un timp se răzgîndi, îi bătu cu degetul în geam și-i dădu altă adresă.

Numaidecît taxiul se opri în fața unei case mici cenușii, așezată în mijlocul unei pajiști, pe o coastă abruptă.

— Așteaptă, zise el șoferului.

Sună la ușa din față și apăru o fată cu părul roșu.

— Domnul Farr e acasă?

— Să văd. Pe cine să anunț?

— Domnul Beaumont.

Procurorul veni în holul de primire cu mîinile întinse. Fața lui roșcovană era toată numai zîmbet.

— Vai, Beaumont, asta e o adevărată plăcere, zise el, alergînd să-și întîmpine vizitatorul. Dă-mi haina și pălăria.

Ned Beaumont zîmbi și dădu din cap.

— Nu pot să stau. Am intrat numai pentru o clipă, abia am ieșit din spital și mă duc acasă.

— Ești sănătos? Bravo!

— Mă simt destul de bine, zise Ned Beaumont. Ceva nou?

— Nimic important. Tipii care te-au brutalizat sînt încă în libertate, se ascund undeva, dar o să-i prindem noi.

Ned Beaumont se strîmbă.

— N-am murit, și nici ei nu voiau să mă omoare; i-ai fi putut aresta numai sub acuzația de violență. Îl privi pe Farr. Ai mai primit vreuna din scrisorile cu trei întrebări?

Procurorul districtual își drese glasul.

— Hm, da, dacă stau să mă gîndesc, parcă am mai primit vreo două.

— Cîte? întrebă Ned Beaumont politicos.

Avea un zîmbet strengar în colțul buzelor, ochii îi sclipeau amuzați, și-l țintuiau pe Farr cu privirea.

Procurorul districtual tuși iar.

— Trei, răspunse el anevoie. Pe urmă se lumină la față. Ai auzit de întrunirea splendidă de la...?

Ned Beaumont îl întrerupse.

— Toate pe aceeași temă? întrebă el.

— Da, mai mult sau mai puțin. Procurorul își umezi buzele, și în ochi îi apăru o expresie rugătoare.

— Adică?

Ochii lui Farr evitară privirea lui Ned, îndreptîndu-se spre cravată, apoi spre umărul lui. Mișcă ușor din buze, dar nu scoase nici un sunet.

Ned Beaumont nu-și mai ascunse zîmbetul răutăcios.

— În toate scria că Paul l-a ucis pe Taylor Henry? întrebă el cu glas mieros.

Farr făcu o săritură, se îngălbeni la față, și de emoție se uită din nou în ochii lui Ned Beaumont.

— Doamne, Ned! exclamă el.

— Începi să fii nervos, Farr, rîse Ned cu același glas mieros. Îngrijește-te, altfel se alege praful de

tine. Deveni serios. Paul nu ți-a spus nimic? Mă refer la nervi.

— Nu.

— Poate n-a observat încă, zîmbi din nou Ned. Se uită la ceas și pe urmă iar la Farr.

— N-ai găsit încă pe cel care le scrie? întrebă el tăios.

Procurorul se bîlbîi.

— Uite ce-i, Ned, eu nu știu și nu e... se poticni și se opri.

— Ce-i? întrebă Ned.

Procurorul înghiți și spuse desperat:

— Am găsit ceva, Ned, dar e încă prea devreme să vorbesc. Poate nu-i nimic. Știi cum e în cazuri de-astea.

Ned Beaumont dădu din cap. Fața lui nu exprima decît prietenie. Vorbi calm și indiferent, fără răceală:

— Ați aflat unde au fost scrise și ați găsit mașina la care au fost scrise, dar atît. N-aveți destule indicii ca să bănuiți măcar cine le-a scris.

— Exact, Ned, spuse Farr, care nu se mai putu abține oftînd ușurat.

Ned îi luă mîna și i-o strînse cordial.

— Asta e, zise el. Ei, trebuie să plec. Nu se poate să greșești, dacă iei lucrurile încet, dacă te asiguri că e bine înainte de a merge mai departe. Ascultă-mă pe mine.

— Mulțumesc, Ned, mulțumesc, zise procurorul cu fața îmbujorată de emoție.

3

În aceeași seară, la nouă și zece, în apartamentul lui Ned sună telefonul. Ned se duse repede și ridică receptorul.

— Alo... Da, Jack. Da... Unde? Da, foarte bine. Asta-i tot pentru astă-seară. Mulțumesc mult.

Cînd plecă de lîngă telefon zîmbea cu buze palide. Ochii îi străluceau fără milă. Mîinile îi tremurau puțin.

Abia apucă să facă un pas, că telefonul sună din nou. Șovăi și se duse iar.

— Alo... A, bună, Paul. Da, am obosit să tot fac pe bolnavul. Nimic special, m-am gîndit să trec să te văd. Nu, mă tem că nu. Nu mă simt atît de tare cum credeam, așa că ar fi mai bine să mă culc. Da, mîine sigur. Salut.

Își puse haina de ploaie și pălăria în timp ce cobora. Cînd deschise ușa spre stradă, vîntul aduse ploaia care îl izbi în față tot drumul pînă la garajul din colț.

În biroul cu pereți de sticlă al garajului, un bărbat slăbănog, cu păr castaniu, într-o salopetă ce fusese albă, stătea într-un scaun de lemn, cu picioarele pe o poliță deasupra unui radiator, și citea un ziar. Lăsă ziarul jos cînd îl auzi pe Ned zicînd :

— Bună seara, Tommy.

Murdăria de pe față făcea ca dinții lui Tommy să pară mai albi decît erau. Zîmbi cu toată gura și exclamă :

— Ce vreme e afară !

— Da. Ai vreo rablă să-mi dai pentru noaptea asta, una care să mă ducă pe drumuri de țară?

— Ei, Doamne! Ai noroc noaptea asta! Ai fi putut să dai peste una proastă. Ei bine, am un Buick de care nu-mi pasă ce i se întîmplă.

— Mă duce unde trebuie?

— Așa cum te-ar duce oricare altă mașină într-o noapte ca asta.

— Bine. Pune-i benzină. Care-i cel mai bun drum spre Lazy Creek, într-o astfel de noapte?

— Cam pe unde?

Ned îl privi pe Tommy gînditor, apoi spuse:

— Pe locul unde se varsă pîrîul în rîu.

Tommy făcu semn că a înțeles.

— La casa lui Mathews?

Ned tăcu.

— Contează unde mergi, zise Tommy.

— Da? La Mathews, se încruntă Ned. Dar e secret.

— Ai venit la mine crezînd c-o să vorbesc sau fiindcă știi că n-o să vorbesc? întrebă Tommy arțăgos.

— Sînt grăbit, zise Ned.

— Atunci o iei pe șoseaua cea nouă, New River, pînă la Barton, treci podul, apoi o apuci pe drumul prost de acolo, dacă poți, și pe urmă prima răscruce la răsărit. Așa ajungi chiar în spatele casei lui Mathews, pe vîrful dealului. Dacă nu poți să mergi pe drumul noroios, va trebui să mergi pe șoseaua cea nouă, New River, pînă la intersecție, și de acolo să tai pe drumul vechi.

— Mulțumesc.

Cînd Ned era gata să se urce în Buick, Tommy îi spuse pe un ton voit obișnuit:

— E un revolver de rezervă în buzunarul lateral.

Ned Beaumont se uită țintă la omul cel slăbănog.

— De rezervă? întrebă el, alb la faţă.
— Călătorie plăcută, zise Tommy.
Ned Beaumont închise uşa şi porni.

4

Ceasul de la bord arăta zece şi treizeci şi două. Ned stinse farurile şi se dădu jos din Buick cam înţepenit. Ploaia mînată de vînt biciuia fără încetare pomi, tufişuri, pămînt, om şi maşină. Jos, în vale, prin ploaie şi frunziş, licăreau slab pete mici de lumină. Ned tremură, încercă să-şi strîngă haina de ploaie în jurul trupului şi începu să coboare dealul spre punctele de lumină, împiedicîndu-se de tufişurile ude.

Ploaia şi vîntul îl mînau din spate. În timp ce cobora, începu să se dezmorţească, aşa că deşi se împiedica şi se clătina adesea, lovindu-se de diverse obstacole, reuşi să se ţină pe picioare şi să se mişte destul de uşor, deşi nesigur, spre ţintă.

Deodată dădu de o cărare. O luă pe acolo, orientîndu-se mai mult după pămîntul bătătorit şi după tufişurile care-l izbeau din părţi, decît după ochi. Cărarea îl duse un timp spre stînga, dar pe urmă, făcînd un cot larg, îl duse pe marginea unei bulboane, în care apa clocotea zgomotos, şi de acolo, după un alt cot, în faţa unei clădiri de unde venea lumina.

Ned se duse drept la ușă și bătu.

Ușa fu deschisă de un om în vîrstă, cu ochelari, cu fața pămîntie, blîndă, cu ochi cenușii care priveau îngrijorați de după lentilele cu ramă de baga. Costumul era curat și de bună calitate, dar demodat. Pe o parte a gulerului alb și tare căzuseră picături de ploaie. Se dădu într-o parte deschizînd ușa și zicînd prietenos, dacă nu chiar din toată inima:

— Poftiți, domnule, poftiți înăuntru. Cumplită noapte să stai afară.

Ned se înclină puțin salutînd și intră într-o încăpere mare, ce ocupa tot parterul clădirii. Mobilierul puțin și simplu îi dădea un aer primitor, plăcut, lipsit de orice ostentație. Încăperea era în același timp bucătărie, sufragerie și salon.

Opal Madvig se ridică de pe scăunelul pe care șezuse lîngă foc și, ținîndu-se dreaptă și țeapănă, se uită cu ochi răi, dușmănoși, la Ned Beaumont.

Ned își scoase pălăria și începu să-și descheie nasturii mantalei de ploaie. Abia atunci îl recunoscură și ceilalți.

Omul care deschisese ușa exclamă surprins:

— Beaumont! și se uită cu ochi mari la Shad O'Rory.

Shad ședea pe un scaun de lemn în mijlocul camerei, cu fața la cămin. Zîmbi visător spre Ned, zicînd cu glasul lui muzical, de bariton, cu ușor accent irlandez:

— Va să zică așa. Ce mai faci, Ned?

Chipul de maimuță al lui Jeff Gardner înflori într-un rînjet ce-i dezveli frumoșii dinți falși, astupîndu-i aproape complet ochii mici și roșii.

— Rusty, îi zise el băiatului posac cu obrajii rumeni, care stătea tolănit pe o bancă alături, pe Dum-

nezeul meu, mingiucă de caucic s-a întors la noi. Ți-am spus că i-a plăcut cum l-am dat de-a dura.

Rusty se aplecă spre Ned și mormăi ceva ce nu se auzi în restul camerei.

Fata slabă, în roșu, care ședea destul de aproape de Opal Madvig, îl privi pe Ned cu ochi negri, luminoși, interesați.

Ned Beaumont își scoase haina. Fața lui uscățivă, ce mai purta încă semnele pumnilor lui Jeff și Rusty, era liniștită, cu excepția licărului de nesăbuință din ochi. Puse haina și pălăria pe o ladă lungă, nevopsită, rezemată de un perete lîngă ușă. Zîmbi politicos omului care-i dăduse drumul înăuntru, zicînd :

— Mi s-a stricat mașina trecînd pe aici. E foarte amabil din partea dumitale să mă adăpostești, domnule Mathews.

— Nu face nimic, cu plăcere, zise Mathews cam vag, uitîndu-se apoi cu ochi speriați și rugători la Shad O'Rory.

O'Rory își mîngîie părul alb și moale cu o mînă palidă, delicată, îi zîmbi frumos lui Ned, dar nu spuse nimic.

Ned înaintă spre cămin.

— Bună ,fetițo, îi spuse el lui Opal Madvig, care nu-i răspunse la salut, ci îl privi cu ochi răi, dușmănoși.

— Doamna Mathews, nu-i așa ? se adresă el zîmbindu-i fetei slabe în roșu.

— Da, răspunse aceasta cu glas catifelat, aproape gungurind, și-i întinse mîna.

— Opal mi-a spus că ați fost colege de școală, îi zise el dînd mîna. Pe urmă se întoarse spre Rusty

și Jeff. Noroc, băieți, li se adresă nepăsător. Speram să vă văd cîndva, curînd.

Fața lui Jeff deveni o mască de încîntare și rînjet.

— Ei, și acum, că mi s-a vindecat pumnul, iată-ne pe amîndoi față în față. De ce crezi că-mi place al dracului să te caftesc?

Shad O'Rory îi spuse blînd omului-maimuță fără să se uite la el:

— Vorbești cam mult, Jeff. Poate ai mai fi avut dinții tăi, dacă n-ai fi vorbit atîta.

Doamna Mathews îi spuse ceva lui Opal în șoaptă. Opal făcu semn că nu și se așeză iar pe scăunelul de lîngă foc.

Arătînd spre un scaun de lemn de cealaltă parte a căminului, Mathews zise nervos:

— Stai jos, domnule Beaumont, usucă-ți picioarele, încălzește-te.

— Mulțumesc, zise Ned, trăgîndu-și scaunul mai aproape de foc, așezîndu-se.

Shad O'Rory își aprinse o țigară, o scoase din gură și întrebă:

— Cum te simți, Ned?

— Binișor, Shad.

— Asta-i bine. O'Rory se întoarse puțin spre cei de pe bancă. Băieți, mîine vă puteți întoarce în oraș. Apoi, întorcîndu-se din nou spre Ned îi explică binevoitor: Ne-am pus în siguranță cît timp n-am fost sigur că n-o să mori, dar acum nu ne pasă, putem face față la o acuzație de violență.

Ned încuviință.

— Din întîmplare, n-am să mă obosesc să apar la proces și să depun împotriva voastră, dar nu uita că prietenul nostru Jeff e căutat pentru uciderea lui West. Vorbea pe un ton nepăsător, dar în ochii

aţintiţi asupra focului se ivi pentru scurt timp o licărire de răutate. Cînd îl privi pe Mathews, nu se citea în ei decît batjocură. Deşi, aş putea s-o fac pricinuindu-i necazuri lui Mathews, că v-a ajutat să vă ascundeţi.

Mathews spuse repede :

— Ba nu, domnule Beaumont. Nici măcar n-am ştiut că sînt aici, pînă azi cînd am venit şi am fost tot atît de surprins ca... Se întrerupse, cu o expresie îngrozită, şi se adresă lui Shad O'Rory : Ştii că eşti binevenit. Ştii asta, dar ce vreau să spun e că—se lumină deodată, surîzînd bucuros — ajutîndu-vă fără să ştiu n-am făcut nimic rău, pentru care să fiu tras la răspundere în faţa legii.

— Da, m-ai ajutat fără să ştii, zise O'Rory încetişor, privindu-l pe ziarist fără interes, cu ochii lui cenuşii-albaştri.

Zîmbetul lui Mathews îşi pierdu bucuria, dispăru cu totul. Îşi aranjă cravata cu degete nesigure, apoi evită privirea lui O'Rory.

Doamna Mathews se adresă lui Ned Beaumont pe un ton dulce :

— Toată lumea a fost aşa de plicticoasă astă-seară. A fost pur şi simplu îngrozitor pînă la venirea dumitale.

El o privi curios. Ochii ei negri străluceau blînzi, atrăgători. Sub privirea lui cercetătoare, ea îşi plecă fruntea ţuguindu-şi cochet buzele subţiri, mult prea roşii, dar frumoase. El îi zîmbi, se ridică şi se duse lîngă ea.

Opal Madvig fixa podeaua. Mathews, O'Rory şi cei doi de pe bancă îi observau pe Ned Beaumont şi pe nevasta lui Mathews.

— De ce sînt așa plicticoși? o întrebă el, așezîndu-se pe jos, în fața ei, cu picioarele încrucișate, cu spatele la foc, sprijinindu-se într-o mînă și cu obrazul întors pe jumătate spre ea.

— Zău că nu știu, zise ea bosumflată. Am crezut că o să fie nostim, cînd Hal m-a întrebat dacă vreau să vin aici cu el și cu Opal. Și pe urmă, cînd am ajuns aici, i-am găsit pe acești... Se opri o clipă, apoi adăugă cu o nesiguranță prost mascată: Prieteni ai lui Hal. Și de atunci toți stau sau vorbesc din cînd în cînd despre un secret al lor de care habar n-am. A fost insuportabil de stupid. Opal a fost la fel ca ceilalți. Ea...

— Ei, Eloise, îi zise soțul pe un ton autoritar, fără eficiență. Cînd se uită însă la el, îl văzu mai mult încurcat decît autoritar.

— Nu-mi pasă, îi spuse ea iritată. Adevărul e că și Opal e la fel ca voi toți. Nici măcar n-ați discutat amîndoi despre treaba aceea pentru care ați venit de fapt aici. Să nu crezi că aș fi stat atîta, dacă n-ar fi fost furtuna. Nici o clipă.

Opal Madvig se înroșise la față, dar nu-și ridică privirile.

Eloise Mathews se aplecă iar spre Ned Beaumont și iritarea din glasul ei deveni jucăușă.

— Iată la ce servește venirea ta, îi spuse ea. Din cauza asta, și nu pentru că ești frumos, sînt așa de bucuroasă că te văd.

El se încruntă cu o indignare prefăcută.

Ea se încruntă de-adevărat.

— Ți s-a stricat într-adevăr mașina? întrebă ea, sau ai venit ca să-i vezi în aceeași problemă nesuferită, care-i face așa de stupizi și de misterioși? Cred că ești și tu unul dintre ei.

Ned rîse și întrebă:

— Ar mai avea vreo importanță pentru ce am venit, dacă m-am răzgîndit văzîndu-te?

— Nu, nu, zise ea bănuitoare, dar va trebui să fiu teribil de sigură că te-ai răzgîndit.

— Și oricum, promise el ușuratic, eu n-am să fiu deloc misterios. Chiar n-ai nici o idee despre ce-i roade?

— Nici una, zise ea răutăcioasă, decît că sînt aproape sigură că trebuie să fie ceva foarte stupid și probabil din domeniul politicii.

El o mîngîie pe mînă.

— Fată dragă, ai ghicit.

Întoarse capul ca să se uite la O'Rory și la Mathews, pe urmă o privi iar plin de veselie.

— Vrei să-ți spun despre ce e vorba?

— Nu.

— Mai întîi, Opal crede că tatăl ei l-a ucis pe Taylor Henry.

Opal Madvig scoase un sunet îngrozitor, strangulat, și sări de pe scaun. Își duse mîna la gură. Ochii ei erau așa de măriți, încît se vedea numai albul lor. Erau sticloși, îngrozitori.

Rusty se ridică în picioare apropiindu-se, cu fața roșie de mînie, dar Jeff, uitîndu-se chiorîș, îl prinse de braț.

— Lasă-l în pace, zise el tăios dar binevoitor, are dreptate. Băiatul rămase în strînsoarea omului-maimuță, dar nu încercă să scape.

Eloise Mathews înghețase în scaun, uitîndu-se la Opal fără să înțeleagă.

Mathews se făcuse mic de tot, tremura, bolnav, pămîntiu la față, cu buzele și pleoapele căzute.

Shad O'Rory ședea aplecat în față, pe scaun, cu fața frumoasă, palidă și dură, cu ochii ca gheața, cenușii-albaștri, cu mîinile încleștate pe spătarul scaunului, cu picioarele moi.

— În al doilea rînd, continuă Ned Beaumont, fără să fie tulburat de agitația celorlalți, ea...

— Ned, nu ! strigă Opal.

El se răsuci ca s-o vadă.

Nu mai ținea mîna la gură. Își împreunase mîinile la piept. Ochii ei îndurerați ,fața descompusă cereau îndurare.

El o examină grav. Prin geam și perete se auzea zgomotul ploii izbind clădirea cu rafale sălbatice, iar între rafale, rîul din apropiere curgînd în șuvoaie. O examină încet, cu ochii duri. Pe urmă îi vorbi destul de blînd, dar distant :

— Nu din cauza asta ai venit aici ?

— Te rog, nu, zise ea răgușit.

Ned zîmbi numai cu buzele, nu și cu ochii.

— A, nu are nimeni voie să vorbească despre asta, în afară de tine și de ceilalți dușmani ai tatălui tău ?

Ea își încleștă pumnii, și-și ridică fața mînioasă spunînd cu glas aspru :

— El l-a ucis pe Taylor.

Ned Beaumont se rezemă într-o mînă, privind în sus spre Eloise Mathews.

— Asta-ți spuneam și eu, zise el alene. Crezînd aceasta s-a dus la soțul dumitale după ce a văzut porcăria pe care a publicat-o azi-dimineață. Bineînțeles el nu credea că Paul a făptuit vreun omor : numai că e la strîmtoare în ceea ce privește ipotecile pe care le deține State Central Trust Company, ce aparține candidatului lui Shad pentru senat, așa că trebuie să facă ce i se spune. Ceea ce ea...

Mathews îl întrerupse fără vigoare, cu desperare în glas :

— Beaumont, încetează. Tu...

O'Rory îl întrerupse pe Mathews.

— Lasă-l să vorbească, Mathews, spuse el cu glas calm, muzical. Lasă-l să spună ce are de spus.

— Îţi mulţumesc, Shad, spuse Ned Beaumont fără să privească în jur şi continuă : S-a dus la soţul dumitale să-l convingă să-i confirme bănuiala, dar el n-a putut să-i spună nimic, decît s-o mintă. Nu ştie nimic. Pur şi simplu împroaşcă cu noroi oriunde îi spune Shad. Dar un lucru îl poate face. Poate publica în ziarul de mîine cum a venit Opal şi i-a spus că, după părerea ei, taică-său i-a ucis iubitul. Ar fi o treabă strașnică. „Opal Madvig îşi acuză tatăl de crimă. Fiica şefului afirmă că el l-a ucis pe fiul senatorului !" Nu vă daţi seama cum ar arăta asta cu titluri groase, pe prima pagină din „*Observer*" ?

Aplecată spre el, cu ochii mari, albă la faţă, Eloise Mathews asculta cu respiraţia tăiată. Vîntul izbea ploaia în geam. Rusty oftă adînc.

Ned Beaumont zîmbi şi spuse :

— De asta a adus-o aici, s-o ţină ascunsă pînă izbucneşte scandalul. Poate a ştiut că Shad şi cu băieţii erau aici, poate nu. Nu are nici o importanţă. Nu vreau să spun că a adus-o aici, şi că ar ţine-o împotriva voinţei ei ; n-ar face el prostia asta tocmai acum, dar nu era necesar. Fata e gata să facă orice, să meargă pînă în pînzele albe ca să-şi distrugă tatăl.

— Dar el l-a omorît, spuse Opal Madvig în şoaptă, însă clar.

Ned Beaumont își îndreptă spatele și se uită solemn la ea pentru o clipă, apoi zîmbi, dădu din cap resemnat, și se lăsă iar pe spate.

Eloise Mathews își aţintise ochii miraţi asupra soţului ei care stătea cu capul plecat, ascunzîndu-și faţa în palme.

Shad O'Rory se așeză iar picior peste picior și scoase o ţigară.

— Ai isprăvit?

Ned era cu spatele la O'Rory și îi răspunse fără să se întoarcă.

— Am isprăvit...

Glasul îi era calm, dar faţa îi deveni deodată obosită, epuizată.

O'Rory își aprinse ţigara.

— Ei, drăcie, în fond despre ce e vorba? E rîndul nostru să ţi-o plătim și asta și facem. Fata a venit singură cu povestea asta. A venit fiindcă a vrut să vină. Tu, la fel. Și ea, și tu, și oricine poate să se ducă unde vrea și cînd vrea. Se sculă în picioare. Eu, unul, vreau să mă duc la culcare. Mathews, eu unde dorm?

— Hal, nu e adevărat, nu-i așa? spuse Eloise Mathews bărbatului ei fără să-l privească.

El își luă cu greu mîinile de pe faţă și spuse cu demnitate:

— Dragă, există suficiente dovezi împotriva lui Madvig, care să justifice insistenţele noastre pe lîngă poliţie ca măcar să fie interogat. Asta-i tot ce-am făcut.

— Nu m-am referit la asta, insistă soţia.

— Știi, dragă, cînd a venit domnișoara Madvig... șovăi, se opri, pămîntiu la faţă, tremurînd în faţa privirilor soţiei sale, și-și ascunse iar faţa în mîini.

5

Eloise Mathews și Ned Beaumont erau singuri în încăperea mare de la parter. Stăteau pe două scaune în fața focului. Ea era aplecată în față, privind cu o expresie tragică ultima buturugă ce ardea. El stătea picior peste picior, cu un braț pe spătarul scaunului, fumînd o țigară de foi și observînd-o pe furiș.

Treptele scîrțîiră. Soțul ei coborî pînă la jumătatea scării. Era îmbrăcat, își scosese doar gulerul și-și desfăcuse cravata ce atîrna din vestă.

— Dragă, nu vii să te culci? E trecut de miezul nopții.

Ea nu se mișcă.

— Domnule Beaumont, vreți să...

Auzindu-și numele, Ned Beaumont se întoarse cu fața spre omul de pe scări, care avea o expresie îngrozitor de placidă. Cînd Mathews se opri, Ned se concentră din nou asupra țigării și a soției lui Mathews.

După cîtva timp, Mathews urcă.

Eloise Mathews vorbi, fără să-și ia privirea de la foc.

— E o sticlă de whicky în dulap. Vrei s-o aduci?

— Desigur. Găsi sticla, o aduse împreună cu două pahare. Simplu? întrebă.

Ea făcu semn că da. Sînii ei rotunzi tresăreau sub rochia roșie de mătase, în timp ce respira.

El umplu două pahare mari.

Ea nu-și luă privirile de la foc, decît atunci cînd el îi puse un pahar în mînă. Îi zîmbi strîmbîndu-și

buzele rujate prea tare. Ochii, reflectînd lumina roşie a focului, străluceau puternic.

El îi zîmbi.

Ea ridică paharul şi spuse gîngurind.

— În sănătatea soţului meu !

— Nu, spuse Ned simplu şi zvîrli băutura din pahar în cămin, aprinzînd flăcări jucăuşe.

Ea rîse încîntată şi sări în picioare.

— Toarnă-ţi altul, îi porunci.

Luă sticla de pe dulşumea şi-şi umplu paharul.

Îl ridică pe-al ei deasupra capului.

— În sănătatea ta !

Băură. Ea se cutremură.

— Poate e mai bine să-l bei cu ceva, sugeră el.

— Nu, aşa vreau. Îi puse mîna pe braţ şi se întoarse cu spatele la foc, stînd foarte aproape de el.

— Hai să aducem bancheta aici.

— Bună idee, încuviinţă el.

Mutară scaunele din faţa căminului şi aduseră bancheta, el ţinînd de un capăt, ea de altul. Bancheta era lată, joasă, fără spătar.

— Stinge lumina, zise ea.

El o stinse, se întoarse pe bancheta pe care şedea ea, turnînd whisky în pahare.

— În sănătatea ta ! zise el, şi băură amîndoi. Ea se cutremură iar.

Ned se aşeză lîngă ea. Strălucirea focului din cămin le îmbujora feţele.

Din nou se auzi treptele scîrţîind, şi Mathews coborî pînă jos.

— Te rog, dragă !

— Aruncă cu ceva în el, şopti ea cu sălbăticie la urechea lui Ned.

Ned chicoti.

Ea luă sticla de whisky întrebîndu-l:

— Unde ţi-e paharul?

În timp ce umplea paharele, Mathews se duse sus. Ochii ei luceau sălbatic în lumina roşie. O buclă îi atîrna pe frunte. Respiră pe gură, gîfîind uşor.

— În sănătatea noastră! zise ea.

Băură. Lăsînd paharul gol să-i scape, ea îi căzu în braţe. Îşi lipi gura înfiorată de a lui. Paharul se sparse cu zgomot pe podeaua de lemn. Ochii lui Ned erau mici, vicleni. Ai ei erau strîns închişi.

Nu se mişcară nici cînd auziră din nou scîrţîitul scărilor. Ned stătea încremenit, în timp ce ea îl înlănţuise cu braţele-i subţiri. Ned nu vedea scara. Amîndoi respirau greu.

Apoi scara scîrţîi din nou, iar ei rămaseră înlănţuiţi. Ned se uită spre scară. Nu mai era nimeni.

Eloise Mathews îi strecură mîna pe la spate, mîngîindu-l şi apoi apucîndu-l de păr. Ochii ei pe jumătate deschişi zvîrleau săgeţi negre.

— Aşa e viaţa, zise ea cu glas stins, amar, ironic, şi lăsîndu-se pe speteaza banchetei îl trase spre ea, lipindu-şi gura de a lui.

În acest moment auziră o împuşcătură.

Ned se smulse imediat din braţele ei, ridicîndu-se în picioare.

— Unde-i camera lui? întrebă el tăios.

Ea clipi mută de groază.

— Camera lui, repetă el.

— În faţă, zise ea răguşit, arătînd cu mîna, fără putere.

Ned alergă spre scară suind treptele cîte trei deodată. La capătul scărilor se ciocni de Jeff, care era îmbrăcat, dar n-avea pantofi şi clipea din ochii

umflați de somn. Jeff își duse o mînă la șold, alta spre Ned, ca să-l oprească, și mîrîi:

— Ce dracu se întîmplă?

Ned evită mîna întinsă, alunecă pe lîngă ea și-și vîrî pumnul stîng în botul de maimuță. Jeff se clătină mîrîind. Ned țîșni pe lîngă el și fugi spre partea din față a scării. O'Rory ieși din altă cameră și fugi după el.

De jos se auzi urletul doamnei Mathews.

Ned Beaumont deschise o ușă și se opri. Mathews zăcea pe spate, în dormitor, sub o lampă. Din gura deschisă se prelingea un fir de sînge. O mînă era întinsă pe dușumea, alta pe piept. Lîngă perete, acolo unde părea să arate mîna întinsă, era un revolver negru. Pe o masă, lîngă fereastră, era o călimară, fără capac, un toc și o foaie de hîrtie. În fața mesei era un scaun.

Shad O'Rory îl împinse pe Ned și îngenunche lîngă omul de jos. În acest timp, Ned se uită repede la hîrtia de pe masă, apoi o băgă în buzunar.

Intră Jeff, urmat de Rusty, care era dezbrăcat.

O'Rory se ridică și făcu cu mîinile un gest definitiv.

— S-a împușcat în cerul gurii. Gata.

Ned se întoarse și ieși din cameră. În hol se întîlni cu Opal Madvig.

— Ce-i, Ned? întrebă ea îngrozită.

— S-a împușcat Mathews. Mă duc jos să stau cu ea pînă îți pui ceva pe tine. Nu te du acolo. Nu e nimic de văzut. Apoi coborî.

Eloise Mathews era o umbră ștearsă care zăcea pe podea, lîngă banchetă.

Ned se repezi spre ea, dar se opri, uitîndu-se prin cameră cu ochi duri, vicleni. Apoi se duse spre femeie, se lăsă într-un genunchi și-i luă pulsul. Se uită la ea

cît putu mai atent, în lumina confuză a focului ce se stingea. Nu dădea semne că ar fi în viaţă. Scoase din buzunar hîrtia pe care o luase de pe masa soţului ei şi, ducîndu-se în genunchi pînă la cămin, citi la lumina roşie a jăraticului :

„Eu, Howard Keith Mathews, în deplină posesie a facultăţilor mele mintale, declar prin testament :

Las iubitei mele soţii, Eloise Braden Mathews, moştenitorilor şi reprezentanţilor ei, întreaga mea avere.

Pentru aceasta desemnez State Central Trust Company ca singur executor al acestui testament.

Ca mărturie a celor de mai sus, semnez aici...“

Cu un zîmbet sinistru, Ned se opri din citit şi rupse testamentul în trei bucăţi. Se ridică, se aplecă peste grătarul căminului şi aruncă bucăţile de hîrtie în jarul încins, unde arseră o clipă, apoi dispărură. Cu vătraiul de fier forjat risipi cenuşa printre cărbuni.

Apoi se întoarse lîngă doamna Mathews, turnă puţin whisky în paharul lui, îi ridică capul, forţînd-o să înghită cîteva picături. Cînd Opal Madvig coborî, Eloise îşi revenise pe jumătate şi tuşea.

6

Shad O'Rory coborî scările, urmat de Jeff şi Rusty. Toţi erau îmbrăcaţi. Ned era în picioare lîngă uşă, în haina de ploaie şi cu pălăria pe cap.

— Unde te duci, Ned? întrebă Shad.

— Să găsesc un telefon.

— E o idee destul de bună, zise O'Rory, dar mai întîi aș vrea să te întreb ceva. Coborî și restul scărilor, urmat îndeaproape de cei doi.

— Da? întrebă Ned, scoțînd mîna din buzunar, gest pe care O'Rory și cei din urma lui îl văzură, nu însă și Opal care ședea pe bancă îmbrățișînd-o pe Eloise Mathews. Ned se ferise, stînd cu spatele. Avea un pistol în mînă.

— Asta, ca să nu faceți prostii. Mă grăbesc, le spuse Ned.

O'Rory păru că n-a văzut pistolul, deși nu se apropie. Spuse gînditor.

— Mă gîndeam că fiind o călimară, un toc pe masă și un scaun tras în fața ei, e ciudat că n-am găsit nimic scris.

Ned Beaumont zîmbi cu mirare prefăcută.

— Zău, nimic scris? Făcu un pas înapoi, spre ușă. E ciudat, într-adevăr. O să stăm de vorbă despre asta cît vrei cînd mă întorc de la telefon.

— Acum ar fi mai bine, zise O'Rory.

— Regret. Ned se repezi spre ușă, pipăi clanța și deschise ușa. Nu lipsesc mult. Ieși afară trîntind ușa.

Ploaia încetase. N-o mai luă pe cărare și alergă prin iarba înaltă de după casă. Se auzi o altă ușă izbindu-se în spatele casei. După zgomot, rîul nu era prea departe. Își croi drum printre tufișuri într-acolo. Auzi în spatele lui un fluierat scurt, ascuțit, nu prea tare. Merse bălăcindu-se printr-o porțiune noroioasă pînă la un pîlc de copaci și printre ei se depărtă de rîu. Fluierul se auzi din nou, din dreapta. Dincolo de pomi erau tufișuri ce-i veneau pînă la

umăr. Merse printre ele, aplecat, ca să se ascundă, deși era beznă.

Drumul urca pe un deal cînd lunecos, cînd neregulat, printre tufișuri ce-i sfîșiau fața și mîinile, agățîndu-i hainele. Căzu de trei ori și se împiedică de mai multe ori. Fluieratul nu se mai auzi. Nu găsi Buick-ul, nici drumul pe care venise. Își tira picioarele și se împiedica ușor. Cînd ajunse în vîrful dealului și începu să-l coboare pe cealaltă parte, căzu mereu. La poalele dealului dădu peste un drum și o apucă pe el, spre dreapta.

Lutul cleios i se lipea din ce în ce mai mult de picioare, așa că trebui să se oprească din cînd în cînd, ca să-l curețe cu pistolul.

Auzind în spate un ciine lătrînd, se opri și se întoarse amețit să se uite. Cu vreo cincizeci de metri în spate, chiar lîngă drum, se zărea conturul nelămurit al unei case pe lîngă care trecuse. Se întoarse și ajunse în fața unei porți înalte.

Cîinele, un monstru diform în noapte, se repezi de cealaltă parte a porții, lătrînd îngrozitor.

Ned bîjîi la poartă, găsi zăvorul, deschise și intră clătinîndu-se. Cîinele fugi lătrînd, îi dădu tîrcoale, prefăcîndu-se că-l atacă și făcînd zarvă mare.

Un geam scîrțîi și un glas tărăgănat întrebă :

— Ce dracu faci cîinelui ?

Ned rîse fără putere. Apoi se scuturâ și răspunse cu glas destul de gros :

— Sînt Beaumont de la biroul procurorului districtului. Am nevoie de telefonul dumneavoastră. E un mort jos.

— Nu știu despre ce vorbiți, urlă glasul. Taci o dată, Jeanie.

Cîinele mai lătră cu energie sporită de trei ori, pe urmă tăcu.

— Ei, ce-i?

— Vreau să dau un telefon la biroul procurorului. E un mort jos în vale.

— Ei, drăcie! exclamă glasul, și geamul se închise scîrțîind.

Cîinele începu iar să latre, să-i dea tîrcoale, prefăcîndu-se că se repede la el. Ned zvîrli în el cu pistolul plin de noroi. Cîinele se întoarse și dispăru după casă.

Ușa de la intrare fu deschisă de un om scund, cu un trup ca o butie, roșu la față și într-o cămașă de noapte albastră, lungă.

— Sfîntă Fecioară, în ce hal ești! spuse el cînd Ned apăru în lumina ușii.

— Telefonul, zise Ned.

Omul îl apucă, în timp ce se clătina.

— Aici, zise el arțăgos, spune-mi mie pe cine să chem și ce să-i spun. Dumneata nu ești în stare de nimic.

— Telefonul, zise Ned.

Omul îl duse sprijinindu-l de-a lungul unui culoar, deschise o ușă și spuse:

— Aici e. Ai noroc că nu-i bătrîna acasă, că nu intrai tu cu tot noroiul ăsta pe tine.

Ned căzu pe scaunul din fața telefonului, dar nu se repezi imediat la telefon. Se încruntă la omul în cămașă de noapte și-i spuse împiedicîndu-se:

— Ieși afară și închide ușa.

Omul nu intrase în cameră. Închise ușa.

Ned luă receptorul, se aplecă în față proptindu-se cu coatele de masă și făcu numărul lui Paul Madvig. În timp ce aștepta, pleoapele i se închiseră de cîteva

ori, dar de fiecare dată le deschise cu forţa, reuşind în cele din urmă să vorbească clar la telefon.

— Alo, Paul, Ned... Lasă asta. Ascultă aici. Mathews s-a sinucis la locuinţa sa de pe malul riului, fără să lase nici un testament... Ascultă. E important. Cu atîtea datorii şi fără executor testamentar, va trebui ca tribunalul să numească pe cineva să-i administreze averea. Înţelegi?... Ai grijă să ajungi la judecătorul potrivit, Phelps, să zicem, şi astfel scoatem „*Observer*“ din luptă, sau îl avem de partea noastră pînă după alegeri. Ai înţeles?... Bine, bine, acum ascultă. Nu-i totul. Iată ce trebuie făcut acum. „*Observer*“ de mîine dimineaţă e incendiar. Trebuie să-l opreşti. Aş zice să-l scoli pe Phelps şi să obţii de la el amînarea acestui număr, sau orice care să oprească ziarul, pînă cînd o să poţi vorbi cu angajaţii de-acolo şi să le arăţi cum stau lucrurile acum, cînd ziarul urmează să fie patronat de prietenii noştri, timp de o lună sau mai mult... Nu pot să-ţi spun acum, Paul, dar numărul e incendiar şi tu trebuie să-l opreşti să apară. Scoală-l pe Phelps şi duceţi-vă amîndoi să vedeţi cu ochii voştri. Mai sînt vreo trei ore pînă cînd apare... Exact... Ce?... Opal? E bine. E cu mine... Da, o aduc acasă... Şi, te rog, telefonează la poliţie şi anunţă despre Mathews. Eu mă întorc acum acolo. Bine.

Lăsă receptorul pe masă şi se ridică, se duse clătinîndu-se pînă la uşă, reuşi s-o deschidă după ce mai încercase o dată, şi căzu în hol izbindu-se de perete.

Omul cu faţa roşie veni alergînd spre el.

— Sprijină-te de mine, frate, am eu grijă. Am întins o pătură pe caroserie, aşa că nu te mai sinchisi de noroi şi...

— Vreau o mașină cu împrumut. Trebuie să mă întorc la Mathews.

— El a murit?

— Da.

Omul roșu la față înălță din sprîncene și fluieră ascuțit.

— Îmi împrumuți mașina? întrebă Ned.

— Doamne ferește, frate, fii rezonabil. Cum ai putea să conduci o mașină?

— O să mă duc pe jos, zise Ned, depărtîndu-se de celălalt cu un mers nesigur.

Omul îi aruncă o privire fioroasă.

— Ba n-ai să te duci. Dacă te mai ții pe picioare pînă îmi pun nădragii, te duc eu cu mașina, deși mai mult ca sigur că o să mori pe drum.

Opal Madvig și Eloise Mathews stăteau în încăperea de la parter, cînd Ned Beaumont intră mai mult pe sus decît însoțit de omul cu fața roșie. Intraseră fără să bată, și cele două fete stăteau în picioare una lîngă alta, speriate, cu ochii mari.

Ned se trase din brațele tovarășului său și se uită cu o privire țeapănă prin cameră.

— Unde e Shad? întrebă el împiedicîndu-se.

— A plecat, răspunse Opal. Toți au plecat.

— Bine, spuse el abia vorbind. Vreau să stau de vorbă numai cu tine.

Eloise Mathews se repezi la el.

— Tu l-ai ucis! țipă ea.

El chicoti prostește și încercă s-o ia în brațe.

Ea scoase un urlet și-l lovi peste obraz. El căzu drept pe spate, fără să se încline. Omul cu fața roșie încercă să-l apuce, dar nu reuși. După ce se izbi de podea, nu se mai mișcă.

CAPITOLUL VII

Aliații

1

Senatorul Henry puse șervețelul pe masă și se ridică. În picioare părea mai înalt și mai tînăr decît era. Capul lui destul de mic, sub învelișul părului alb, era extraordinar de simetric. Pe fața lui de patrician, mușchii îmbătrîniți îi căzuseră accentuîndu-i liniile verticale, dar gura era neschimbată și ochii păreau neatinși de scurgerea anilor : erau verzi-cenușii, înfundați în orbite nu prea mari, dar strălucitori, cu pleoape netede. Vorbi cu o politețe gravă, studiată :

— Mă scuzați, dacă îl iau puțin pe Paul sus cu mine?

— Da, răspunse fiica lui, dacă mi-l lași pe domnul Beaumont și promiți să nu stați acolo toată seara.

Ned se înclină ușor, zîmbind politicos.

Împreună cu Janet Henry, Ned intră într-o cameră albă, unde focul ardea leneș în căminul alb, aruncînd străluciri roșiatice pe mobila de mahon.

Ea aprinse o lampă lîngă pian și se așeză cu spatele la claviatură, cu capul între Ned și lampă. Părul-i blond împrumuta lumina lămpii și îi aureola capul. Rochia neagră, de antilopă, era mată. Nu purta nici o bijuterie.

Ned Beaumont se aplecă să scuture în foc scrumul țigării. Avea la cămașă o perlă neagră ce strălucea în

lumina focului, ca un ochi roşu. După ce scutură scrumul, o întrebă :

— Cînţi ceva ?

— Da, dacă vrei, dar ceva mai tîrziu fiindcă nu mă simt foarte bine. Aş vrea să stăm de vorbă acum, cînd am prilejul. Stătea cu mîinile în poală, cu braţele pe lîngă trup, cu umerii aduşi puţin înainte.

Ned se înclină politicos, dar nu spuse nimic. Se depărtă de cămin şi se aşeză destul de aproape de ea, pe o sofa cu braţe în formă de liră. Deşi era atent, faţa lui nu exprima curiozitate.

Întorcîndu-se pe bancheta de la pian, ca să-l privească în faţă, ea îl întrebă cu glas stins, intim :

— Ce face Opal ?

El răspunse indiferent :

— Foarte bine, după cîte ştiu, deşi n-am mai văzut-o de o săptămînă. Duse ţigara la gură, dar se opri brusc ca şi cînd tocmai atunci îi venise o idee. De ce mă întrebi ?

Ea făcu ochii mari.

— Nu stă în pat din cauza unui surmenaj nervos ?

— A, da, răspunse Ned nepăsător, zîmbind. Nu ţi-a spus Paul ?

— Mi-a spus că stă în pat, că e surmenată nervos. Se uită la Ned, încurcată. Mi-a spus Paul.

Ned zîmbi blînd.

— Presupun că e destul de susceptibil din această cauză, spuse el rar, uitîndu-se întîi la ţigară, apoi la ea, şi dînd din umeri. N-are nimic, nici vorbă de aşa-ceva. Pur şi simplu i-a intrat în cap ideea stupidă că Paul l-a ucis pe fratele dumitale, şi ceea ce-i mai prost e că începuse să vorbească peste tot. Şi Paul nu putea să admită ca fiica lui să-l acuze de crimă,

așa că a fost obligat s-o țină în casă, pînă îi scoate prostia asta din cap.

— Vrei să spui că e... șovăi, apoi adaugă cu ochi strălucitori, că e prizonieră?

— O spui melodramatic, protestă el indiferent. E doar un copil. Și una din metodele de a-i cumințI pe copii e să-i ții în camera lor.

— A, da, zise Janet Henry grăbită. Numai că... își privi mîinile din poală, apoi pe Ned, de ce crede asta?

— Dar cine nu crede? întrebă Ned cu un zîmbet blînd.

Janet se prinse cu mîinile de marginea banchetei și se aplecă înainte cu fața albă, încordată.

— Asta voiam să te întreb și eu, domnule Beaumont. Lumea chiar crede așa ceva?

Ned, cu o expresie placidă, făcu semn că da.

Degetele Janetei se înălbiseră pe marginea banchetei. Întrebă cu glas sec:

— De ce?

Ned se ridică de pe sofa, și se îndreptă spre cămin, ca să arunce țigara în foc. Se întoarse și se așeză comod, picior peste picior.

— Tabăra cealaltă e convinsă că duce o politică bună îndemnîndu-i pe oameni să creadă așa ceva, spuse el, fără să arate prin glas, pe față, sau prin atitudine, că are vreun interes personal în ceea ce spune.

Ea se încruntă.

— Domnule Beaumont, dar de ce să creadă oamenii, dacă nu există nici o dovadă, sau ceva care ar putea fi interpretat astfel?

El o privi curios și amuzat.

— Sigur că există. Credeam că știi. Își mîngîie mustața. Dumneata n-ai primit nici una din scrisorile anonime care circulă?

Ea se ridică repede, tulburată.

— Ba da, azi! Am vrut să ți-o arăt și...

El rîse încet, făcînd un semn cu mîna ca să se oprească.

— Nu te deranja. Se pare că seamănă toate destul de bine între ele, și am văzut o mulțime.

Ea se așeză încet, parcă fără să vrea.

— Ei bine, scrisorile astea, materialele publicate de „*Observer*“ pînă cînd l-am scos din luptă, vorbele răspîndite de ceilalți au fost folosite ca acuzație împotriva lui Paul.

Janet încetă să-și mai frămînte buzele.

— E într-adevăr în pericol?

Ned Beaumont dădu din cap și vorbi calm și sigur:

— Dacă pierde alegerile, pierde și influența asupra orașului, a guvernului... va fi electrocutat.

Janet tremură și întrebă cu glas stins:

— Dar dacă cîștigă, e în siguranță?

— Precis, încuviință Ned.

Ea își ținu respirația. Îi tremurau buzele, vorbea greu:

— O să cîștige?

— Cred că da.

— Și-atunci n-o să aibă nici o importanță cît de multe dovezi vor exista împotriva lui, n-o să mai fie în pericol? întrebă cu glas gîtuit.

— N-o să fie judecat, o asigură Ned Beaumont.

Deodată tresări. Strînse tare din ochi, îi deschise și se uită la fața ei palidă, încordată. O undă de bucurie

îi apăru în ochi, apoi i se răspîndi pe toată fața. Rîse încet, dar extrem de încîntat, și se ridică exclamînd :

— Judith în persoană !

Janet Henry rămase nemișcată, ținîndu-și respirația. Din fața albă, lipsită de expresie, ochii căprui îl priveau fără să înțeleagă.

Ned începu să se plimbe prin cameră la întîmplare, vorbind fericit singur, deși din cînd în cînd întorcea capul ca să-i zîmbească.

— Sigur, ăsta e jocul. A putut să-l accepte pe Paul, să fie politicoasă cu el, de dragul ajutorului în politică de care avea nevoie tatăl ei, dar totul are o limită. Și totuși lui Paul i-a fost de ajuns, era teribil de îndrăgostit. Dar cînd își vîrî în cap că Paul i-a ucis fratele și că o să scape de pedeapsă, dacă ea nu... E splendid ! Fiica și iubita lui Paul încercînd amîndouă să-l împingă spre scaunul electric. Știu că are noroc la femei !

Luă o țigară subțire de foi cu pete verzui. Se opri în fața Janetei Henry, tăie vîrful țigării și, fără s-o acuze, îi spuse pe un ton, de parcă i-ar fi împărtășit o descoperire :

— Dumneata ai trimis scrisorile anonime. Nu încape nici o îndoială. Au fost scrise la mașina din camera unde obișnuia să se întîlnească Opal cu fratele dumitale. Fiecare avea o cheie. Nu le-a scris Opal, fiindcă a fost surprinsă și tulburată primindu-le. Dumneata ai făcut-o. Ai luat cheia fratelui dumitale, cînd a fost înapoiată cu alte lucruri de la poliție, te-ai furișat în cameră și le-ai scris. Strașnic !

Începu iar să umble prin cameră.

— Ei bine, va trebui să-l convingem pe senator să aducă o brigadă de infirmiere voinice și să te închidă în cameră din pricina unui surmenaj nervos. Boala asta începe să fie molipsitoare printre fetele politici-

enilor noştri, dar trebuie să ne asigurăm alegerile, chiar dacă fiecare familie din oraş îşi va avea pacientul ei.

Întoarse capul şi-i zîmbi binevoitor.

Janet duse mîna la gît. Nu se mişca, nu vorbea.

— Senatorul n-o să ne facă prea multe greutăţi, din fericire, continuă Ned. Lui nu-i pasă de nimic, nici de dumneata, nici de fiul ucis, îi pasă doar de alegeri şi ştie că nu poate fi ales fără ajutorul lui Paul. Rîse. Asta te-a împins să joci rolul lui Judith, nu-i aşa? Ştiai că tatăl dumitale n-o să rupă legătura cu Paul, chiar dacă îl crede vinovat, pînă după alegeri. Ei da, asta e o consolare pentru noi.

Tăcu, îşi aprinse ţigara, şi între timp, vorbi ea. Îşi luase mîna de la gît. Glasul îi era calm :

— Nu ştiu să mint. Da, Paul l-a ucis pe Taylor. Eu am scris scrisorile.

Ned îşi scoase ţigara din gură, se aşeză din nou pe sofaua cu braţe în formă de liră, în faţa ei. Vorbi grav, dar fără ostilitate :

— Îl urăşti pe Paul, nu-i aşa? Chiar dacă ţi-aş dovedi că nu l-a ucis pe Taylor, tot l-ai urî, nu?

— Da, răspunse ea privindu-l întruna. Cred că da.

— Asta e, conchise Ned. Nu-l urăşti fiindcă crezi că ţi-a ucis fratele. Crezi că l-a ucis, fiindcă îl urăşti.

— Nu, spuse ea, clătinînd încet din cap.

El zîmbi sceptic.

— Ai vorbit cu tatăl dumitale în această problemă.

Ea îşi muşcă buzele şi se înroşi puţin.

Ned zîmbi din nou.

— Şi ţi-a spus că e ridicol.

Se înroşi mai tare. Începu să spună ceva, dar apoi tăcu.

— Dacă Paul ți-ar fi ucis fratele, tatăl dumitale ar ști.

Janet privi în jos și spuse cu glas abătut :

— Tata trebuie să știe, dar nu vrea s-o recunoască.

— Ar trebui să știe, zise Ned făcînd ochii mici. În seara aceea, Paul a pomenit ceva despre Taylor și Opal ?

— Nu știi ce s-a întîmplat în seara aceea ? întrebă ea mirată.

— Nu.

— N-a avut nici o legătură cu Taylor și cu Opal, zise ea în grabă. A fost... întoarse brusc fața spre ușă și tăcu. Prin ușă se auzea un rîs puternic, profund, și pași ce se apropiau. Ea îl privi pe Ned grăbită, ridicîndu-și mîinile într-un gest rugător.

— Trebuie să-ți spun, șopti ea desperată, dar serioasă. Pot să te văd mîine ?

— Da.

— Unde ?

— La mine acasă, sugeră el.

Ea încuviință repede. Abia avu timp să-i șoptească adresa, să întrebe „După zece ?“, și el să aprobe. Senatorul Henry și Paul Madvig intrară în cameră.

2

Paul Madvig și Ned Beaumont își luară rămas bun de la familia Henry la zece și jumătate și se urcară într-un automobil maro, cu care

Madvig se îndreptă spre strada Charles. După un răstimp, Madvig respiră satisfăcut și zise :

— Doamne, Ned, nici nu știi cît sînt de fericit că Janet și cu tine vă înțelegeți așa de bine !

— Eu mă înțeleg cu oricine, zise Ned, uitîndu-se cu coada ochiului la profilul lui Madvig.

Acesta chicoti.

— Da, te-înțelegi, spuse el indulgent, ce dracu...

Ned își strînse buzele într-un zîmbet subțire, trainic, și spuse :

— Aș vrea să stăm mîine de vorbă. Ce faci, să zicem după-masă ?

Madvig întoarse mașina pe strada China.

— Sînt la birou. E începutul lunii. Dar de ce nu-mi spui acum ? Avem toată noaptea înaintea noastră.

— Nu știu încă totul acum. Ce face Opal ?

— E bine, răspunse Madvig posomorît, pe urmă exclamă : Doamne ! aș vrea să fiu supărat pe ea. Ar fi mult mai ușor.

Trecură pe lîngă un stîlp. Nu se mai putu abține și spuse :

— Bine că nu e gravidă.

Ned nu răspunse. Chipul lui era lipsit de expresie.

Madvig micșoră viteza, căci se apropiau de clubul „Log Cabin". Era roșu la față. Întrebă răgușit :

— Tu ce crezi, Ned ? A fost amanta lui sau n-a fost decît o joacă între un băiat și-o fată ? întrebă dregîndu-și glasul zgomotos.

— Nu știu, zise Ned. Nu mă interesează. Să n-o întrebi, Paul.

Madvig opri mașina rămînînd pentru o clipă la volan, cu ochii ațintiți în față. Apoi își drese iar glasul și spuse cu glas scăzut, răgușit :

— Nu ești un băiat chiar așa de rău, Ned.

— Mda, îl aprobă Ned, coborînd din maşină.

Intrară în club, despărţindu-se ca de obicei în capul scărilor de la etajul doi, sub portretul guvernatorului.

Ned Beaumont intră într-o cameră destul de mică din spatele clădirii, unde cinci bărbaţi jucau pocher, iar alţi trei îi priveau. Jucătorii îi făcură loc la masă, şi pe la ora trei, cînd se sparse jocul, Ned cîştigase aproximativ patru sute de dolari.

3

Era aproape de amiază, cînd Janet Henry sosi la Ned Beaumont. De mai bine de o oră, Ned se plimba prin cameră, rozîndu-şi unghiile şi fumînd. Cînd auzi soneria, se duse spre uşă fără grabă, o deschise şi, zîmbindu-i cu un aer de uşoară dar plăcută surpriză, îi spuse :

— Bună dimineaţa.

— Îmi pare îngrozitor de rău că am întîrziat, începu ea, dar...

— N-ai întîrziat deloc, o linişti el. Era vorba că vii după ora zece.

O pofti în *living-room*.

— Îmi place aici, zise ea, uitîndu-se încet împrejur, examinînd încăperea de modă veche, înălţimea tavanului, lăţimea ferestrelor, oglinda uriaşă de deasupra căminului, plusul roşu al mobilei. E încîntător !

Îşi îndreptă privirile spre o uşă pe jumătate deschisă.

— Acolo-i dormitorul?

— Da. Vrei să-l vezi?

— Doresc foarte mult.

Îi arătă dormitorul, pe urmă bucătăria şi baia.

— E splendid, zise ea cînd se întoarseră în *living-room*. Nu ştiam că mai sînt astfel de case într-un oraş atît de modern, cum e al nostru.

El se înclină uşor în semn de aprobare.

— Da, cred că e destul de drăguţ, şi după cum vezi nu e nimeni care să tragă cu urechea, doar dacă nu s-o fi ascuns cineva prin vreun dulap, ceea ce e puţin probabil.

Ea prinse curaj şi-l privi drept în ochi.

— Nu m-am gîndit la asta. S-ar putea să nu fim de acord, s-ar putea chiar să devenim sau să fim duşmani, dar ştiu că eşti un gentleman, altfel n-aş fi venit aici.

— Vrei să spui că am învăţat să nu port pantofi maro la un costum bleumarin? întrebă el amuzat. La asta te gîndeai?

— Nu la asta.

— Atunci greşeşti, zîmbi el. Sînt un cartofor, parazitul unui politician.

— Nu greşesc, spuse ea cu o expresie rugătoare în ochi. Te rog, hai să nu ne certăm, cel puţin pînă n-o să avem încotro.

— Iartă-mă, zîmbi el. Nu stai jos?

Ea se aşeză, Ned îşi luă şi el un scaun roşu, se aşeză în faţa ei şi-i spuse:

— Ei, acum spune-mi ce s-a întîmplat la voi acasă, în seara cînd a fost ucis fratele dumitale.

— Da, zise ea abia auzindu-se. Se înroși la față și se uită în pământ. Când își ridică iar privirile, avea o expresie timidă și continuă cu glas jenat : Am vrut să știi. Ești prietenul lui Paul și asta ar putea să mi te facă dușman, dar cred că atunci când o să afli ce s-a întîmplat, când o să știi adevărul, cel puțin n-o să fii dușmanul meu. Nu știu. Poate vei... Dar trebuie să știi. Atunci o să poți lua o hotărîre. El nu ți-a spus, nu-i așa ? îl întrebă fixîndu-l cu privirea din care dispăruse timiditatea.

— Nu știu ce s-a întîmplat în seara aceea la dumneavoastră acasă. El nu mi-a spus.

Ea se aplecă repede spre el, întrebîndu-l :

— Asta nu înseamnă că are ceva de ascuns ?

— Să presupunem că ar fi așa, spuse el cu glas calm, și fără curiozitate.

— Dar trebuie să știi. Se încruntă. O să-ți spun ce s-a întîmplat, și o să-ți dai singur seama.

Se aplecă și mai mult spre el, privindu-l fix cu ochii ei căprui.

— A venit la masă, era prima oară când era invitat la noi la masă.

— Asta știam, zise Ned ; fratele dumitale n-a fost.

— N-a fost la masă, îl corectă ea imediat, dar era sus la el, în cameră. La masă am fost numai tata, Paul și cu mine. Taylor mîncase în oraș. N-a... n-a vrut să ia masa cu Paul din cauza discuției în legătură cu Opal.

Ned asculta atent, fără să participe însă prea mult.

— După-masă, Paul și cu mine am rămas un timp singuri, în camera unde am stat de vorbă aseară, și deodată m-a luat în brațe și m-a sărutat.

Ned Beaumont izbucni în rîs, nu tare, dar cu o veselie bruscă, nestăpînită.

Janet Henry îl privi surprinsă.

El își preschimbă rîsul în zîmbet, zicînd:

— Iartă-mă. Continuă. Îți spun mai tîrziu de ce am rîs. Dar cînd ea vru să continue, o întrerupse: Stai. A spus ceva cînd te-a sărutat?

— Nu. Adică, s-ar putea, dar n-am înțeles. Janet era din ce în ce mai uimită. Dar de ce mă întrebi?

Ned rîse iar.

— Trebuie să fi spus ceva în legătură cu ceea ce i se datorează. A fost probabil vina mea. Eu tot încercasem să-l conving să nu-l sprijine pe tatăl dumitale în alegeri, căci te folosește ca momeală ca să-l cîștige pe el, și l-am sfătuit că dacă vrea să fie cumpărat în felul acesta, trebuie să se asigure și să-și ia partea ce i se cuvine înainte de alegeri, fiindcă altfel n-o va mai lua niciodată.

Ea făcu ochii mari și nu mai păru așa de uimită.

— Asta s-a întîmplat chiar în după-amiaza aceea, continuă Ned, deși nu credeam că o să am prea mult succes cînd i-am spus. Își încreți fruntea. Dar ce i-ai făcut? Avea intenția să se căsătorească cu dumneata și era plin de respect și de admirație pentru dumneata. Probabil l-ai provocat, de s-a repezit așa la dumneata.

— Nu i-am făcut nimic, răspunse ea rar, deși a fost o seară apăsătoare. Nici unul dintre noi nu s-a simțit în largul lui. M-am gîndit, deși am încercat să nu arăt, că nu-mi făcea plăcere să stau cu el. El nu se simțea în voie, știu și presupun că această jenă, poate și bănuiala că dumneata ai avut dreptate, l-au făcut să... isprăvi propoziția făcînd un gest scurt cu amîndouă mîinile.

— Da, și ce s-a întîmplat după aceea? întrebă Ned.

— M-am înfuriat și am plecat.

— Nu i-ai spus nimic? În ochii lui Ned sclipea o voioșie prost ascunsă.

— Nu, și nici pe el nu l-am auzit să fi spus ceva. Am urcat și m-am întîlnit cu tata care cobora. În timp ce-i povesteam ce se întîmplase, fiind tot atît de furioasă pe tata, ca și pe Paul, deoarece tata era vinovat de prezența lui, l-am auzit pe Paul ieșind pe ușa de la intrare. Atunci a coborît și Taylor din camera lui. Fața lui Janet se albi și se încordă, glasul îi deveni răgușit din cauza emoției. Taylor m-a auzit cînd îi vorbeam tatii și m-a întrebat ce se întîmplase, dar l-am lăsat cu tata și m-am dus la mine în cameră, eram prea furioasă ca să mai discut. Nu i-am mai văzut pe nici unul, pînă cînd a venit tata la mine, în cameră, și mi-a spus că Taylor a... a fost ucis. Se opri și-l privi pe Ned cu fața albă, răsucindu-și degetele și așteptînd un răspuns. Răspunsul fu o întrebare rece :

— Ei și, ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta? repetă ea uluită. Nu înțelegi? Cum să nu mă gîndesc că Taylor a fugit după Paul, l-a ajuns din urmă și a fost ucis de el? Era furios și... Ea se lumina la față. Știi că nu i s-a găsit pălăria. Era prea grăbit, prea furios ca să se mai gîndească la pălărie. El...

Ned clătină încet din cap, întrerupînd-o cu glas sigur :

— Nu, zise el. Asta nu se poate. Paul n-ar fi putut să-l omoare pe Taylor, și nici n-a făcut-o. Ar fi putut să-l oprească cu o singură mînă, și el nu și-ar fi pierdut capul în luptă. Știu. L-am văzut pe Paul luptînd, am luptat și eu cu el. Nu, asta nu se poate.

Închise pleoapele peste ochii ce împietriseră parcă. Să zicem că l-a ucis. Accidental, vreau să spun, deşi nici asta nu cred. Nu eşti de părere că a făcut-o numai din autoapărare?

— Dacă a fost autoapărare, de ce ar ascunde-o? dădu ea din cap dispreţuitor, fără să-l impresioneze pe Ned.

— Vrea să se însoare cu dumneata, explică el. Nu i-ar ajuta prea mult, dacă ar recunoaşte că ţi-a ucis fratele, chicoti el. Devin şi eu rău ca dumneata. Nu l-a ucis Paul, domnişoară Henry.

Ea îl privi cu asprime, fără să vorbească.

Ned căpătă o expresie gînditoare, apoi, răsucindu-şi degetele, o întrebă:

— Crezi că fratele dumitale a fugit în seara aceea după Paul, numai pentru că ţi se pare, sau mai e şi altceva care te face să afirmi lucrul acesta.

— Asta e destul, insistă ea. El l-a ucis. Nu se poate altfel. Altfel... altfel ce ar fi căutat Taylor cu capul gol, pe strada China?

— Tatăl dumitale nu l-a văzut ieşind?

— Nu. Nici el n-a ştiut, pînă n-am auzit...

— El e de aceeaşi părere cu dumneata? o întrerupse Ned?.

— Trebuie, strigă ea. Nu se poate să greşesc. Trebuie să fie de acord, indiferent ce spune, tot aşa cum trebuie să fii şi dumneata. Avea ochii în lacrimi. Nu poţi avea pretenţia să cred că nu eşti de acord, domnule Beaumont! Nu ştiu ce ştiai dumneata înainte. L-ai găsit mort pe Taylor. Nu ştiu ce ai mai găsit, dar acum trebuie să ştii adevărul.

Lui Ned începură să-i tremure mîinile. Se lasă mai jos în scaun, ca să-şi poată băga mîinile în buzunarele

pantalonilor. Faţa-i era calmă, nu se vedeau decît niște dungi de încordare în jurul gîtului. Spuse :

— L-am găsit mort. Nu mai era nimeni acolo. N-am găsit nimic altceva.

— Ai găsit acum, zise ea.

Sub mustaţa moale, buzele lui Ned tremurară, iar ochii i se înflăcărară de mînie. Vorbi cu glas scăzut, aspru, voit amar :

— Știu că oricine l-a ucis pe fratele dumitale a făcut lumii un serviciu.

Ea se făcu mică de tot, își duse mîna la gît, dar imediat groaza îi dispăru de pe faţă și se ţinu dreaptă, privindu-l cu milă.

— Știu, zise ea blînd. Ești prietenul lui Paul. Te doare.

El plecă puţin capul, mormăind :

— Am spus un lucru josnic. A fost o prostie, spuse zîmbind strîmb. Vezi, am avut dreptate că nu sînt un gentleman. Zîmbetul îi dispăru o dată cu rușinea din ochii ce rămaseră limpezi și hotărîți. Apoi adăugă calm : Ai dreptate în ceea ce privește prietenia mea cu Paul. Sînt prieten cu el, indiferent pe cine a ucis.

După un timp, în care îl privise fix, ea spuse cu glas stins, abătut :

— Atunci, e inutil ? Credeam că dacă o să-ţi spun adevărul... se opri făcînd un gest desperat cu mîinile umerii și capul. Apoi oftă întinzîndu-i mîna.

— Îmi pare rău și sînt dezamăgită, dar nu trebuie să fim dușmani, nu-i așa ?

El se ridică în faţa ei, dar nu-i luă mîna. Îi spuse :

— Omul din dumneata care l-a înșelat și încearcă să-l înșele pe Paul e dușmanul meu.

Cu mîna întinsă spre el, îl întrebă :

— Dar celălalt om din mine, omul care n-are nimic de-a face cu asta?

El îi luă mîna înclinîndu-se .

4

După ce Janet Henry plecă, Ned se duse la telefon, formă un număr și spuse :

— Alo, aici e Beaumont. Domnul Madvig n-a sosit ? Cînd se întoarce, vă rog să-i spuneți că l-am căutat și că o să vin să-l văd... Da, mulțumesc.

Se uită la ceas. Trecuse de ora unu. Își aprinse o țigară, se așeză la geam, fumînd și uitîndu-se la biserica cenușie de vizavi. Fumul țigării se încolăcea în nori cenușii deasupra capului. Mușcă țigara cu dinții. Rămase acolo zece minute, pînă cînd sună telefonul. Răspunse :

— Alo... Da, Hary... Sigur . Unde ești? Vin în centru. Așteaptă-mă acolo... O jumătate de oră... E-n regulă.

Zvîrli țigara în cămin, își puse pălăria și pardesiul, și ieși. Se duse pe jos pînă la un restaurant din apropiere, mîncă o salată cu niște chifle, bău o ceașcă de cafea, se duse tot pe jos pînă la un mic hotel cu numele de „Majestic", urcă la etajul patru cu liftul, condus de un tînăr mărunt care-i spuse pe nume și-l întrebă ce crede despre cursa a treia.

Ned se gîndi și răspunse :

— Cred că lord Byron o ia.

— Sper că greșești, zise liftierul. Eu am pariat pe Orga mare.

— Poate, dar aleargă cu prea mare greutate, zise Ned. Se duse la camera 417 și bătu la ușă.

Harry Sloss, în cămașă, deschise ușa. Era un bărbat de treizeci și cinci de ani, mic, dar bine legat, cu fața lată, palidă, și pe jumătate chel.

— Ai venit la țanc. Intră.

— Ce necaz ai ? întrebă Ned după ce Harry închise ușa.

Harry se așeză pe pat și se încruntă îngrijorat spre Ned.

— Nu-mi place deloc chestia asta, Ned.

— Ce anume ?

— Chestia asta cu Ben, care s-a dus la poliție.

— Bine, zise Ned iritat. Cînd vrei să vorbești, spune-mi !

— Stai, Ned, îi făcu Sloss semn cu mîna, să-ți spun despre ce-i vorba. Ascultă !

Își căută țigările în buzunar și scoase un pachet turtit.

— Ți-amintești de seara cînd a fost curățat băiatul lui Henry ?

— Mda, zise Ned nepăsător.

— Ți-aduci aminte că Ben și cu mine tocmai veniserm, cînd ai ajuns tu la club ?

— Da.

— Ei bine, ascultă : i-am văzut pe Paul și pe băiat certîndu-se acolo, sub pomi.

Ned își mîngîie mustața, apoi vorbi rar, părînd nedumerit :

— Dar eu v-am văzut coborînd din mașină în fața clubului, imediat după ce l-am găsit mort, și veneați din partea cealaltă, Îi făcu semn cu arătătorul. Și Paul ajunsese la club înaintea voastră.

— Da, așa e, aprobă Sloss energic, dar noi am mers pe strada China pînă la Pinky Klein acasă, nu l-am găsit, ne-am întors și am luat-o înapoi spre club.

— Ce ați văzut exact?

— I-am văzut pe Paul și pe băiat stînd sub pom și certîndu-se.

— Ați putut vedea asta din mașină?

Sloss încuviință energic.

— Dar era un loc întunecos, îi aminti Ned. Nu văd cum ați putut să le distingeți fețele trecînd cu mașina, doar dacă ați încetinit sau ați oprit.

— Nu, n-am făcut asta, dar eu l-aș recunoaște pe Paul oriunde, insistă Sloss.

— Poate, dar de unde știi că era cu băiatul?

— El era. Precis. L-am putut vedea destul, ca să ne dăm seama.

— Și ați văzut că se certau? Cum adică? Se băteau?

— Nu, dar stăteau în picioare de parcă discutau. Știi că uneori poți să-ți dai seama că niște oameni se ceartă după felul în care stau.

— Da, zîmbi Ned fără veselie, dacă unul din ei stă cu picioarele pe celălalt. Zîmbetul îi dispăru. Și pentru asta s-a dus Ben la poliție?

— Da. Nu știu dacă s-a dus de capul lui sau dacă Farr a aflat cumva și l-a chemat, dar oricum i-a spus lui Farr. Asta s-a întîmplat ieri.

— Tu cum ai aflat, Harry?

— Farr umblă după mine. Așa am aflat. Ben i-a spus că am fost împreună, și Farr mi-a trimis vorbă să trec pe la el, dar eu n-am de gînd.

— Sper, Harry, zise Ned. Ce ai să spui dacă Farr te prinde?

— N-o să-l las să mă prindă. De asta am vrut să te văd. Își drese glasul și-și umezi buzele. M-am gîndit că poate ar trebui să plec din oraș vreo săptămînă, două, pînă se lămurește într-un fel, dar pentru asta îmi trebuie niște bani.

Ned zîmbi, clătinînd din cap.

— Nu așa trebuie să faci, zise el. Dacă vrei să-l ajuți pe Paul, du-te la Farr și spune-i că nu i-ai recunoscut pe cei doi de sub pomi și că nu crezi că cineva care era în mașină ar fi putut să-i recunoască.

— E în ordine, așa am să fac, răspunse Sloss bucuros, dar, ascultă, Ned, trebuie să-mi iasă și mie ceva de aici. Risc, și, în sfîrșit, știi cum e...

Ned încuviință.

— După alegeri, o să-ți găsim poate o slujbă ușoară unde să te duci doar un ceas pe zi.

— Asta va fi bine. Sloss se ridică. Ochii lui galben-verzui îl priveau stăruitor. Ned, sînt lefter. N-ai putea să-mi dai ceva bani acum? mi-ar pica al dracului de bine.

— Poate. Să vorbesc cu Paul.

— Te rog, Ned, și dă-mi un telefon.

— Sigur. La revedere.

5

De la hotelul „Majestic“ Ned Beaumont se duse la primăria orașului, la biroul procurorului districtului, și spuse că vrea să vorbească cu domnul Farr.

Tînărul cu fața rotundă, căruia i se adresase, ieși din birou întorcîndu-se peste o clipă, ca să-și ceară scuze :

— Îmi pare rău, domnule Beaumont, dar domnul Farr nu e aici.

— Cînd se întoarce ?

— Nu știu. N-a lăsat vorbă secretarei.

— O să-mi încerc norocul. Îl aștept la el în birou.

— Vai, dar nu puteți... îl opri tînărul. Ned zîmbi amabil și-i spuse dulce :

— Nu-ți place slujba asta, băiete ?

Tînărul șovăi, se agită, și se dădu la o parte din drum. Ned o luă pe coridorul ce ducea la biroul procurorului și deschise ușa.

Farr își ridică ochii de pe birou și sări în picioare.

— Tu erai ? strigă el. Dracu să-l ia pe băiat ? Niciodată nu înțelege cum trebuie. Un domn Bauman, a zis.

— Nu face nimic, zise Ned blînd. Tot am intrat.

Îl lăsă pe procuror să-i strîngă mîna și să-i ofere un scaun. După ce se așeză, îl întrebă cu nepăsare :

— Ceva noutăți ?

— Nimic. Farr se lăsă pe spetează scaunului cu degetele în buzunarul de la vestă. Aceeași corvodă, și Dumnezeu știe că mi-e pînă peste cap.

— Cum merge cu alegerile ?

— Ar putea să meargă şi mai bine, dar cred că o s-o scoatem la capăt, răspunse procurorul cu o umbră pe faţa lui roşie, bătăioasă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Ned la fel de nepăsător.

— Cînd una, cînd alta. Totdeauna e cîte ceva. Asta e politica...

— Eu sau Paul putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Ned şi, după ce Farr clătină din claia sa, continuă: Zvonul că Paul ar avea de-a face cu uciderea lui Henry e lucrul care-ţi dă cel mai mult de furcă?

O licărire de spaimă trecu prin ochii lui Farr, dar dispăru într-o clipă. Se aşeză drept în scaun.

— Ei, da, zise el prudent, mulţi sînt de părere că ar fi trebuit să lămurim crima înainte de alegeri. Asta e o problemă, poate cea mai importantă.

— Ai progresat de cînd te-am văzut ultima dată? Ai mai aflat ceva nou?

Farr făcu semn că nu. Avea o privire prudentă.

Ned zîmbi rece:

— Înaintezi la fel de încet în unele probleme?

— Da, desigur, Ned, răspunse procurorul mişcîndu-se în scaun.

Ned aprobă dînd din cap. Ochii îi străluceau plini de răutate. I se adresă ironic.

— Problema Ben Ferris este şi ea una dintre cele în care înaintezi încet?

Farr deschise gura boantă, apoi o închise la loc şi-şi frecă buzele. Ochii, holbaţi de uimire, pierdură apoi orice expresie.

— Nu ştiu dacă e sau nu ceva în povestea asta cu Ferris, dar nu cred. Nici nu m-am gîndit prea mult la asta, drept să-ţi spun.

Ned rîse batjocoritor.

— Ştii că nu ţi-aş ascunde nimic important ţie şi lui Paul. Mă cunoşti destul de bine.

— Te-am cunoscut înainte de a deveni nervos, răspunse Ned. Dar nu-i nimic. Dacă îl cauţi pe tipul care a fost în maşină cu Ferris, poţi să-l găseşti chiar acum la hotelul „Majestic", în camera 417.

Farr se uita ţintă la garnitura de birou, la nudul care dansa, ţinînd un aeroplan între două tocuri înclinate. Faţa lui greoaie era lipsită de expresie. Nu scoase o vorbă.

Zîmbind cu buzele strînse, Ned se ridică de pe scaun.

— Paul e întotdeauna bucuros să-şi scoată băieţii din încurcătură. Crezi că ar fi de vreun folos, dacă s-ar lăsa arestat şi judecat pentru uciderea lui Henry?

Farr nu-şi luă ochii de la garnitura verde de birou. Spuse cu încăpăţînare:

— Nu eu trebuie să-i spun lui Paul ce să facă.

— Ei, bravo! exlamă Ned. Se aplecă peste birou, la urechea procurorului, şi-i şopti confidenţial. Şi acum, ascultă-mă! Nu fă prea multe fără ştirea lui Paul.

Ieşi zîmbind. După ce închise uşa, zîmbetul îi dispăru.

CAPITOLUL VIII

Despărțirea

1

Ned deschise o ușă pe care scria „Compania de construcții și contractări East State", spuse bună ziua celor două fete tinere de la birou, trecu printr-o încăpere mai mare, unde erau vreo șase bărbați cu care stătu de vorbă și deschise o ușă pe care scria INTRAREA OPRITĂ. Pătrunse într-o cameră pătrată, unde Paul Madvig ședea la un birou vechi, uitîndu-se prin niște hîrtii pe care un omuleț respectuos i le punea în față.

Madvig își înălță capul și zise :

— Bună, Ned. Dădu hîrtiile la o parte, spunînd omulețului : Adu hîrțoagele astea mai tîrziu.

Omulețul își adună hîrtiile, apoi răspunse :

— Da, domnule. Bună ziua, domnule Beaumont. Apoi ieși din cameră.

— Arăți ca după o noapte grea, Ned, zise Madvig. Ce-ai făcut ? Stai jos.

Ned își scoase pardesiul, îl puse pe un scaun, pălăria deasupra, și scoase o țigară.

— N-am nimic. La tine ce-i nou ? Se așeză pe un colț al biroului vechi.

— Aș vrea să mergi să stai de vorbă cu M'Laughlin, zise Madvig. Ești singurul care te poți înțelege cu el.

— De acord. Ce s-a întîmplat cu el?

— Dumnezeu știe! se strîmbă Madvig. Credeam că e la ordinele mele, dar face pe șmecherul cu noi.

O lumină sumbră apăru în ochii negri ai lui Beaumont. Se uită la bărbatul blond întrebînd:

— Și el?

— Ce vrei să spui cu asta, Ned? întrebă Madvig rar, după o clipă de gîndire.

Ned răspunse cu altă întrebare:

— Ești mulțumit de felul în care merg treburile?

Madvig dădu nerăbdător din umeri, cu aceeași privire cercetătoare.

— Dar nici chiar așa de nemulțumit, ce naiba! zise el. O să ne lipsim de voturile lui M'Laughlin, dacă va trebui.

— Poate, zise Ned cu buzele strînse, dar nu putem continua pierzînd și cîștigînd în același timp. Duse țigara în colțul gurii și spuse: Știi că nu mai stăm așa de bine ca acum două săptămîni.

Madvig zîmbi cu indulgență.

— Vai, Doamne! Cum îți place să te jeluiești, Ned. Nu ești mulțumit de nimic. N-așteptă răspunsul și continuă placid: Nu mi s-a întîmplat niciodată pînă acum, să particip la o campanie care să nu pară că se duce dracului dintr-un moment într-altul. Și totuși nu se duce.

Ned își aprinse țigara, trase din ea și zise:

— Asta nu înseamnă că o dată n-o să se ducă. Dacă moartea lui Taylor Henry nu e clarificată imediat, nu trebuie să-ți mai faci griji în ce privește campania. Tu o să te duci la fund, indiferent cine cîștigă.

Ochii albaștri ai lui Madvig se întunecară. Fața rămase neschimbată, ca și glasul.

— Ce vrei să spui cu asta, Ned?

— Toată lumea din oraș crede că tu l-ai ucis.

— Da? Madvig își duse o mînă la bărbie și se scărpină gînditor. Nu-ți face griji din pricina asta. Am mai auzit eu vorbe pe seama mea și înainte.

Ned zîmbi dulce și întrebă cu admirație prefăcută:

— E ceva prin care să nu fi trecut pînă acum? N-ai fost cumva și pe scaunul electric?

— Să nu crezi că am să ajung vreodată, rîse Madvig.

— Acum nu ești prea departe de el, Paul, zise Ned încet.

Madvig rîse din nou.

— Isuse Cristoase! exclamă el sfidător.

Ned ridică din umeri.

— Nu ești ocupat? Nu-ți răpesc timp cu prostiile mele?

— Te ascult, zise Madvig calm. Niciodată n-am pierdut ceva ascultîndu-te.

— Mulțumesc, domnule. De ce crezi că M'Laughlin încearcă să se strecoare, să-ți scape?

Madvig făcu semn cu nu știe.

— Își închipuie că ești învins, zise Ned. Toată lumea știe că poliția nici măcar n-a încercat să-l găsească pe ucigașul lui Tylor, și toți cred că tu ești vinovat. M'Laughlin își închipuie că asta e destul, ca de data asta să fii învins în alegeri.

— Da? Îți închipui că o să-l pună mai degrabă pe Shad să conducă orașul în locul meu? Crede că dacă sînt bănuit de o crimă, reputația mea e mai proastă decît a lui Shad?

Ned îl privi încruntat.

— Ori te păcălești singur, ori încerci să mă păcălești pe mine. Ce are a face reputația lui Shad cu asta?

El nu sprijină deschis pe nici un candidat. Tu însă da, şi candidaţii tăi sînt răspunzători pentru faptul că nu se face nimic pentru descoperirea criminalului.

Cu mîna la bărbie, Madvig se sprijini pe birou într-un cot. Pe faţa lui frumoasă, rumenă, nu se vedea nici un rid.

— Am vorbit destul despre ce îşi închipuie alţii. Hai să vorbim acum despre ceea ce îţi închipui tu, Ned. Crezi că sînt înfrînt?

— Probabil, zise Ned cu voce joasă, sigură. Sută-n sută, dacă stai liniştit. Zîmbi. Dar candidaţii tăi ar trebui să iasă bine.

— Asta, zise Madvig flegmatic, ar trebui s-o explici.

Ned Beaumont se aplecă şi scutură cu grijă scrumul de ţigară în scuipătoarea de alamă de lîngă birou. Apoi spuse fără pic de tulburare.

— O să te răstoarne.

— Da?

— De ce nu? L-au lăsat pe Shad să ţi-i ia pe cei mai mulţi din gloată. Tu contezi pe oamenii respectabili, pe elementele bune, ca să cîştige alegerea. Dar ei sînt şireţi. Candidaţii tăi le fac jocul: se ridică împotriva ta, te arestează pentru crimă, iar cetăţenii respectabili, încîntaţi de aceşti nobili funcţionari care sînt destul de curajoşi să-l închidă pe propriul lor patron cînd încalcă legea, se calcă în picioare ca să ajungă cît mai repede la urne şi să-i aleagă pe eroi pentru alţi patru ani la conducerea oraşului. Nu poţi să-i acuzi prea tare pe băieţi. Ştiu că stau bine dacă o vor face, şi dacă nu s-a isprăvit.

Madvig îşi luă mîna de la bărbie şi întrebă:

— Nu contezi prea mult pe loialitatea lor, nu-i aşa, Ned?

— Tot atît ca și tine, zîmbi Ned, apoi adăugă serios : Nu fac presupuneri, Paul. Azi după-masă m-am dus să-l văd pe Farr. A trebuit să intru cu forța, fiindcă a încercat să mă evite. Pretindea că nu mai cercetase nimic despre crimă. A încercat să-mi ascundă ce aflase. Pînă la urmă a refuzat să vorbească. Farr era omul pe care totdeauna îl dirijam cum voiam, spuse în încheiere, disprețuitor.

— E singurul, începu Madvig.

— Da, e singurul, i-o reteză scurt Ned, dar ăsta-i semnalul de alarmă. Rutlege, Brody sau Rainey pot să acționeze pe contul lor, dar dacă Farr face ceva, e clar că ceilalți sînt cu el.

Ned se încruntă în fața interlocutorului său nepăsător.

— Oricînd poți să nu mă mai crezi, Paul.

Madvig făcu un gest de indiferență cu mîna în care își sprijinise bărbia.

— O să te anunț cînd o să fie cazul. Cum de-ai trecut pe la Farr?

— Azi m-a chemat Harry Sloss. Se pare că el și cu Ben Ferris te-au văzut certîndu-te cu Taylor pe strada China, în seara crimei. Sau pretind că te-au văzut. Ned se uita la Madvig cu o privire lipsită de expresie și vorbea pe un ton obișnuit. Ben s-a dus la Farr și i-a spus. Harry voia să fie plătit, ca să nu se ducă. Iată doi din membrii clubului tău care încep să înțeleagă niște lucruri. De la o vreme încoace, îl observ pe Farr cum își pierde curajul, așa că m-am dus să-l încerc.

— Și ești sigur că mă sapă?

— Da.

Madvig se sculă de pe scaun și se duse la fereastră. Rămase acolo, cu mîinile în buzunarele pantalonilor,

uitîndu-se pe geam vreo trei minute, în timp ce Ned Beaumont, așezat pe birou, fuma și privea spatele lat al celuilalt. Apoi, fără a întoarce capul, Madvig întrebă :

— Și ce i-ai spus lui Hary ?

— L-am îmbrobodit.

Madvig plecă de la fereastră, se întoarse la birou dar nu se așeză. Se înroșise însă mai tare. Glasul lui era calm.

— Ce crezi că ar trebui să facem ?

— Cu Sloss ? Nimic. Celălalt maimuțoi s-a și dus la Farr. Nu mai contează prea mult ce face Sloss.

— Nu asta am vrut să spun. Mă refeream la toată povestea.

Ned aruncă țigara în scuipătoare.

— Ți-am spus. Dacă nu se clarifică imediat uciderea lui Taylor Henry, ești pierdut. Asta-i tot. Asta-i singurul lucru care trebuie făcut.

Madvig nu se mai uită la Ned, ci în gol, spre perete. Strînse buzele. Tîmplele i se umplură de broboane de sudoare. Spuse din adîncul pieptului :

— Asta nu merge. Gîndește-te la altceva.

Nările lui Ned fremătau în timp ce respira, și ochii căprui păreau la fel de negri ca pupilele.

— Nu mai e nimic altceva, Paul. Orice alt mijloc va face jocul lui Shad sau al lui Farr și al oamenilor lui, și oricare din ei te va ruina.

— Trebuie să existe o ieșire, Ned, zise Madvig, puțin răgușit. Gîndește-te.

Ned Beaumont se dădu jos de pe birou și se propti în fața lui Madvig.

— Nu este. Asta e singurul drum. O să mergi pe el vrînd-nevrînd, dacă nu, merg eu pentru tine.

— Renunță, zise Madvig violent.

— Ăsta-i singurul lucru pe care nu l-aş face pentru tine, Paul, zise Ned.

Atunci Madvig îl privi în ochi şi şopti răguşit :

— Eu l-am omorît, Ned.

Ned respiră şi suspină adînc.

Madvig îi puse mîinile pe umeri şi vorbi încurcat confuz :

— A fost un accident, Ned. Cînd am plecat, el a alergat pe stradă după mine, cu un baston pe care-l găsise pe drum. Avusesem nişte discuţii, el m-a prins din urmă şi a încercat să mă lovească cu bastonul. Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar încercînd să i-l smulg l-am lovit în cap, nu tare, nu cred să fi fost prea tare, dar el a căzut pe spate şi s-a lovit cu capul de bordură.

Ned dădu din cap. Pierduse deodată orice expresie, deşi era foarte atent la cuvintele lui Madvig. Întrebă cu glas crispat :

— Ce s-a întîmplat cu bastonul ?

— L-am luat cu mine şi apoi l-am ars. După ce mi-am dat seama că a murit, am pornit spre club şi m-am trezit deodată cu bastonul în mînă, de aceea l-am ascuns sub haină şi pe urmă l-am ars.

— Ce fel de baston era ?

— Unul mare, obişnuit, greu.

— Şi pălăria ?

— Nu ştiu, Ned. Bănuiesc că i-a căzut şi a luat-o cineva.

— Avea pălărie ?

— Sigur.

Ned îşi mîngîie mustaţa.

— Nu-ţi aminteşti dacă Sloss şi Ferriss au trecut cu maşina pe acolo ?

— Nu, deşi s-ar fi putut.

Ned Beaumont se încruntă.

— Ai încurcat foarte mult lucrurile fugind cu bastonul, arzîndu-l și apoi tăcînd atîta vreme. Erai în legitimă apărare, e clar.

— Știu, dar nu voiam să se întîmple, spuse Madvig, răgușit. O doresc pe Janet Henry mai mult decît orice în viață. Și ce șansă mai am, chiar dacă a fost un accident?

Ned rîse încet și cu amărăciune.

— Ai avea o șansă mai mare decît acum.

Madvig îl privi fără să scoată o vorbă.

Ned continuă:

— A crezut mereu că i-ai ucis fratele. Te urăște. Încearcă să te trimită pe scaunul electric. Ea a dat naștere primei bănuieli în ceea ce te privește, trimițînd acele scrisori anonime peste tot persoanelor interesate. Ea este cea care a făcut-o pe Opal să fie împotriva ta. A fost azi-dimineață la mine acasă, încercînd să mă convingă și pe mine. Ea...

— Destul, zise Madvig. Rămase țeapăn în picioare. Era înalt, blond, cu ochii cu două discuri albastre și reci. Ce-i, Ned? O dorești și tu sau... se întrerupse dispreţuitor. Dar n-are nici o importanță. Arată cu degetul spre ușă. Ieși afară, lepădătură, ăsta e sfîrșitul.

— Ies cînd termin ce am de spus.

— O să ieși cînd ți se spune. Nu poți spune ceva în care să cred. N-ai spus nimic în care să cred. Nici n-o să mai spui.

— Salut, zise Ned. Își luă pălăria și pardesiul și ieși.

Ned Beaumont se duse acasă. Era palid şi posomorît. Se ghemui într-unul din fotoliile mari, roşii, cu o sticlă de Bourbon şi un pahar pe masă, dar n-avea chef să bea. Se uită încruntat la pantofii negri din picioare rozîndu-şi unghiile. Sună telefonul. Nu răspunse. Lumina amurgului pătrundea în cameră. Cînd se ridică şi se duse la telefon era întuneric. Formă un număr :

— Alo, aş dori să vorbesc cu domnişoara Henry, vă rog. Urmă o pauză, în timpul căreia fluieră încet. Alo, domnişoara Henry ? Da... Tocmai m-am întors de la Paul, i-am spus tot, şi despre dumneata... Da, ai avut dreptate. A făcut ceea ce credeai... Rîse. Ba da. Ai ştiut că o să mă asculte şi apoi o să mă dea afară. Chiar aşa a şi făcut... Nu, nu face nimic. Trebuia să se întîmple... probabil pentru totdeauna. S-au spus lucruri care nu se pot uita uşor... da, toată seara... cred... Foarte bine... Pe curînd.

Îşi turnă un pahar de whisky şi-l dădu pe gît. Apoi se duse în dormitor, unde se întunecase, puse deşteptătorul să sune la ora opt şi se întinse îmbrăcat în pat, pe spate. O vreme se uită în tavan, apoi adormi, respirînd neregulat. Se trezi cînd sună ceasul.

Dîndu-se jos din pat, aprinse lumina, intră în baie, se spălă pe faţă şi pe mîini, îşi puse un guler curat, făcu focul în căminul din *living-room* şi citi un ziar pînă la sosirea Janetei Henry.

Fata era agitată. Deşi începu imediat să-l asigure că nu prevăzuse un asemenea rezultat, dacă Ned îi va spune lui Paul despre vizita ei, ochii săi jucăuşi

exprimau bună dispoziţie, şi nu-şi putu reţine zîmbetul nici măcar atunci cînd buzele-i schiţară cuvinte de scuză.

— Nu face nimic, răspunse Ned. Chiar dacă aş fi ştiut cum o să iasă, tot trebuia s-o fac. Presupun că undeva, în adîncul sufletului, am ştiut. Aşa se întîmplă uneori. Şi dacă mi-ai fi spus că se va întîmpla, aş fi considerat-o ca o provocare şi aş fi procedat la fel.

— Sînt bucuroasă, exclamă ea întinzîndu-i amîndouă mîinile. Nu pot să mă prefac.

— Îmi pare rău, îi spuse el, luîndu-i mîinile, dar nu m-aş fi abătut din drumul meu, ca să evit asta.

— Acum ştii că am dreptate. L-a ucis pe Taylor.

Îl cercetă cu privirea.

— Da. Aşa mi-a spus.

— Şi o să mă ajuţi acum? întrebă ea apropiindu-se de el şi strîngîndu-i mîinile. El ezită, încruntîndu-se.

— A fost un caz de legitimă apărare, sau un accident, zise el rar, nu pot să...

— A fost o crimă, ţipă ea. Desigur că el o să spună că a fost în legitimă apărare. Dădu din cap nerăbdătoare. Şi chiar dacă a fost în legitimă apărare sau dacă a fost un accident, de ce să nu se prezinte în faţa juriului, să dovedească aşa cum fac toţi?

— A aşteptat prea mult. Luna asta în care a tăcut va fi împotriva lui.

— Ei şi, a cui a fost greşeala? Crezi că ar fi tăcut atîta timp dacă era în legitimă apărare?

El încuviinţă hotărît.

— Asta s-a întîmplat din cauza dumitale. Te iubeşte. N-a vrut să ştii că ţi-a ucis fratele.

— Dar ştiu, strigă ea furioasă. Şi o să ştie toată lumea.

El ridică încet din umeri.

— Nu vrei să mă ajuți?

— Nu.

— De ce? Te-ai certat cu el?

— Cred ce mi-a spus. Știu că acum e prea tîrziu, ca să se prezinte în fața tribunalului. Între noi totul s-a terminat, dar nu-i voi face nici un rău. Își umezi buzele. Lasă-l în pace. Probabil o să-i facă alții, fără ajutorul dumitale sau al meu.

— Ba nu, n-o să-l las în pace pînă nu-și primește pedeapsa pe care o merită. Își ținu respirația, ochii i se întunecară. Crezi atît de mult în el, încît riști să găsești o dovadă că te-a mințit?

— Ce vrei să spui? întrebă el prudent.

— Vrei să mă ajuți să găsesc o dovadă, să căutăm adevărul, să vedem dacă minte sau nu? Trebuie să existe o dovadă concretă, o dovadă pe care s-o putem găsi. Dacă într-adevăr îl crezi, n-o să-ți fie teamă ajutîndu-mă să găsesc dovada.

El o examină o clipă înainte de a întreba:

— Dacă te ajut și găsim dovada concretă, îmi promiți s-o accepți oricare ar fi?

— Da, zise ea imediat, dacă și dumneata accepți.

— Și o să păstrezi pentru dumneata ceea ce vom găsi pînă isprăvim treaba, n-o să folosești dovada împotriva lui pînă nu avem totul?

— Da.

— S-a făcut.

Ea răsuflă fericită și izbucni în lacrimi.

— Stai jos, o pofti el. Avea fața slabă, aspră, glasul tăios. Trebuie să ne punem la punct planul de acțiune. Ai avut vreo veste de la el azi după-masă sau astă-seară?

— Nu.

— Deci nu putem fi siguri ce atitudine o să aibă față de dumneata. S-ar putea să se fi gîndit mai tîrziu că am dreptate. Asta n-o să schimbe cu nimic relațiile dintre noi. Acum, cu mine a terminat-o, dar trebuie să aflăm cît mai repede. Se uită încruntat în jos, aranjîndu-și mustața. Va trebui să aștepți pînă cînd vine la dumneata. Nu-ți poți permite să-l chemi. Dacă are slăbiciune pentru dumneata, asta l-ar putea convinge. Cît de sigură ești de el?

Ea ședea pe scaun lîngă masă.

— Tot așa de sigură cît poate fi o femeie pe un bărbat. Știu că sună cam... dar, zău că sînt sigură, domnule Beaumont.

— Atunci probabil totul e în regulă, dar ar trebui să știi precis mîine. Ai încercat vreodată să-l tragi de limbă?

— Nu încă. Așteptam...

— Asta cade pentru moment. Indiferent cît de sigură ești de el, acum va trebui să fii foarte atentă. Ai mai aflat ceva despre ceea ce nu mi-ai spus?

— Nu, dădu ea din cap. Nu știam prea bine cum să procedez. De asta am vrut atîta ca dumneata să...

El o întrerupse din nou.

— Nu te-ai gîndit să angajezi un detectiv particular?

— Ba da, dar mi-a fost teamă, teamă că voi da peste unul care o să-i spună lui Paul. Nu știam la cine să mă duc, în cine să am încredere.

— Cunosc eu unul pe care-l putem folosi. Își trecu degetele prin păr. Ei, acum sînt două lucruri pe care aș vrea să le afli, dacă nu le știi cumva. Lipsește vreo pălărie de-a fratelui dumitale? Paul zice că avea pălărie pe cap. Eu n-am văzut nici una cînd l-am găsit. Vezi dacă poți afla cîte ceva și dacă ies toate la soco-

tea lă, cu excepţia celei pe care am împrumutat-o eu, zîmbi el pe ascuns.

Janet nu băgă în seamă zîmbetul, dădu din cap şi ridică puţin mîinile, abătută.

— Nu pot. Am dat toate lucrurile ce-i aparţineau, şi oricum mă îndoiesc că ştia cineva exact cîte avea.

— Nici eu nu m-am gîndit că o să iasă ceva din asta, zise Ned. Celălalt lucru e un baston de-al lui sau de-al tatălui dumitale, unul maro, greu, masiv.

— Trebuie să fie al tatii, se grăbi ea să spună şi cred că e la locul lui.

— Verifică, o sfătui Ned, rozîndu-şi ungia. Ajunge pînă mîine, şi poate mai afli ceva despre Paul.

— Dar ce-i... vreau să spun ce-i cu bastonul? întrebă ea ridicîndu-se agitată.

— Paul spune că fratele dumitale l-a atacat cu un baston, cu care l-a lovit atunci cînd a încercat să i-l ia. Paul zice că a luat bastonul cu el şi l-a aruncat în foc.

— O, sînt sigură că toate bastoanele tatii sînt la locul lor, strigă ea, cu faţa albă şi ochii mari.

— Taylor n-avea nici unul?

— Numai unul negru, cu mîner de argint. Îl luă de mînă. Dacă sînt toate acolo, înseamnă că...

— S-ar putea să însemne ceva, zise el, punînd mîna peste a ei. Dar fără şiretlicuri, o preveni el.

— Nu promit. Dacă ai şti cît de fericită sînt că mă bucur de ajutorul dumitale, pe care l-am dorit atît de mult, ţi-ai da seama că poţi avea încredere în mine.

— Sper, zise Ned retrăgîndu-şi mîna.

Singur în casă, Ned se plimbă un timp prin cameră, citindu-i-se frămîntarea pe faţă şi în ochii strălucitori. Se uită la ceas. Era zece fără douăzeci. Îşi luă pardesiul şi se duse la hotel „Majestic", unde i se spuse că Harry Sloss nu e acolo. Ieşi din hotel, găsi un taxi şi-i dădu şoferului adresa hanului „West Road".

„West Road" era o clădire patrată albă, ce părea cenuşie noaptea, aşezată între pomi, retrasă, cam la trei mile de marginea oraşului. Parterul era luminat puternic, şi vreo şase automobile erau parcate în faţă, altele într-un garaj lung, spre stînga.

Făcînd un semn familiar portarului, Ned intră într-o sufragerie mare, unde cînta o orchestră formată din trei persoane şi unde dansau cîteva perechi. Trecu printre mese, pe lîngă ringul de dans, şi se opri în faţa barului situat într-un colţ al încăperii. Nu erau alţi clienţi la bar.

Barmanul, un tip gras, cu nasul ca un burete, zise :

— 'seara, Ned. Nu prea te-am văzut în ultima vreme.

— Bună, Jimmy. Am avut treburi. Manhattan...

Barmanul începu să prepare cocteilul. Orchestra termină melodia. Se auzi glasul subţire, al unei femei :

— Nu stau alături de licheaua de Beaumont.

Ned Beaumont se întoarse, sprijinindu-se de marginea barului. Barmanul încremeni cu cocteilul în mînă.

În mijlocul ringului de dans, Lee Wilshire se uita furioasă la Ned Beaumont. Ţinea de braţ un tînăr masiv, îmbrăcat într-un costum albastru, puţin

strîmt. Şi el se uita la Ned Beaumont, dar cam prosteşte.

— E o lichea, un neisprăvit, şi dacă nu-l dai afară, plec eu, zise Lee.

Toată lumea din local asculta cu atenţie.

Tînărul se înroşi. Încercă să se încrunte, dar se vedea că era jenat.

— Mă duc şi-l plesnesc eu, dacă nu te duci tu, zise fata.

— Bună, Lee, spuse Ned Beaumont zîmbind. L-ai mai văzut pe Bernie de cînd a plecat?

Lee îl înjură şi făcu un pas spre el, furioasă.

Tînărul masiv o opri.

— Îl aranjez eu, nemernicul. Îşi potrivi gulerul, îşi trase haina şi coborî ţanţoş de pe ring, ca să-l înfrunte pe Ned Beaumont.

— Unde te trezeşti? întrebă el. Cum îţi permiţi să vorbeşti astfel cu doamna?

Privindu-l foarte serios pe tînăr, Ned Beaumont întinse mîna dreaptă spre bar:

— Dă-mi ceva să-l pocnesc, Jimmy. N-am chef să mă bat cu pumnii.

Barmanul vîrî mîna în spatele barului, scoase o măciucă mică şi i-o dădu lui Ned Beaumont, care îi spuse tînărului:

— Doamnei i se spune în multe feluri. Ultimul tip cu care am văzut-o îi zicea „găină plouată".

Tînărul, ţeapăn, privi în toate părţile. Îi spuse:

— N-o să te uit, o să ne întîlnim noi într-o zi, cînd n-o să mai fie şi alţii în jur. Se întoarse şi-o chemă pe Lee Wilshire. Haide, să plecăm din bomba asta.

— Du-te dracului, n-ai decît, zise ea cu ciudă. Să fiu a naibii, dacă merg cu tine. Mi-e silă.

Apăru un bărbat vînjos cu dinți de aur, care le spuse :

O să plecați amîndoi. Afară.

Ned Beaumont rîse :

Corky, doamna e cu mine.

Bine, dar tu, șterge-o, îi zise Corky tînărului, care ieși.

Lee Wilshire își reluase locul la masă. Stătea cu fața-n mîini, uitîndu-se fix la fața de masă.

Ned Beaumont se așează în fața ei. Chemă chelnerul :

— Jimmy îmi perpară un Manhattan. Și vreau ceva de mîncare. Ai mîncat, Lee?

— Da, răspunse ea, fără să ridice privirea. Vreau un *silver fizz*.

— Bine, zise Ned Beaumont. Eu vreau friptură cu ciuperci, legume proaspete, salată verde cu roșii, Roquefort și cafea.

După plecarea chelnerului, Lee zise cu amărăciune.

— Bărbații nu fac două parale. Huiduma aia de paie ! Începu să plîngă în tăcere.

— Poate ai nimerit prost, sugeră Ned Beaumont.

— Tu îmi spui asta, îi răspunse ea privindu-l furioasă, după porcăria pe care mi-ai făcut-o?

— Ba nu ți-am făcut nici o porcărie, protestă el. N-a fost vina mea că Bernie a trebuit să-ți vîndă bijuteriile, ca să-mi dea înapoi banii cu care m-a înșelat.

Orchestra începu să cînte.

— Un bărbat nu greșește niciodată, se plînse ea. Hai să dansăm.

— Bine, zise el fără chef.

Cînd se întoarseră, băuturile comandate erau pe masă.

— Ce face Bernie zilele astea? o întrebă Ned în timp ce beau.

— Nu știu. Nu l-am văzut de cînd a ieșit de la răcoare și nu mai vreau să-l văd. Alt tip ! Cîte lovituri am primit anul acesta ! El, Taylor, și neispăvitul ăsta !

— Taylor Henry ?

— Da, dar cu el n-am avut de-a face prea mult, explică ea repede, asta se întîmpla cînd eram prietena lui Bernie.

Ned Beaumont termină de băut cocteilul.

— Erai una din fetele cu care se întîlnea din cînd în cînd în camera de pe strada Charter.

— Da, răspunse ea, privindu-l prudent.

— Să bem.

Ea începu să se pudreze, în timp ce el chemă chelnerul și comandă băutură.

4

Pe Ned Beaumont îl trezi soneria. Coborî somnoros din pat, tuși, își puse un chimono și papuci. Ceasul deșteptător arăta nouă și cîteva minute. Se duse la ușă.

Janet-Henry intră scuzîndu-se.

— Știu că e îngrozitor de devreme, dar pur și simplu n-am putut să mai aștept nici o clipă. Am tot încercat să te găsesc la telefon aseară și n-am dormit aproape deloc. Toate bastoanele tatii sînt la locul lor. Prin urmare, a mințit.

— Are unul maro, masiv, greu ?

— Da, cel pe care i l-a adus maiorul Sawbridge din Scoția. Nu-l folosește niciodată, e la locul lui. Îi zîmbi triumfătoare lui Ned Beaumont.

Acesta clipi somnoros, își trecu degetele prin părul ciufulit.

— Atunci a mințit cu nerușinare.

— Și aseară cînd am ajuns acasă era la noi, adăugă ea veselă.

— Paul?

— Da. Și mi-a cerut mîna.

Ned Beaumont se trezi brusc.

— Ți-a spus ceva despre cearta cu mine?

— Nici un cuvînt.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Că a trecut prea puțin timp de la moartea lui Taylor, ca să ne logodim, dar n-am spus nimic pentru viitor, așa încît cred că am ajuns la o înțelegere.

El o privi plin de curiozitate. Ea îl prinse de mînă. Voioșia îi dispăru de pe față. Glasul îi tremura puțin.

— Te rog, să nu mă crezi complet lipsită de inimă, dar vreau, vreau atît de mult să facem ceea ce ne-am propus, încît nimic nu mai are nici o importanță.

El își umezi buzele și spuse cu glas blînd, grav:

— În ce situație ar fi, dacă l-ai iubi tot atît cît îl urăști!

Ea bătu din picior.

— Să nu spui asta! Să nu mai spui asta niciodată!

Ned se încruntă de enervare și-și strînse buzele.

— Te rog, nu pot suporta asta, adăugă ea pocăită.

— Iartă-mă. Ai mîncat?

— Nu. Am plecat prea grăbită, ca să-ți aduc veștile.

— Grozav. O să mănînci cu mine. Ce dorești? Se duse la telefon.

După ce comandă micul dejun, intră în baie, se spălă pe dinți, pe față, pe mîini, și-și pieptănă părul. Cînd se întoarse în *living-room*, o găsi în picioare lîngă cămin, fumînd. Își scosese haina și pălăria. Tocmai voia să spună ceva, cînd sună telefonul.

Ned se duse la telefon :

— Alo... Da, Harry, am trecut pe la tine, dar nu erai... Voiam să te întreb despre, știi tu, tipul pe care l-ai văzut cu Paul în seara aceea. Avea pălărie ? Da ? Sigur ? Și avea și un baston în mînă ? În regulă... Nu, n-am făcut nimic cu Paul în problema aia. Ar fi mai bine să vorbești tu cu el... Da... Bună.

Lăsă telefonul și răspunse întrebării din ochii lui Janet Henry :

— Ăsta e unul din tipii care pretind că l-au văzut pe Paul stînd de vorbă cu fratele dumitale în seara aceea. Zice că a văzut pălăria, dar nu și bastonul. Era întuneric însă, și ei au trecut pe acolo în mașină. N-aș paria că au văzut totul foarte clar.

— De ce te interesează așa de mult pălăria ? E atît de importantă ?

— Nu știu, ridică el din umeri. Sînt doar un detectiv amator, dar mi se pare că ar putea să însemne ceva într-un fel sau altul.

— Ai mai aflat ceva de ieri ?

— Nu. Am petrecut o parte din seară bînd cu o fată cu care se întîlnea Taylor, dar n-am aflat nimic de la ea.

— O cunosc și eu ?

El dădu din cap că nu, apoi o privi pătrunzător.

— Nu e Opal, dacă la ea te gîndeai.

— Nu crezi că am putea să... să căpătăm niște informații de la ea ?

— De la Opal? Nu. Ea crede că tatăl ei l-a omorît pe Taylor, dar crede că din cauza ei. A început să se agite nu fiindcă știa ceva, ci din pricina scrisorilor dumitale, a poveștii cu „*Observer*“ și a altora de genul acesta.

Janet Henry aprobă, dar fără să pară convinsă.

Sosi micul dejun.

În timp ce mîncau, sună telefonul. Ned Beaumont ridică receptorul :

— Alo... Da, mamă... Ce? Ascultă cîteva clipe, se încruntă, apoi reluă : N-ai ce să faci, lasă-i, nu cred că se va întîmpla ceva... Nu, nu știu unde-i... Nu cred că pot... Lasă, mamă, nu-ți mai face griji, o să fie bine... Sigur, asta-i... Bună...

Se întoarse la masă zîmbind.

— Farr a avut aceeași idee ca și dumneata. Era mama lui Paul. A venit cineva de la biroul procurorului districtual ca s-o interogheze pe Opal. O scînteie luci în ochii lui. Opal nu poate să-i ajute cu nimic, dar cercul din jurul lui se strînge.

— De ce te-a chemat?

— Paul plecase, și nu știa unde să-l găsească.

— Nu știe că Paul și cu dumneata v-ați certat?

— Se pare că nu. Lăsă furculița. Ascultă! Ești sigură că vrei să mergi pînă la capăt?

— Doresc asta mai mult decît orice.

Ned Beaumont rîse amar.

— Aproape aceleași cuvinte a folosit și Paul cînd mi-a spus cît de mult te dorește.

Ea se cutremură, fața i se înăspri, și-l privi cu răceală.

— Nu te cunosc. Nu sînt sigur de dumneata. Am visat ceva ce nu prea mi-a plăcut, spuse el.

— Nu se poate să crezi în vise, zîmbi ea.

— Nu cred în nimic, dar jucătorul din mine nu poate să nu fie afectat de o serie de lucruri.

Zîmbetul ei deveni mai puţin ironic. Întrebă :

— Ce vis te-a făcut să n-ai încredere în mine? Ridică un deget, în semn de seriozitate. Pe urmă îţi spun şi cu ce-am visat despre dumneata.

— Pescuiam, zise el, şi am prins un peşte enorm, un păstrăv imens, şi dumneata ai spus că vrei să-l vezi, l-ai ridicat şi l-ai azvîrlit în apă, înainte să te pot opri.

— Şi dumneata ce-ai făcut ? rîse ea veselă.

— Aşa s-a terminat visul.

— A fost o minciună. N-o să-ţi azvîrl păstrăvul. Acum o să-ţi povestesc visul meu. Făcu ochii mari. Dumneata cînd ai visat ? În seara cînd ai venit la noi, la cină ?

— Nu, aseară.

— Păcat. Ar fi fost mai impresionant, dacă am fi visat amîndoi în aceeaşi noapte, la aceeaşi oră, în acelaşi minut. Eu am visat în noaptea cînd ai fost la noi. Ne rătăcisem într-o pădure, eram obosiţi şi morţi de foame. Am mers şi am tot mers pînă am ajuns la o căsuţă, am bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni. Am încercat uşa. Era încuiată. Atunci ne-am uitat pe fereastră şi am văzut o masă mare pe care erau îngrămădite tot felul de bunătăţi de neînchipuit, dar n-am putut să intrăm pe nici una din ferestre, fiindcă aveau bare de fier. Aşa că ne-am întors la uşă, am bătut, şi am bătut, şi iar am bătut, dar tot n-a răspuns nimeni. Apoi ne-am gîndit că oamenii pun cheia sub preşul de la uşă, ne-am uitat şi am găsit-o. Dar cînd am deschis uşa, sute şi sute de şerpi, pe care nu-i văzuserăm pe fereastră, alunecau pe podea, încolăcindu-se spre noi. Am trîntit uşa, am închis-o şi am rămas acolo îngroziţi, ascultîndu-i cum şuierau şi se loveau cu

capetele de uşă. Pe urmă, ai spus că dacă deschidem uşa şi ne ascundem, poate ies şerpii şi se duc. Aşa am şi făcut. M-ai ajutat să mă urc pe acoperiş, te-ai urcat după mine, te-ai aplecat, ai deschis uşa, şi toţi şerpii au ieşit tîrîndu-se. Am rămas pe acoperiş, ţinîndu-ne răsuflarea, pînă cînd a ieşit şi ultimul şi a dispărut în pădure. Atunci am sărit jos, am intrat, am încuiat uşa, şi am mîncat, şi am mîncat, şi am mîncat, iar eu m-am trezit în pat, aşezată în capul oaselor, bătînd din palme şi rîzînd.

— Cred că ai născocit visul ăsta, zise Ned Beaumont, după o scurtă pauză.

— De ce?

— Începe ca un coşmar şi apoi devine altceva. Toate visele mele despre mîncare se terminau înainte să apuc să mănînc ceva.

Janet Henry rîse.

— Nu l-am născocit în întregime, dar nu mă întreba care parte e adevărată. M-ai acuzat de minciună, şi acum n-o să-ţi mai spun nimic.

— N-are importanţă. Luă din nou furculiţa, dar nu mîncă. Întrebă cu un aer de parcă atunci s-ar fi gîndit la acest lucru : Tatăl dumitale ştie ceva? Crezi că am putea afla ceva de la el, dacă ne-am duce să-i spunem ce ştim?

— Da, zise ea aprinsă, cred că ar fi bine.

El se încruntă gînditor.

— Singura piedică e că ar putea să explodeze, şi proiectul nostru să se ducă dracului. E impulsiv, nu-i aşa?

— Da, dar sînt sigură că dacă îi arătăm de ce-i important să aşteptăm pînă cînd... răspunse ea luminîndu-se la faţă. Dar sîntem gata, nu?

— Nu încă.

Ea se bosumflă

— Poate mîine.

— Adevărat ?

— Nu e o promisiune, o preveni el.

Întinse mîna peste masă și îl luă de mînă.

— Dar îmi promiți că mă anunți în clipa în care sîntem gata, indiferent ce oră din zi sau din noapte va fi ?

— Sigur, îți promit. O privi pieziș. Sper că nu ești foarte grăbită să fii de față la execuție, nu-i așa ?

Ea se înroși, dar nu-și plecă privirile.

— Știu că mă crezi un monstru. Poate sînt.

El murmură uitîndu-se în farfurie ;

— Sper că o să-ți placă.

CAPITOLUL IX

Pungașii

1

După plecarea Janetei Henry, Ned Beaumont se duse la telefon, formă numărul lui Jack Rumsen, și cînd acesta veni la aparat îl întrebă :

— Poți să treci pe la mine, Jack? Bravo. Bună.

Cînd sosi Jack, Ned era îmbrăcat. Se așezară față în față, fiecare cu un pahar de whisky Bourbon și apă minerală. Ned Beaumont fuma o țigară de foi, iar Jack una obișnuită.

— Ai auzit ceva despre cearta mea cu Paul?

— Da, răspunse Jack.

— Și ce crezi?

— Nimic. Mi-amintesc că ultima dată cînd se bănuia că v-ați certat, a fost un truc împotriva lui Shad O'Rory.

Ned Beaumont zîmbi ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Lumea crede la fel și acum?

— Mulți, da.

— Și dacă ți-aș spune că de data asta e definitiv?

Ned Beaumont trase încet fumul în piept.

Jack nu răspunse. Expresia feței nu-i trăda gîndurile.

— Da, e definitiv, reluă Ned Beaumont. Bău o înghițitură. Cît îți datorez?

— Treizeci de dolari pentru povestea aceea cu fata lui Madvig. Restul e achitat.

Ned Beaumont scoase un teanc de bancnote din buzunar, luă trei hîrtii de cîte zece dolari şi i le dădu lui Jack.

— Mulţumesc, răspunse acesta.

— Acum sîntem chit. Trase iar fumul în piept şi-l scoase pe nas, adăugînd : Mai am ceva, însă. Sînt pe urmele lui Paul în crima lui Taylor Henry. El mi-a spus că l-a ucis, dar mai am nevoie de nişte dovezi. Vrei să lucrezi pentru mine?

— Nu.

— De ce?

Tînărul se ridică şi puse paharul gol pe masă.

— Fred şi cu mine am izbutit să facem o treabă destul de bună ca detectivi particulari. Încă vreo cîţiva ani şi o să avem o situaţie frumuşică. Îmi eşti simpatic, Beaumont, dar nu într-atît încît să mă amestec în treburile omului care conduce oraşul.

— Dar e pe ducă, zise Ned Beaumont calm. Toată banda se pregăteşte să-l îngroape. Şi Farr şi Rainey...

— N-au decît. Eu nu vreau să mă bag în treaba asta şi nu cred că sînt în stare s-o facă, decît atunci cînd o să văd cu propriii mei ochi. Poate o să-i dea o lovitură, două, dar să-l cureţe, asta-i altceva. Tu îl cunoşti mai bine ca mine. Ştii că are mai mult curaj decît toţi la un loc.

— Da, are, şi tocmai asta îl răpune. Ei, dacă nu vrei, nu vrei.

— Nu vreau, zise Jack, luîndu-şi pălăria. Orice altceva, cu plăcere, dar... Făcu un gest definitiv.

Ned Beaumont se ridică. Nici glasul, nici atitudinea nu trădau vreo nemulţumire.

— M-am gîndit că vei reacționa în felul acesta. Își mîngîie mustața privind gînditor dincolo de Jack. Poate poți să-mi spui unde l-aș putea găsi pe Shad?

Jack dădu din cap.

— De cînd i-au închis bomba, atunci cînd au fost omorîți doi copoi, Shad s-a dat la fund, deși se pare că nu sînt prea multe acuzații împotriva lui personal. Își scoase țigara din gură. Îl cunoști pe Whisky Vassos?

— Da.

— Ai putea afla de la el, dacă îl cunoști bine. E prin oraș. De obicei îl găsești noaptea la localul lui Tim Walker, de pe strada Smith.

— Mulțumesc, Jack, o să încerc.

— E-n regulă. Apoi adăugă, șovăind: Îmi pare teribil de rău că tu și Madvig v-ați certat. Aș vrea să... se întrerupse și se întoarse spre ușă. Dar știi tu ce faci.

2

Ned Beaumont se duse la biroul procurorului districtual. De data aceasta fu introdus imediat la Farr.

Farr nu se ridică de la birou și nu-i întinse mîna. Zise politicos, dar rece:

— Ce mai faci, Beaumont? Stai jos. Fața lui nu era atît de roșie ca de obicei. Ochii îi erau calmi și duri.

Ned Beaumont se așeză confortabil picior peste picior și spuse:

— Am vrut să-ţi povestesc ce s-a întîmplat ieri, după ce am plecat de aici, ducîndu-mă să-l văd pe Paul.

— Da? întrebă Farr politicos dar rece.

— I-am spus că te-am găsit alarmat. Cu zîmbetul cel mai dulce, Ned Beaumont continuă de parcă ar fi povestit o anecdotă amuzantă, dar fără importanţă. I-am spus că, după părerea mea, încerci să-ţi faci curaj, ca să-i arunci în spate uciderea lui Taylor Henry. La început m-a crezut, dar cînd i-am spus că singura cale de a se salva era să-l demaşte pe adevăratul ucigaş, mi-a spus că e inutil, că el este adevăratul ucigaş, dar a comis crima ca să se apere, sau fără să vrea.

Farr se făcu palid, strînse buzele, dar nu zise nimic.

Ned Beaumont ridică din sprîncene.

— Nu te plictisesc, nu?

— Continuă, continuă, zise procurorul rece.

Ned Beaumont îşi lăsă scaunul pe spate, zîmbind batjocoritor.

— Crezi că glumesc, nu? Crezi că-ţi jucăm vreo festă? Dădu din cap murmurînd: Eşti un timid, Farr.

— Ascult bucuros orice informaţii îmi dai, dar sînt foarte obosit, aşa că te rog...

Ned Beaumont rise.

— În regulă. M-am gîndit că eu ţi-ar plăcea să ai aceste informaţii într-o declaraţie oficială sau ceva de felul acesta.

— Foarte bine. Farr apăsă pe unul din butoanele de pe birou.

Intră o femeie cu păr cărunt, îmbrăcată în verde.

— Domnul Beaumont vrea să dicteze o declaraţie, îi spuse Farr.

— Bine, domnule, răspunse ea; se așează la birou, își scoase carnetul și un creion de argint, și se uită la Ned Beaumont cu o privire lipsită de expresie.

Ned Beaumont începu să spună:

— Ieri după-amiază, în biroul lui din blocul Nebel, Paul Madvig mi-a spus că fusese invitat la masă, la senatorul Henry, în seara cînd a fost ucis Taylor Henry; că el și Taylor Henry au avut o discuție; că după ce a plecat, Taylor Henry a alergat după el, l-a ajuns din urmă și a încercat să-l lovească cu un baston maro, gros, masiv; că, încercînd să ia bastonul de la Taylor Henry, l-a lovit fără să vrea în frunte, doborîndu-l; că a luat bastonul cu el și i-a dat foc. A spus că singurul motiv pentru care a tăinuit această întîmplare a fost dorința ca Janet Henry să nu afle. Asta e tot.

— Transcrie imediat, zise Farr stenografei care ieși din birou.

— Credeam că ți-aduc vești care te vor tulbura, zise Ned Beaumont. Credeam că o să-ți smulgi părul din cap auzindu-le.

Procurorul îl privi țintă.

Ned Beaumont continuă fără jenă:

— Credeam cel puțin că o să-l aduci pe Paul să-l confrunți cu această „descoperire nenorocită", ăsta e cuvîntul potrivit.

— Dă-mi voie, te rog, să-mi rezolv singur treburile.

Ned Beaumont rîse din nou și tăcu pînă cînd stenografa cărunță se întoarse cu un exemplar dactilografiat al declarației lui. Atunci întrebă:

— Trebuie să jur?

— Nu, zise Farr, semnează. Ajunge. Ned Beaumont semnă hîrtia. Nu e nici pe departe distracția pe care mi-o închipuiam eu, se plînse el vesel.

— Nu, rînji Farr cu satisfacție, strîngînd din fălci, nu prea e distracție.

— Ești un timid, Farr, repetă Ned Beaumont. Fii atent la taxiuri cînd traversezi străzile. Se înclină. Pe curînd.

Cînd ieși, se strîmbă furios.

3

În aceeași noapte, Ned Beaumont sună la ușa unei case întunecate, cu trei etaje, de pe strada Smith. Un tip mărunțel, cu cap mic și umeri solizi deschise puțin ușa, și apoi îi dădu drumul spunînd :

— E-n regulă.

— Bună, zise Ned Beaumont intrînd într-un coridor întunecos. Trecu pe lîngă două uși închise de pe partea dreaptă, deschise o ușă la stînga și coborî pe o scară de lemn la subsol, unde era un bar și cînta încet un radio.

În spatele barului era o ușă de sticlă mată, pe care scria „Toaletă". Ușa se deschise și ieși un om vînjos, semănînd cu o maimuță cu umeri mari și aduși, brațe lungi, groase, față turtită și picioarele strîmbe. Era Jeff Gardner.

Îl văzu pe Ned Beaumont și ochii lui mici și roșii sclipiră.

— Ei, drăcie, uite-l pe Beaumont care cere palme, urlă el, dezvelindu-și dinții frumoși într-un zîmbet larg.

— Bună, Jeff, îi spuse Ned Beaumont, în timp ce toată lumea din local se uita la ei.

Jeff se duse plin de trufie spre Ned Beaumont, îl apucă zdravăn de umeri, îi strînse apoi mîna dreaptă și se adresă jovial adunării :

— Ăsta e cel mai straşnic tip pe care l-am pocnit vreodată, și știu că l-am pocnit !

Îl tîrî pe Ned Beaumont pînă la bar.

— Acum o să bem ceva și pe urmă ți-arăt eu cum se lovește. zău că ți-arăt ! rînji el. Ce zici de asta, băiete ?

Uitîndu-se nepăsător la fața urîtă de lîngă el, Ned ceru :

— Un scotch.

Jeff rîse încîntat, adresîndu-se din nou celor din față :

— Vedeți, îi place, Este un... șovăi, se încruntă, își umezi buzele, un mare amator să încaseze bătaie, asta e. Știi ce-i aia ? întrebă rînjind către Ned Beaumont.

— Da.

Jeff păru dezamăgit.

— Whisky, comadă el barmanului. Cînd li se aduseră paharele, îl lăsă pe Ned Beaumont de mînă, dar continuă să-l țină pe după umeri. Băură. Jeff lăsă paharul jos și îl apucă pe Ned Beaumont de încheietura mîinii. Am sus tocmai ce ne trebuie, o cameră unde nu ai să cazi. Pot să te bușesc de pereți. În felul ăsta n-o să mai pierdem atîta vreme pînă te scoli de jos.

— Dau un rînd de băutură, spuse Ned Beaumont.

— Nu e o idee rea, răspunse Jeff. Băură din nou.

După ce Ned Beaumont plăti băutura, Jeff îl conduse spre scară.

— Scuzați-ne, spuse el celor de la bar, dar trebuie să mergem sus să repetăm piesa. Îl bătu pe Ned Beaumont pe umeri. Eu și cu iubita mea.

Urcară cîteva trepte și intrară într-o încăpere mică, unde erau îngrămădite o sofa, două mese și șase scaune. Pe o masă erau niște pahare goale și cîteva farfurii cu resturi de mîncare.

Jeff se uită fără să vadă bine prin cameră și întrebă :

— Unde dracu s-a dus ? Îi eliberă mîna lui Ned Beaumont, își luă brațul de pe umărul lui și-l întrebă din nou : Nu vezi nici o țîfă pe aici ?

— Nu.

Jeff dădu din cap.

— A plecat, spuse el. Făcu un pas nesigur înapoi și apăsă pe butonul soneriei cu un deget murdar. Apoi, cu o plecăciune grotescă, îl pofti să stea jos.

Ned Beaumont se așeză la masa cea mai curată.

— Stai pe care scaun vrei, spuse Jeff cu un gest larg. Dacă nu-ți place ăla, ia altul. Vreau să te consider musafirul meu, și să te ia dracu, dacă nu-ți place.

— E un scaun strașnic.

— La dracu, nici un scaun din dugheana asta nu face două parale. Uite. Luă un scaun și-i rupse unul din picioarele din față. Asta numești tu scaun strașnic ? Ascultă, Beaumont, habar n-ai ce-i aia un scaun. Puse scaunul jos și ridică un picior pe sofa. Nu poți să mă prostești. Eu știu la ce te gîndești. Crezi că sînt beat, nu ?

— Nu, nu este beat, zîmbi Ned Beaumont.

— Pe dracu nu sînt. Sînt mai beat ca tine. Sînt mai beat ca oricine din bomba asta. Sînt beat turtă, crede-mă, dar ... ridică un deget gros, murdar.

În uşă apăru un chelner.

— Ce doriţi, domnilor?

— Unde ai fost? se întoarse Jeff spre el. Ai dormit? Te-am sunat acu o oră.

Chelnerul începu să spună ceva, dar Jeff îl opri.

— Mi-aduc aici sus pe cel mai bun prieten pe care-l am, şi uite ce se întîmplă! Trebuie să aşteptăm un ceas întreg un nenorocit de chelner. Nu-i de mirare că s-a supărat pe mine.

— Ce doriţi? întrebă chelnerul indiferent.

— Vreau să ştiu unde dracu s-a dus fata care a fost aici.

— A, aceea? A plecat.

— Unde?

— Nu ştiu.

Jeff se încruntă.

— Să afli repede. Cum, nu ştii unde s-a dus? Dacă asta e o crîşmă unde nimeni ... în ochii roşii îi luci o lumină vicleană. Îţi spun eu ce să faci. Du-te la toaleta doamnelor şi vezi dacă nu e acolo.

— Nu e acolo, spuse chelnerul. A plecat.

— Tîrfă ordinară! zise Jeff întorcîndu-se spre Ned Beaumont. Ce i-ai face unei asemenea tîrfe? Te aduc aici ca s-o cunoşti, fiindcă ştiu că o să-ţi placă şi că o să te placă, iar ea e ţîfnoasă, n-are chef să-mi cunoască prietenii şi pleacă.

Ned Beaumont îşi aprinse ţigara, fără să scoată un cuvînt.

Jeff se scărpină în cap, apoi mormăi:

— Bine, atunci adu-ne ceva de băut. Se aşeză la masă, în faţa lui Ned Beaumont, şi comandă plin de furie: Mie, whisky.

— Şi mie scotch, adăugă Ned Beaumont.

Chelnerul ieşi.

Jeff îl fulgeră pe Ned Beaumont cu privirea și-i spuse furios :

— Să nu crezi că nu știu ce pui la cale.

— Nimic, răspunse Ned Beaumont nepăsător. Aș vrea să-l văd pe Shad, și m-am gîndit că poate dau de Whisky Vassos pe aici și mă duce el la Shad.

— Crezi că eu nu știu unde-i Shad?

— Ar trebui să știi.

— Atunci de ce nu mă-întrebi pe mine?

— Bine. Unde-i?

Jeff izbi cu putere în masă și țipă :

— Ești un mincinos. Nu-ți pasă unde e Shad. Pe mine mă cauți.

Ned Beaumont zîmbi dînd din cap negativ.

— Ba da, insistă omul-maimuță. Știi prea bine că...

Un om între două vîrste, cu buze roșii cărnoase și ochi rotunzi, apăru în ușă :

— Termină, Jeff. Faci mai multă gălăgie decît oricine din local.

Jeff se răsuci în scaun.

— Din cauza ăstuia, se adresă bărbatului din ușă, arătînd cu degetul spre Ned Beaumont. Crede că eu nu știu ce pune la cale. Ba știu. E un pungaș, asta e. Și am să-l snopesc în bătaie. Asta am să-i fac.

— Ei, dar nu trebuie să faci atîta zarvă pentru asta, spuse calm bărbatul din ușă. Îi făcu cu ochiul lui Ned Beaumont și plecă.

— Și Tim a devenit un pungaș, zise Jeff posomorît și scuipă pe jos.

Chelnerul le aduse băuturile.

Ned Beaumont ridică paharul.

— În cinstea ta, și bău.

— Eu nu vreau să beau în cinstea ta. Ești un pungaș. Jeff îl privi sumbru.

— Ești nebun !

— Ești un mincinos. Sînt beat, dar nu chiar într-atît încît să nu știu ce vrei. Goli paharul, și se șterse la gură cu mîna. Și spun că ești un pungaș.

— Bine. Așa să fie, zîmbi Ned Beaumont amabil.

— Crezi că ești deștept, dat dracului, nu ? întrebă ţuguindu-și botul de maimuță.

Ned Beaumont nu răspunse.

— Crezi că ești al naibii de deștept, că vii aici, încerci să mă îmbeți și pe urmă să mă torni.

— Exact, spuse Ned Beaumont cu nepăsare, există o acuzație împotriva ta că l-ai omorît pe Francisc West, nu-i așa ?

— La dracu cu Francis West !

— Nu l-am cunoscut, răspunse Ned Beaumont dînd din umeri.

— Ești un pungaș !

— Mai dau de băut.

Omul-maimuță aprobă solemn și-și dădu scaunul pe spate, ca să ajungă la butonul soneriei. Cu degetul pe buton, zise :

— Tot pungaș rămîi. Își răsuci scaunul, se rezemă cu picioarele pe dușumea și aduse scaunul în poziție normală. Licheaua ! mîrîi el, trăgînd scaunul lîngă masă. Își puse coatele pe ea, proptindu-și bărbia în pumni. Ce-mi pasă cine mă toarnă ? Nu crezi cumva că o să mă pună la frigare, nu ?

— De ce nu ?

— De ce nu ? Isuse ! N-ar aștepta ei pînă după alegeri, și apoi Shad poartă toată vina.

— Poate.

— La dracu cu poate !

Intră chelnerul și-i comandară de băut.

— Dar poate Shad te lasă să te-nhațe, zise Ned Beaumont alene, cînd rămaseră din nou singuri. S-au mai întîmplat chestii d-astea.

— Ei asta-i ! pufni Jeff, cu tot ce știm noi despre el !

— Ce știți? întrebă Ned Beaumont pufăind din țigară.

Omul-maimuță rîse zgomotos, disprețuitor, bătînd cu pumnul în masă.

— Cristoase, urlă el, crede că sînt chiar atît de beat ca să-i spun.

Din ușă se auzi un glas calm, muzical, cu un ușor accent irlandez :

— Haide, Jeff, spune-i.

Shad O'Rory ședea în ușă, uitîndu-se puțin trist la Jeff.

Jeff îl privi cu voioșie pe bărbatul din ușă :

— Ce faci, Shad? Vino să bei ceva. Dînsul e domnul Beaumont, un pungaș.

— Ți-am spus să stai ascuns, zise O'Rory încetișor.

— Dar, Shad, ajunsesem să nu mai știu ce-i cu mine. Mi-era frică să nu mă muște singur. Și pe urmă bomba e secretă, nu știe nimeni nimic, nu?

O'Rory îl privi lung, apoi se uită spre Ned Beaumont.

— Bună seara, Beaumont.

— Bună, Shad.

O'Rory zîmbi amabil și arătînd spre Jeff întrebă :

— Ai scos multe de la el?

— Nimic nou, tot ce știam și eu, răspunse Ned Beaumont. Face mult zgomot pentru nimic.

— Sînteți amîndoi niște pungași, spuse Jeff.

Sosi chelnerul cu băuturile. O'Rory îl opri :

— Nu te supăra. Au băut destul.

Chelnerul luă băuturile. Shad O'Rory intră în cameră și închise ușa, așezîndu-se cu spatele la ea.

— Vorbești prea mult, Jeff. Ți-am mai spus.

Ned Beaumont îi făcu, vizibil, semn cu ochiul lui Jeff.

— Ce dracu ai? se răsti Jeff furios.

Ned Beaumont rîse.

— Cu tine vorbesc, Jeff, spuse O'Rory.

— Ei, parcă nu știu.

— Am ajuns într-un moment în care mi se pare că am să încetez să-ți mai vorbesc.

Jeff se ridică.

— Nu fi canalie, Shad. Ce dracu! Ocoli masa. Sîntem amici de multă vreme. Mi-ai fost întotdeauna amic, și o să-ți fiu întotdeauna. Întinse brațele împleticindu-se, ca să-l îmbrățișeze pe O'Rory. Sigur, sînt afumat, dar...

O'Rory îl luă de piept și-l împinse înapoi.

— Stai jos! îi ordonă fără să ridice glasul.

Jeff își repezi pumnul stîng spre obrazul lui O'Rory.

O'Rory își mișcă puțin capul spre dreapta, atît cît să evite lovitura.

Fața lui lungă, cu trăsături frumoase, era calmă și gravă. Își duse mîna dreaptă la șold.

Ned Beaumont se repezi la O'Rory de pe scaun, îl luă de braț cu amîndouă mîinile lăsîndu-se în genunchi.

Jeff, care fusese azvîrlit la perete de lovitura dinainte, se întoarse acum și-l apucă pe Shad O'Rory de beregată cu amîndouă mîinile. Fața lui de maimuță era galbenă, schimonosită, hidoasă, complet trează.

— I-ai luat pistolul? gîfîi el.

— Da, se ridică Ned Beaumont, ținînd în mînă un pistol negru, îndreptat spre O'Rory.

Ochii lui O'Rory erau sticloși, ieșiți din orbite, iar fața, umflată, vînătă. Nu se lupta cu omul care-l strîngea de gît.

Jeff întoarse capul peste umăr, ca să-i zîmbească lui Ned Beaumont cu un zîmbet larg, sincer, idiot, de bestie. Ochii lui mici, roșii, scînteiau veseli. Spuse bine dispus, răgușit :

— Acum îți dai seama ce avem de făcut. Trebuie să-l punem la cazne.

— Nici nu mă gîndesc, spuse Ned Beaumont calm, dar nările îi fremătau.

— Nu ? rînji Jeff. Crezi să Shad e tipul care să uite ce am făcut ? Își umezi buzele. O să uite. Am eu grijă de asta.

Cu un rînjet pînă la urechi, fără să-l privească pe cel pe care-l strîngea de gît, Jeff începu să respire adînc și încet. I se umflă haina. Fața lui urîtă și neagră se acoperi de sudoare.

Ned Beaumont se îngălbeni. Și el respira greu, și tîmplele i se umeziră. Se uita peste umărul lui Jeff la fața lui O'Rory care se învinețise. Ochii îi sticleau, lipsiți de expresie. Printre buzele vinete, limba îi ieși, albastră. Trupul lui delicat se zvîrcolea. O mînă începu să lovească mecanic, fără forță, peretele din spate.

Rînjind spre Ned Beaumont, și fără să se uite la cel pe care-l strîngea de gît cu mîinile, Jeff își desfăcu picioarele și-și îndoi spatele. Mîna lui O'Rory încetă să mai lovească zidul. Se auzi un pocnet înfundat, apoi, aproape imediat, unul mai tare. O'Rory nu mai mișca. Căzu grămadă în mîinile lui Jeff.

Jeff rîse din gît.

— S-a făcut !

Lovi un scaun cu piciorul și-i dădu drumul lui O'Rory pe sofa, cu fața în jos, cu o mînă și picioarele atîrnîndu-i pe podea. Jeff își frecă mîinile de șolduri și veni în fața lui Ned Beaumont.

— Nu sînt decît un nătărău mare și bun. Oricine poate să-mi dea cu piciorul cît vrea și eu nu fac nimic.

— Ți-a fost teamă de el.

— Cred și eu, rîse Jeff. Oricărui om în toate mințile i-ar fi fost. Ce, ție adică nu ți-a fost? Rîse iar, se uită prin cameră, apoi adăugă: Hai s-o ștergem pînă nu vine cineva. Întinse mîna. Dă-mi pistolul. Îl arunc eu.

— Nu, zise Ned Beaumont, și cu o mișcare laterală îndreptă pistolul spre Jeff. Putem să spunem că am fost în legitimă apărare. Am fost împreună. Putem să le spunem asta la anchetă.

— Grozavă idee, n-am ce zice! exclamă Jeff. Eu care am în spate acuzația că l-am omorît pe West. Ochii lui mici, roșii, se uitau cînd la obrazul lui Ned, cînd la pistolul din mîna lui.

Ned Beaumont zîmbi cu buzele strînse, palide.

— La asta mă gîndeam și eu, zise el încet.

— Nu fi tîmpit, ce dracu, mugi Jeff, făcînd un pas înainte. Tu...

Ned Beaumont se retrase după masă.

— N-am de gînd să te împușc, Jeff. Nu uita că îți datorez ceva.

Jeff rămase locului, scărpinîndu-se în cap.

— Ce fel de pungaș ești tu? întrebă el uimit.

— Sînt un camarad, atît. Ned Beaumont îndreptă deodată pistolul spre Jeff. Stai jos, îi ordonă.

O clipă, Jeff se încruntă și șovăi, apoi se așeză.

Ned Beaumont apăsă pe butonul soneriei.

Jeff se ridică.

— Stai jos!

Jeff se așează.

— Pune mîinile pe masă.

Jeff dădu din cap sumbru.

— Ce canalie șmecheră ești, dar numai pe jumătate! Crezi că or să te lase să mă scoți de aici?

Ned Beaumont ocoli masa și se așează pe un scaun cu fața la Jeff și la ușă.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, ar fi să-mi dai arma aia și să speri că am să uit ce-ai făcut. Ned, ăsta e unul din ascunzișurile mele. N-ai nici cea mai mică șansă aici.

— Ia mîna de pe sticlă.

Chelnerul deschise ușa, holbîndu-se la ei.

— Spune-i lui Tim să vină încoace, zise Ned Beaumont. Apoi îi porunci omului-maimuță care era gata să vorbească. Ține-ți gura!

Chelnerul închise ușa grăbit.

— Nu fi tîmpit, Ned. Nu poți să te alegi decît cu moartea. La ce-ți folosește să mă torni? La nimic. Își umezi buzele uscate. Știu că ești supărat, că am fost brutali cu tine. Dar la dracu! N-a fost vina mea. Nu făceam decît ce-mi spunea Shad, dar acum nu ți-am dat satisfacție, nu l-am curățat pentru tine?

— Dacă nu-ți iei mîna de pe sticla aia, îți fac o gaură în ea.

— Ești un pungaș!

Omul între două vîrste, cu buze cărnoase și ochi rotunzi, deschise ușa, intră repede și o închise în urma lui.

— Jeff l-a omorît pe O'Rory, îi spuse Ned Beaumont. Telefonează la poliție. Ai timp să aranjezi aici pînă vin ei. Și cheamă un doctor, în caz că nu e mort.

— Popă să-mi spui dacă nu-i mort, rîse Jeff disprețuitor, apoi se opri, adresîndu-se omului cu gura cărnoasă, pe un ton de familiaritate nepăsătoare: Ce zici de individul ăsta care-și închipuie că o să-l lași să-și facă mendrele? Spune-i, Tim, ce șansă grozavă are să scape.

Tim se uită grav la mortul de pe sofa, la Jeff, la Ned Beaumont. Îi puse încet lui Ned Beaumont:

— Asta e o lovitură serioasă pentru local. N-am putea să-l scoatem în stradă și să-l lăsăm acolo?

Ned Beaumont făcu semn că nu.

— Aranjează totul înainte să vină copoii, și o să ieși cu fața curată. O să fac tot ce-am să pot pentru tine.

Văzînd că Tim șovăie, Jeff îi spusse:

— Ascultă, Tim, mă cunoști. Știi că...

— Tacă-ți fleoanca, îi spuse Tim fără prea multă căldură.

Ned Beaumont zîmbi.

— Nimeni nu te mai cunoaște acum, Jeff, de cînd Shad e mort.

— Nu? Omul-maimuță se așează mai bine în scaun, complet treaz. Ei bine, toarnă-mă. Acum știu ce ciini sînteți; mai bine mor decît să vă cer ceva.

Fără să-l bage în seamă pe Jeff, Tim îl întrebă pe Ned Beaumont:

— Trebuie să joci cartea asta?

Ned Beaumont înclină din cap.

— Cred că o să pot face și eu față, zise Tim cu mîna pe clanță.

— Vrei să vezi dacă Jeff are vreo armă la el? îl rugă Ned Beaumont.

Tim clătină din cap.

— S-a întîmplat aici, dar eu n-am avut de-a face cu asta şi nici nu vreau să am, zise el şi ieşi.

Ghemuindu-se comod în scaun, Jeff stătu de vorbă cu Ned Beaumont pînă la venirea poliţiei. Sporovăiră veseli, aruncîndu-i lui Ned Beaumont tot felul de cuvinte necuviincioase, obscene, jignitoare, şi acuzîndu-l că e vicios.

Ned Beaumont asculta politicos, interesat.

Primul poliţist care intră fu un bărbat slăbănog, cu păr alb, în uniformă de locotenent, urmat de vreo şase detectivi ai poliţiei.

— Bună, Brett, zise Ned Beaumont. Cred că are o armă la el.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Brett uitîndu-se la corpul de pe sofa, în timp ce doi detectivi se strecurară pe lîngă el şi puseră mîna pe Jeff Gardner.

Ned Beaumont îi povesti lui Brett ce se întîmplase respectînd adevărul, cu excepţia amănuntului că a lăsat să se înţeleagă că O'Rory fusese ucis în toiul luptei şi nu după ce fusese dezarmat.

În timpul acesta, intră un doctor care examină repede corpul de pe sofa. Locotenentul îl privi.

— Mort, zise doctorul şi ieşi din cămăruţă.

Jeff îi înjură vesel pe cei doi detectivi care-l ţineau. La fiecare înjurătură, unul din detectivi îl lovea cu pumnul în obraz. Jeff rîdea şi continua să înjure. Dinţii lui falşi căzuseră. Gura îi sîngera.

Ned Beaumont îi dădu lui Brett pistolul mortului şi se ridică.

— Vrei să vin acum la poliţie, sau se poate şi mîine?

— Mai bine vino acum, răspunse Brett.

Trecuse de miezul nopții, cînd Ned Beaumont plecă de la poliție. Spuse bună seara celor doi reporteri care ieșiseră o dată cu el și se urcă într-un taxi, dînd șoferului adresa lui Paul Madvig.

Acasă la Madvig, parterul era luminat, și în timp ce Ned Beaumont urca scările de la intrare, doamna Madvig, îmbrăcată în negru, cu un șal pe umeri, îi deschise ușa.

— Bună, mamă. Ce faci așa tîrziu?

— Credeam că e Paul, zise ea, fără să fie dezamăgită.

— Nu e acasă? Voiam să-l văd. O privi pătrunzător. Ce s-a întîmplat?

Bătrîna se dădu înapoi trăgînd ușa.

— Vino înăuntru, Ned.

După ce intră, ea închise ușa și-i spuse:

— Opal a încercat să se sinucidă.

— Ce? Ce vrei să spui? se bîlbîi el.

— Și-a tăiat vinele de la o mînă înainte ca sora s-o oprească. N-a pierdut prea mult sînge și n-o să aibă nimic, numai de n-ar mai încerca.

Glasul și înfățișarea mamei exprimau slăbiciune.

— Unde-i Paul? întrebă Ned Beaumont șovăitor.

— Nu știu. N-am reușit să-l găsim. Ar fi trebuit să fie acasă de mult. Nu știu unde-i. Puse o mînă osoasă pe umărul lui Ned Beaumont și întrebă cu glas tremurat:

— Tu, tu și cu Paul... se opri strîngîndu-l de braț.

— S-a terminat pentru totdeauna.

— Vai, Ned, băiatule, n-ați putea cumva să vă împăcați? Tu și cu el... glasul i se frînse din nou.

Privind-o cu ochi umezi, Ned îi spuse blînd:

— Nu, mamă, e pentru totdeauna. Ți-a spus el ceva?

— Cînd i-am povestit că ți-am telefonat fiindcă venise cineva de la biroul procurorului, mi-a spus să nu mai fac asta niciodată, că nu mai sînteți prieteni.

Ned Beaumont își drese glasul.

— Ascultă, mamă, spune-i că am venit să-l văd. Spune-i că mă duc acasă și că-l aștept toată noaptea.

Tuși iar și adăugă cu blîndețe:

— Spune-i, te rog...

Doamna Madvig îl luă pe după umeri cu mîinile ei osoase.

— Ești un băiat bun, Ned. Nu vreau ca tu și cu Paul să vă certați. Ești cel mai bun prieten pe care l-a avut el vreodată, indiferent de ce a intervenit între voi. Ce s-a întîmplat? Ceva în legătură cu Janet?

— Întreabă-l pe Paul, zise el încet, cu amărăciune, apoi dădu din cap nerăbdător. Am să plec, mamă, numai dacă nu pot să vă ajut cu ceva pe dumneata sau pe Opal. Ce pot face?

— Doar dacă vrei să te duci s-o vezi. Nu doarme încă și poate că i-ar face bine să stai de vorbă cu ea. De obicei te asculta.

— Nu, dădu el din cap, cred că nici ea n-ar vrea să mă vadă.

CAPITOLUL X

Cheia sfărîmată

1

Ned Beaumont se duse acasă, își bău cafeaua, fumă, citi un ziar, o revistă, și jumătate dintr-o carte. Din cînd în cînd se oprea din citit, ca să se plimbe agitat prin cameră. Soneria nu sună. Nici telefonul.

La ora opt dimineața făcu o baie, se bărbieri și se îmbrăcă cu haine curate. Pe urmă ceru să i se aducă micul dejun.

La ora nouă se duse la telefon, făcu un număr, o ceru pe domnișoara Janet Henry și spuse:

— Bună dimineața ... Da, bine, mulțumesc ... Da, sîntem gata de bal ... Da ... Dacă tatăl dumitale e acasă, ce-ai zice dacă i-am spune și lui mai întîi ... Grozav, dar nici un cuvînt pînă nu ajung eu acolo ... Cît pot de repede. Plec acum ... În regulă. Pe curînd.

Se ridică de la telefon uitîndu-se în gol, bătu zgomotos din palme apoi și le frecă. Strînse buzele încruntat, ochii căprui îi scînteiau. Își luă repede pardesiul și pălăria. Ieși din cameră fluierînd „*Little Lost Lady*" și străbătu străzile cu pași mari.

— Domnișoara Henry mă așteaptă, spuse fetei care-i deschise ușa.

— Da, domnule, zise ea, şi-l conduse într-o cameră însorită, tapetată în culori deschise, unde senatorul şi fiica lui îşi luau micul dejun.

Janet Henry se ridică imediat şi veni spre el cu amîndouă mîinile întinse, strigînd emoţionată:

— Bună dimineaţa!

Senatorul se ridică cu prestanţă, privindu-şi fiica suprins dar politicos, apoi întinzîndu-i mîna lui Ned Beaumont îi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule Beaumont. Sînt bucuros să vă văd. Nu vreţi să...?

— Nu, mulţumesc, am mîncat deja.

Janet Henry tremura. Din cauza emoţiei faţa îşi pierduse orice culoare, ochii i se întunecaseră, avea înfăţişarea unui om drogat.

— Vrem să-ţi spunem ceva, tată, şopti ea cu glas gîtuit, ceva care... Se întoarse deodată spre Ned Beaumont. Spune-i, spune-i!

Ned Beaumont se uită pieziş la ea încruntîndu-se, apoi privi drept spre tatăl ei. Senatorul rămăsese în picioare, lîngă masă. Ned Beaumont zise:

— Am pus mîna pe nişte probe foarte concludente, inclusiv o mărturisire. Paul Madvig l-a ucis pe fiul dumneavoastră.

Ochii senatorului se făcură mici.

— Şi care sînt aceste probe atît de concludente?

— Partea cea mai importantă este desigur mărturisirea. Paul spune că în noaptea aceea, fiul dumneavoastră a alergat după el încercînd să-l lovească cu un baston gros, maro, şi că smulgîndu-i bastonul, l-a lovit fără să vrea. Zice că a luat bastonul cu el şi l-a ars, dar fiica dumneavoastră, se înclină uşor spre Janet Henry, spune că bastonul e totuşi aici.

— Da, e aici, zise ea. E bastonul pe care ţi l-a adus maiorul Sawbridge.

Faţa senatorului era albă şi împietrită ca marmura.

— Continuaţi, zise el.

Ned făcu un gest uşor cu mîna.

— Ei bine, domnule, faptul că fiul dumneavoastră nu avea bastonul spulberă povestea că ar fi fost un accident sau un caz de legitimă apărare. Dădu uşor din umeri. I-am spus lui Farr ieri. Se pare că lui i-e frică să-şi asume o răspundere prea mare, ştiţi ce funcţie are, dar astăzi nu văd cum ar putea să nu-l aresteze pe Paul.

Janet Henry se încruntă spre Ned Beaumont; evident surprinsă de ceva, începu să vorbească, dar se opri.

Senatorul Henry se şterse pe buze cu şervetelul pe care-l avea în mîna stîngă, îl lăsă pe masă şi întrebă :

— Mai există şi alte probe?

Ned Beaumont răspunse cu o altă întrebare, pusă cu indiferenţă :

— Nu e destul?

— Dar mai sînt şi altele, nu-i aşa? întrebă Janet.

— Da, dar toate-s subordonate acesteia, continuă Ned Beaumont cu dispreţ, ăsta-i esenţialul. E suficient, nu-i aşa?

— Prea suficient, zise senatorul, ducîndu-şi o mînă la frunte. Şi totuşi nu pot să cred. Scuză-mă o clipă. Apoi întorcîndu-se către fiica sa, zise : Şi tu, draga mea. Aş vrea să fiu singur, să mă gîndesc, să încerc să mă obişnuiesc... Nu, nu, rămîneţi aici. O să mă duc la mine în cameră. Se înclină politicos. Te rog, rămîi, domnule Beaumont. Nu stau mult. O clipă doar, ca să mă obişnuiesc cu gîndul că acest om, cu care am lucrat umăr la umăr, este ucigaşul fiului meu.

Se înclină din nou și ieși ținîndu-se drept, rigid.

Ned Beaumont o luă pe Janet Henry de mînă întrebînd-o încet, cu glas încordat :

— Ascultă, crezi că ar putea să-și piardă cumpătul?

Ea îl privi uluită.

— Crezi că poate s-o șteargă ca să pună mîna pe Paul? Asta ne mai lipsea! Dumnezeu știe ce se poate întîmpla.

— Nu știu, zise ea.

— Nu-l putem lăsa, spuse el nerăbdător, crispîndu-se. Nu vrei să mergem undeva lîngă ușa de la intrare, ca să-l putem opri dacă încearcă să plece?

— Da, zise ea îngrozită.

Îl conduse într-o încăpere mică, întunecată de draperiile grele de la geamuri, la cîțiva pași de intrare. Rămaseră unul lîngă altul în încăperea întunecată, lîngă ușa întredeschisă. Amîndoi tremurau. Janet Henry încercă să-i șoptească ceva lui Ned Beaumont, dar el îi făcu semn să tacă.

Nu trecu mult și pe covorul din hol se auziră pași ușori. Era senatorul Henry în pardesiu, cu pălărie, grăbindu-se spre ușă.

Ned Beaumont îi ieși înainte spunînd :

— O clipă, domnule senator.

Senatorul se întoarse, cu fața dură, rece, și ochi dominatori.

— Vă rog să mă scuzați. Trebuie să plec.

— Nu e bine, zise Ned Beaumont, apropiindu-se de el. Agravați lucrurile.

Janet Henry se apropie și ea rugîndu-l :

— Nu pleca, tată, ascultă-l pe domnul Beaumont.

— L-am ascultat pe domnul Beaumont, spuse senatorul. Sînt dispus să-l ascult din nou, dacă mai are să-mi dea unele informații. Dacă nu, vă rog să mă scuzați. Îi zîmbi lui Ned Beaumont. Acționez conform celor spuse de dumneata.

Ned Beaumont îl privi calm.

— Nu cred că trebuie să vă duceți acum la el.

Senatorul îl privi de sus.

— Dar, tată... începu Janet, dar... Îl opri cu privirea.

Ned Beaumont își drese glasul. Pete de roșeață îi apărură pe față. Duse mîna stîngă cu repeziciune la buzunarul din dreapta al senatorului.

Acesta se dădu înapoi indignat.

Ned Beaumont înclină cu subînțeles capul.

— Nu e bine ce faceți, zise el cu seriozitate, apoi uitîndu-se spre Janet Henry spuse : Are un revolver în buzunar.

— Tată ! țipă ea, ducîndu-și mîna la gură.

Ned Beaumont își țuguie buzele.

— E de la sine înțeles, că nu putem să vă lăsăm să plecați cu un revolver în buzunar.

— Nu-l lăsa, Ned, zise Janet Henry.

Senatorul îi fulgeră cu o privire disprețuitoare.

— Mi se pare că amîndoi ați uitat cine sînteți. Janet, du-te, te rog, în camera ta.

Fără voia ei, fata făcu cîțiva pași, pe urmă se opri și strigă :

— Ba nu mă duc ! N-o să te las să faci asta. Nu-l lăsa, Ned !

— N-o să-l las, promise Ned umezindu-și buzele.

Senatorul, țintuindu-l cu o privire rece, apucă cu mîna dreaptă clanța ușii de la intrare.

Ned Beaumont se aplecă înainte prinzîndu-l de mînă :

— Ascultaţi, domnule, spuse el cu respect. Nu pot să vă las să faceţi asta. N-o fac de capul meu. Îi lăsă mîna, şi scoase din buzunarul de la haină o hîrtie împăturită, murdară, motolită, ruptă. Iată dovada prin care am fost numit luna trecută anchetator special pe lîngă biroul procurorului districtual. I-o întinse senatorului. După cîte ştiu, n-a fost încă anulată, aşa că nu vă pot lăsa să ucideţi pe cineva.

Senatorul nu se uită la hîrtie. Spuse disprețuitor :

— Încerci să salvezi viaţa prietenului dumitale care e un ucigaş.

— Ştiţi că nu-i adevărat.

Senatorul se îndreptă trufaş spre ieşire.

— Destul, zise el, apăsînd pe clanţă.

— Dacă ieşiţi pe trotuar cu revolverul în buzunar, vă arestez, îl avertiză Ned Beaumont.

— Vai, tată, suspină Janet Henry cu glas plîngăreţ.

Senatorul şi Ned Beaumont se priveau în ochi.

Senatorul vorbi primul, adresîndu-se fiicei lui :

— Vrei să ne laşi puţin singuri, dragă? Aş vrea să-i spun cîteva vorbe domnului Beaumont.

Janet îl privi întrebătoare pe Ned Beaumont, care făcu un semn afirmativ.

— Da, tată, zise ea, cu condiţia să nu pleci fără să te văd.

— O să mă vezi, răspunse el zîmbind.

Cei doi bărbaţi o priviră străbătînd coridorul, întorcîndu-se spre stînga şi aruncînd o privire înapoi după care dispăru pe o uşă.

Senatorul zise cu reproș :

— Mă tem că nu ați avut o influență prea bună asupra fiicei mele, așa cum ar fi trebuit. De obicei nu este atît de încăpățînată.

Ned Beaumont zîmbi, scuzîndu-se parcă, dar nu răspunse nimic.

— De cînd a început povestea asta? întrebă senatorul.

— Vreți să spuneți de cînd ne ocupăm de crimă? Eu numai de o zi, două. Fiica dumneavoastră, însă, de la bun început. Ea a crezut întotdeauna că Paul e autorul.

— Cum? întrebă senatorul surprins.

— Da, dintotdeauna. N-ați știut? Îl urăște de moarte, l-a urît întotdeauna.

— Îl urăște? întrebă senatorul cu răsuflarea tăiată. Vai, Doamne, cum e cu putință?

Ned Beaumont dădu din cap afirmativ și zîmbi ciudat spre bărbatul din ușă.

— Nu știați?

Senatorul respiră cu nesaț.

— Vino aici, îl invită el în camera întunecoasă unde stătuseră ascunși cei doi. Senatorul aprinse luminile în timp ce Ned Beaumont închidea ușa. Apoi rămaseră în picioare, unul în fața celuilalt.

— Vreau să stăm de vorbă ca între bărbați, domnule Beaumont, începu senatorul. Putem să uităm, zîmbi el, calitatea dumitale oficială, nu-i așa?

— Da, fu de acord Ned Beaumont. Și Farr a uitat-o probabil.

— Exact. Ei, și acum domnule Beaumont, eu nu sînt un tip însetat de sînge, dar blestemat să fiu dacă pot să stau liniștit la gîndul că ucigașul fiului meu e liber și nepedepsit cînd...

— V-am spus că trebuie să-l aresteze. Nu pot să n-o facă. Probele sînt prea evidente, și toată lumea o știe.

Senatorul zîmbi rece.

— Cred că n-ai de gînd să-mi spui, sîntem doar politicieni amîndoi, că Paul Madvig e cumva în pericol de a fi pedepsit pentru orice ar face în orașul acesta?

— Ba da. Paul e pierdut. E încolțit din toate părțile. Singurul lucru care-i mai oprește e că erau obișnuiți să facă sluj în fața lui și au nevoie de puțin timp ca să-și ia avînt.

Senatorul Henry zîmbi clătinînd din cap.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord cu dumneata. Nici nu erai născut cînd eu făceam politică.

— Aveți dreptate.

— Așa că dă-mi voie să te asigur că nu vor avea niciodată curajul necesar, indiferent cît timp au la dispoziție. Paul e șeful lor și, în ciuda unor revolte trecătoare, va rămîne șeful lor.

— Nu cred că sîntem de acord în această privință, zise Ned Beaumont. Paul e pierdut. Se încruntă. Dar să revenim la povestea cu revolverul. Nu e recomandabil. Mai bine dați-mi-l mie. Întinse mîna.

Senatorul băgă mîna în buzunar.

Ned Beaumont se apropie de el și îl prinse de mînă.

— Dați-mi-l.

Senatorul îl privi furios.

— Bine, zise Ned Beaumont. Dacă n-am încotro... Și după o luptă scurtă, în care răsturnă un scaun, luă de la senator revolverul, o armă de tip vechi, nichelată. Tocmai îl băga în buzunar, cînd apăru Janet Henry, albă la față cu ochi îngroziți.

— Ce s-a întîmplat? țipă ea.

— N-a vrut să asculte de nimic, mîrîi Ned Beaumont. A trebuit să-i iau revolverul cu forța.

Senatorul se zvîrcolea, gîfîind. Făcu un pas spre Ned Beaumont.

— Pleacă din casa mea, îi porunci el.

— N-o să plec, spuse Ned Beaumont stringînd buzele, cu ochii scăpărînd de furie. O apucă brutal pe Janet Henry de mînă și-i ordonă: Stai jos și ascultă. Tu ai vrut-o. Apoi se adresă senatorului: Am destule de spus, așa că ați face mai bine să stați jos și dumneavoastră.

Nici Janet Henry, nici tatăl ei nu se așezară. Ea se uită îngrozită la Ned Beaumont, care o privea cu ochi duri. Amîndoi erau livizi.

— Dumneavoastră v-ați omorît fiul, îi spuse Ned Beaumont senatorului.

Pe fața senatorului nu apăru nici o schimbare. Nu schiță nici un gest.

Un timp, Janet Henry rămase tot atît de nemișcată ca și tatăl ei. Apoi o expresie de groază i se așternu pe față, și cu genunchii ușor îndoiți, sprijinindu-se în mîna dreaptă, fără să cadă, alunecă pe dușumea, uitîndu-se îngrozită la cei doi bărbați, care n-o priveau.

Ned Beaumont îi spuse senatorului:

— Acum vreți să-l omorîți pe Paul, ca să nu spună că v-ați ucis fiul. Știți că-l puteți ucide scăpînd ușor, dacă reușiți să impuneți întregii lumi atitudinea pe care ați încercat să ne-o impuneți nouă: un gentleman impulsiv, de modă veche. Se opri.

Senatorul nu spuse nimic.

Ned Beaumont continuă:

— Știți că o să rămîneți descoperit, dacă Paul va fi arestat, fiindcă el n-o să admită în nici un chip

ca Janet să creadă că el i-a ucis fratele. Rîse amar. Şi ce glumă straşnică! Îşi trecu mîna prin păr. Iată cam ce s-a întîmplat: cînd Taylor a auzit că Paul a sărutat-o pe Janet, a alergat după el, luîndu-şi bastonul şi pălăria, deşi asta nu e chiar atît de important. Cînd v-aţi gîndit la ceea ce s-ar putea întîmpla cu şansele de a fi reales...

Senatorul îl întrerupse cu glas furios, aspru:

— E o prostie! Nu voi permite ca fiica mea să fie supusă...

Ned Beaumont rîse brutal.

— Sigur că este o prostie. Şi faptul că aţi adus înapoi bastonul cu care l-aţi omorît şi i-aţi luat pălăria fiindcă aţi alergat cu capul descoperit după el este tot o prostie, dar e o prostie care vă condamnă definitiv.

— Şi cum rămîne cu mărturisirea lui Paul? întrebă senatorul Henry dispreţuitor.

Ned Beaumont rînji.

— Vine şi rîndul ei. Vă spun eu ce trebuie făcut. Janet, telefonează-i lui Paul şi spune-i să vină imediat aici. Pe urmă, o să-i spunem cum a vrut tatăl tău să plece cu revolverul după el, şi o să vedem ce zice.

Janet se mişcă, dar nu se ridică de pe podea. Faţa ei era lipsită de orice expresie.

— E ridicol, zise senatorul. N-o să faci aşa ceva.

— Telefonează-i, Janet, îi porunci Ned Beaumont.

Ea se ridică în picioare, cu aceeaşi faţă inexpresivă, şi, fără să dea nici un pic de atenţie glasului tăios al senatorului care o strigă, se duse spre uşă.

Senatorul îşi schimbă tonul.

— Aşteaptă, draga mea. Apoi întorcîndu-se spre Ned Beaumont. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneata.

— De acord, zise Ned Beaumont întorcîndu-se către fata care şovăia în prag.

Înainte ca el să zică ceva, ea îl întrerupse încăpăţînată.

— Vreau să aud şi eu. Am dreptul să aud şi eu.

Ned încuviinţă, se uită din nou la senator şi zise :

— Da, are dreptul.

— Janet, draga mea, zise senatorul, încerc să te cruţ...

— Nu vreau să fiu cruţată, şopti ea încet. Vreau să ştiu.

Senatorul făcu un gst de neputinţă cu mîinile.

— Atunci nu voi spune nimic.

— Janet, telefonează-i lui Paul, zise Ned Beaumont.

Văzînd-o că pleacă, senatorul spuse :

— Nu. E mai greu decît ar trebui, dar... Scoase o batistă şi-şi şterse mîinile. O să vă spun exact ce s-a întîmplat, apoi o să vă cer o favoare, una pe care cred că nu mi-o puteţi refuza. Şi totuşi... se întrerupse să se uite la fiica sa. Intră, draga mea, şi închide uşa, dacă tot vrei să auzi.

Ea închise uşa şi se aşeză pe un scaun ţeapănă, aplecată înainte, cu faţa încordată.

Ducîndu-şi la spate mîinile cu care mototolea batista, senatorul îl privi pe Ned Beaumont fără duşmănie şi începu să povestească :

— Am alergat după Taylor în noaptea aceea, fiindcă nu voiam să pierd prietenia lui Paul din cauza caracterului impulsiv al fiului meu. I-am ajuns din urmă în strada China. Paul îi luase bastonul din mînă. Amîndoi, sau cel puţin Taylor, se certau foarte tare. L-am rugat pe Paul să ne lase, să mă lase să discut cu fiul meu ; a ascultat dîndu-mi bastonul. Taylor mi-a vorbit aşa cum nu trebuie să vorbească un fiu

cu tatăl său și a încercat să mă dea la o parte din drum, ca să-l poată urmări pe Paul. Nu știu exact cum s-a întîmplat, dar s-a întîmplat, el a căzut și s-a lovit cu capul de bordură. Paul s-a întors, nu ajunsese prea departe, și ne-am dat seama că Taylor murise instantaneu. Paul a insistat să-l lăsăm acolo și să nu recunoaștem că avem vreo vină în moartea lui, căci altfel riscam să provocăm un scandal îngrozitor tocmai acum, în preajma campaniei electorale. Și m-am lăsat convins. El a luat pălăria lui Taylor și mi-a dat-o mie s-o port pînă acasă, deoarece fugisem fără nimic pe cap. M-a asigurat că investigațiile poliției vor fi oprite în caz că se vor apropia prea mult de noi. Mai tîrziu, săptămîna trecută, alarmat de zvonurile că el l-ar fi omorît pe Taylor, m-am dus și l-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să facem mărturisiri complete. El a rîs de temerile mele și m-a asigurat că e în stare să-și poarte singur de grijă. Luîndu-și mîinile de la spate, își șterse fața cu batista. Așa s-a întîmplat.

— L-ai lăsat acolo, în stradă, urlă Janet cu glas gîtuit.

Senatorul clipi fără să răspundă nimic.

Ned Beaumont se încruntă.

— Un discurs electoral... puțin adevăr camuflat... Se strîmbă. Voiați să cereți o favoare.

Senatorul se uită în jos spre podea, apoi iar la Ned Beaumont.

— Da, dar ți-o spun numai dumitale.

— Nu, răspunse Ned Beaumont.

— Iartă-mă, draga mea, îi spuse senatorul fiicei sale, și pe urmă lui Ned Beaumont. V-am spus adevărul, dar sînt pe deplin conștient de situația în care mă aflu. Favoarea pe care o cer este să mi se

dea înapoi revolverul și să fiu lăsat cinci minute, măcar unul, singur în camera mea.

— Nu, zise Ned Beaumont.

Senatorul se clătină, ducîndu-și mîna la piept.

— O să primiți ceea ce vi se cuvine, spuse Ned Beaumont.

2

Ned Beaumont se duse pînă la ușa de la intrare însoțit de Farr, de stenografa cu păr cărunt, de doi detectivi și de senator.

— Nu mergi cu noi? întrebă Farr.

— Nu, dar o să trec să te văd.

Farr îi strînse mîna cu entuziasm.

— Să vii cît mai curînd și cît mai des, Ned. Îmi joci renghiuri, dar nu-ți port pică acum, cînd am văzut ce iese din ele.

Ned Beaumont îi zîmbi, îi salută pe detectivi, se înclină către stenografă și închise ușa. Urcă în camera tapisată în alb, unde se afla pianul. La intrarea lui, Janet Henry se ridică de pe sofaua în formă de liră.

— Au plecat, spuse el cu glas voit natural.

— Da?

— I-au luat o declarație completă, a dat mai multe detalii decît ne-a spus nouă.

— Îmi spui adevărul?

— Da, răspunse el.

— Ce... glasul i se frînse, ce-au să-i facă, Ned?

— Nu cine știe ce. Vîrsta, și poziția, și celelalte îl vor ajuta. Are șanse să fie condamnat pentru crimă, apoi sentința anulată sau suspendată.

— Crezi că a fost un accident?

Ned Beaumont clătină din cap. Avea o expresie dură în ochi. Spuse tăios:

— Cred că l-a apucat nebunia la gîndul că fiul său ar putea schimba cu ceva șansele de a fi reales, și atunci l-a lovit.

Ea nu protestă. Își frîngea degetele. Puse cu greu următoarea întrebare:

— Avea... avea de gînd... să-l omoare pe Paul?

— Da. Putea să scape sub pretextul bătrînului gentilom care răzbună o moarte pe care legea n-a putut s-o răzbune. Știa că Paul n-o să se mai lase prostit, în caz că va fi arestat. Dacă pînă acum, îl sprijinise pentru a fi reales, o făcuse fiindcă te dorea. Nu putea să te cucerească spunînd că ți-a ucis fratele. Nu-i pasă de ce gîndesc ceilalți, dar n-a bănuit că tocmai tu ai să crezi că el l-a ucis, altfel s-ar fi dezvinovățit într-o clipă.

— L-am urît, zise ea suspinînd, am fost nedreaptă cu el, dar tot îl mai urăsc. De ce, Ned?

— Nu-mi cere explicații, răspunse făcînd un gest de nerăbdare cu mîna.

— Iar dumneata m-ai păcălit, ai rîs de mine, mi-ai adus toate astea pe cap și nu te urăsc.

— Alte explicații.

— Ned, de cînd știai că tata e vinovat?

— Nu știam. Bănuiam demult. Era singurul lucru ce putea explica nebunia lui Paul. Dacă l-ar fi ucis

pe Taylor, mi-ar fi spus. Nu avea nici un motiv să se ascundă de mine. Dar avea un motiv să-mi ascundă crimele tatălui dumitale. Știa că nu-mi place tatăl dumitale. I-am arătat destul de clar lucrul acesta. El credea că nu poate avea încredere în mine, se temea să nu-l omor pe senator. Știa că pe el n-am să-l omor. De aceea, atunci cînd i-am spus că am de gînd să lămuresc crima, indiferent de cele spuse de el, a făcut o mărturisire falsă, ca să mă împiedice să întreprind ceva.

— De ce nu-ți plăcea tata?

— Fiindcă, începu el pătimaș, nu-mi plac codoșii.

Ea se înroși, se intimidă. Întrebă cu glas uscat, gîtuit:

— Și nici pe mine nu mă placi fiindcă...?

El nu răspunse nimic.

— Răspunde! strigă ea, muscîndu-și buzele.

— Cu dumneata n-am nimic, zise el, numai că nu ești potrivită pentru Paul, mai ales după felul în care te-ai purtat cu el. Amîndoi l-ați otrăvit. Am încercat să-i spun asta. Am încercat să-i spun că amîndoi l-ați considerat un animal inferior, o pradă ușoară. Am încercat să-i spun că tatăl dumitale e un om care o viață întreagă a fost obișnuit să cîștige fără prea multă ostenceală, și că la ananghie ori își pierde capul, ori devine lup. Dar Paul te iubea, așa că... Scrîșni din dinți și se îndreptă spre pian.

— Mă disprețuiești, zise ea încet, mă consideri o tîrfă.

— Nu te disprețuiesc, răspunse el enervat, fără să se întoarcă spre ea. Ai plătit pentru tot ce-ai făcut.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de ea:

— Acum vei fi din nou prieten cu Paul.

El se întoarse de la pian, scuturîndu-se parcă, și se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

Ochii ei licăriră.

— Pleci din oraș?

— Da, încuviință el. Pot să prind trenul de patru și jumătate.

— Pleci definitiv?

— Dacă aș putea evita să fiu chemat la proces, da, și nu cred că va fi chiar atît de greu.

— Ia-mă cu dumneata, întinse ea mîinile.

— Vrei într-adevăr să mergi, întrebă el clipind, ori ai pur și simplu o criză de isterie? Era roșie la față, dar înainte să spună ceva, el continuă: Dar n-are nici o importanță. O să te iau, dacă vrei să pleci. Se încruntă. Dar de toate astea, arătă cu mîna spre casă, cine o să aibă grijă?

— Nu-mi pasă, zise ea cu amărăciune, creditorii noștri.

— Și mai e ceva la care ar trebui să te gîndești, zise el încet. Toată lumea o să spună că ți-ai părăsit tatăl, atunci cînd a dat de necaz.

— Da, îl părăsesc și vreau ca lumea să spună lucrul acesta. Nu-mi pasă ce spune, dacă mă iei de aici. Suspină. N-aș pleca, dacă n-ar fi fugit și nu l-ar fi lăsat acolo singur, pe strada aceea întunecată.

— Lasă asta acum, o întrerupse Ned Beaumont brusc. Dacă mergi, fă-ți bagajele. Dar numai două valize. Putem lua restul mai tîrziu.

Cu un rîs strident, ea ieși grăbită din cameră. El aprinse o țigară, se așeză la pian și începu să cînte încet pînă la întoarcerea ei. Își luase o haină, o pălărie neagră și două valize.

3

Luară un taxi pînă la apartamentul lui. Nu-și vorbiră aproape tot drumul. O singură dată ea zise brusc :

— În visul acela, am uitat să-ți spun, cheia era de sticlă și s-a sfărîmat cînd am deschis ușa, fiindcă lacătul era înțepenit și a trebuit să-l forțăm.

— Da, și? întrebă el privind-o. Ea tremură.

— N-am putut încuia șerpii înăuntru, au ieșit toți afară peste noi și m-am trezit urlînd.

— A fost doar un vis. Uită-l. Zîmbi fără veselie. Și în visul meu, mi-ai aruncat păstrăvul înapoi în apă.

Taxiul opri în fața casei. Urcară la el în apartament. Ea se oferi să-l ajute la împachetat, dar el spuse :

— Nu, pot și singur. Stai jos și odihnește-te. Mai avem o oră pînă pleacă trenul.

Ea se așeză pe unul din scaunele tapițate în roșu.

— Unde mergi, unde mergem adică? întrebă ea timid.

— La New York, cel puțin pentru început.

El făcuse un geamantan cînd sună soneria.

— Mai bine te-ai duce în dormitor, îi spuse el, ducîndu-i valizele acolo. Închise ușa în urma lui.

Se duse la ușa de la intrare și o deschise.

Era Paul Madvig care-i spuse :

— Am venit să-ți spun că ai avut dreptate, și acum știu și eu.

— N-ai venit aseară.

— Nu, atunci nu știam. Am ajuns acasă imediat după ce-ai plecat.

— Intră, zise Ned Beaumont, dîndu-se la o parte din ușă.

Madvig intră în *living-room*. Se uită imediat la valize, apoi prin cameră :

— Pleci ?

— Da.

Madvig se așeză pe scaunul pe care stătuse Janet Henry. I se citea vîrsta pe față. Era obosit.

— Ce face Opal ? întrebă Ned Beaumont.

— E bine biata fetiță. O să fie bine de acum înainte.

— Din cauza ta.

— Știu, Ned. Știu, și încă prea bine ! Madvig își întinse picioarele și se uită la pantofi. Sper că nu-ți închipui că sînt mîndru. Adăugă după o pauză : Opal ar vrea să te vadă înainte de plecare.

— Va trebui să-i spui la revedere din partea mea, și la fel și mamei. Plec cu trenul de patru și jumătate.

Madvig ridică ochii albaștri, îndureraţi.

— Sigur, ai dreptate, Ned, șopti el, dar... în sfîrșit... pe Dumnezeul meu că ai dreptate. Se uită iar în jos spre pantofi.

Ned Beaumont îl întrebă :

— Ce ai de gînd să faci cu aliații tăi nu prea credincioși ? Să-i pui iar la respect, sau poate s-au dat singuri pe brazdă ?

— Farr și toți ceilalți fricoși ?

— Da.

— O să-i învăț ceva, spuse Madvig cu hotărîre, dar fără entuziasm și fără să-și ridice privirile de la pantofi. O să-mi răpească patru ani, pe care o să-i

folosesc făcînd ordine şi creînd o organizaţie durabilă.

— Ai de gînd să-i dai peste cap la alegeri.

— Da, şi-am să-i fac să sară în aer. Shad e mort. O să las oamenii lui să conducă în următorii patru ani. Nici unul din ei nu e în stare să facă ceva destul de solid ca să mă îngrijoreze. Data viitoare o să am oraşul de partea mea, şi pînă atunci fac şi ordine în partid.

— Ai putea cîştiga acum, spuse Ned Beaumont.

— Sigur, dar nu vreau să cîştig cu lichelele astea.

Ned Beaumont dădu din cap aprobator.

— Trebuie răbdare şi tărie, cred că-i cea mai bună soluţie.

— Asta-i tot ce am, spuse Madvig nefericit. Niciodată n-o să am minte.

Încetă să se mai uite în jos, la pantofi, şi îşi aţinti privirile asupra căminului.

— Trebuie să pleci, Ned? întrebă aproape fără glas.

— Da, trebuie.

Madvig îşi drese glasul.

— Nu vreau să par prost, Ned, dar mi-ar plăcea să ştiu că, indiferent dacă pleci ori nu, n-ai nimic împotriva mea.

— Dar n-am nimic cu tine, Paul.

Madvig ridică repede capul.

— Dai mîna cu mine?

— Desigur.

Madvig sări în sus. Îl luă pe Ned Beaumont de mînă şi i-o strînse pînă o strivi.

— Nu pleca, Ned. Rămîi lîngă mine. Numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie am acum de tine. O să fac pe dracu-n patru să repar totul.

— N-ai ce să repari în ceea ce mă privește, răspunse Ned Beaumont.

— Și o să...?

Ned făcu semn că nu.

— Nu pot. Trebuie să plec.

Madvig îi dădu drumul și se așeză din nou, posomorît.

— Ei, așa-mi trebuie.

— N-are nici o legătură, nu-i vorba de asta, spuse Ned Beaumont cu un gest nerăbdător. Apoi se opri, își mușcă buzele și adăugă brusc: Janet e aici.

Madvig îl privi uluit.

Janet Henry deschise ușa de la dormitor și intră în *living-room*. Avea fața palidă și trasă, dar se ținea dreaptă. Se duse spre Paul Madvig și-i spuse.

— Ți-am făcut mult rău, Paul. Am...

Fața lui se îngălbenise. Sîngele îi urca în obraz.

— Nu Janet, zise el răgușit. Nimic din ceea ce...

Urmă o mormăială neinteligibilă. Ea se retrase.

— Janet pleacă cu mine, spuse Ned Beaumont.

Madvig desfăcu buzele. Se uită prostit la Ned Beaumont, în timp ce sîngele îi dispăru din obraji. Cînd fața i se făcu complet albă, murmură ceva, din care se înțelese doar cuvîntul „noroc", apoi se întoarse stîngaci spre ușă, o deschise și ieși lăsînd-o așa.

Janet Henry îl privi pe Ned Beaumont care se uita drept spre ușă.

CUPRINS

Capitolul I
Cadavrul din strada China . . 5
Capitolul II
Trucul cu pălăria 37
Capitolul III
Butoiul cu pulbere 59
Capitolul IV
Bîrlogul lupului 91
Capitolul V
Spitalul 111
Capitolul VI
„*Observer*“ 137
Capitolul VII
Aliaţii 164
Capitolul VIII
Despărţirea 186
Capitolul IX
Pungaşii 209
Capitolul X
Cheia sfărîmată 229